

EEN BEATGROEP IN HILLEGOM
1960-1970

Een beatgroep in Hillegom 1960-1970

INHOUD

Voorwoord

Hoofdstuk 1	1960: Een voorzichtige start
Hoofdstuk 2	1961: Wij hebben een band
Hoofdstuk 3	1962: Hillegom heeft een beatgroep
Hoofdstuk 4	1963: De eerste successen
Hoofdstuk 5	1964: Hillegom wordt bijna te klein
Hoofdstuk 6	1965: De grote verandering
Hoofdstuk 7	1966: The band on the run
Hoofdstuk 8	1967: Een topjaar
Hoofdstuk 9	1968: Instuiven en sociëteiten
Hoofdstuk 10	1969: Er was eens een beatgroep
Hoofdstuk 11	1970: Een jaar later.....
Bijlage 1	Persoonlijk
Bijlage 2	Repertoire
Bijlage 3	Locaties

Tekst
Redactie
Video

-Martin van der Valk
-Bas van Pruijssen
-Rien Machielsen

Prinsenbeek
Januari 1997

Voorwoord

Een Beatgroep in de Hillegomse jaren'60.

Midden jaren '50 kwam er vanuit Amerika een nog onbekend virus naar het Europese vasteland overwaaien. Via Radio Luxemburg en door zeelieden meegebrachte grammofoonplaatjes raakte, na Engeland, ook de jeugd in de Nederlandse Bollenstreek in de ban van de Rock and Roll-muziek. Vanuit de blues en de gospelmuziek ontstond in het begin van de vijftiger jaren een muziekstijl die zich kenmerkte door sterke ritmische accenten. De teksten van de Rock and Roll gingen verder dan de eigen achterdeur en het portaal van de parochiekerk. De zangers en ook zangeressen hadden door hun kleding en voordracht een wat brutale en ook wel erotische uitstraling.

Wat gebeurde hier? Kon dat allemaal zomaar?

Op klassenfeiven en bollenschuurfeesten werd uitbundig gedanst op het opzweepende ritme van de Rock and Roll. Zoals de Charleston in de twintiger jaren, had ook de Rock and Roll in de eindjaren vijftig een soortgelijke invloed op het gedrag van jongeren. Sinds de oorlog had de jeugd meer eigen middelen om iets minder afhankelijk van hun ouders te kiezen voor een bepaalde levensstijl. De maatschappelijke reactie kon natuurlijk niet uitblijven. Omdat die duivelse Rock and Roll in veler ogen stond voor orde-loosheid, bandeloosheid, en uiteindelijk de ondergang van het menselijk ras, waren de gezagsdragers geroepen de slachtoffers met krachtige middelen koortsrijk te krijgen. De pastoor (vanaf de preekstoel) en de schoolmeester (eerst naar de kapper ,jij!) werkten samen om het tij te keren, maar de tijger liet zich niet meer temmen. De Rock and Roll zelf was een symptoom van een veranderende samenleving. Ook in Hillegom liep er een aantal jongens met vetkuiven, te strakke broeken en puntschoenen. De meisjes droegen wijde petticoats onder de rokken, en waren soms getooid met suikerspinachtige kapsels. Er verschenen speciale muziekbladen, en ook bij de fa. Veelenturf in de Hoofdstraat kon men in, een met gaatjesboard geluiddicht betimmerde cabine, met een pick-up-grammofoon de nieuwste plaatjes beluisteren. In de muziekwinkel zagen we naast de viool en de piano, de Spaanse gitaar, de accordeon en de blokfluit :

de elektrische gitaar!

De eerste modellen kwamen uit Amerika, maar ook de Nederlandse instrumentenhandel zou snel op de groeiende vraag gaan inspelen. Op de muziekscholen merkte men de toenemende belangstelling voor de gitaar. De zakcentjes werden gespaard voor een pick-up-grammofoon, en op het verlanglijstje aan Sinterklaas stonden: een setje snaren, een gitaarband en een plaatje van Elvis of Cliff. Een aantal jongeren wilde meer dan alleen maar luisteren. Ze wilden zelf met deze muziek aan de slag! Al met een eenvoudig model gitaar met een "elektrisch element", aangesloten op de radio, kon je thuis al een lekker potje "skiffle'n" en "rock and roll'n". De jongens van kruidenier Maas aan de Stationsweg zagen het helemaal zitten. Na hun lessen op school, en menig uurtje meehelpen in het winkelbedrijf, kwamen de gitaren tevoorschijn. De eerste exemplaren waren echte "jammerplanken", maar al snel werden er met een stel vrienden betere instrumenten gekocht. Van de muziekvereniging werden een trommel en een bekken geleend.

Het werd een groots en enerverend avontuur.

Het schrijven van de belevenissen van de band was een ontmoeting met vergeten vrienden.

Prinsenbeek 1997
Martin van der Valk

Ton Maas
Henk van der Voort
Ed Schuit

zang
gitaar / drums
gitaar

Wereldnieuws:

In mei wordt de Amerikaanse piloot Francis Gary Powers met zijn U-2 verkenningsvliegtuig boven de Sovjet-Unie neergehaald. John F. Kennedy wordt in november president van de Verenigde Staten van Amerika. Chubby Checker demonstreert de Twist in de Amerikaanse tv-show The American Bandstand, terwijl de Beatles zich in Hamburg tijdens hun optredens in de Kaiserkeller aan de Reeperbahn, de blaren op de vingers spelen. In juli scoort de 20-jarige Cliff Richard binnen een jaar met "Please don't tease" zijn derde hit in Engeland.

Nederlands Nieuws:

In het Groningse Slochteren wordt op een diepte van 3000 meter een gigantische gasbel gevonden. De woninghuur stijgt dit jaar met 20 procent. De eerste gastarbeiders komen naar ons land om de nodige arbeidsplaatsen in te nemen. Ondertussen gaan de Nederlanders vaker buiten de deur eten. Het fonduen wordt ontdekt, en je smeert maar beter geen plantaardige margarine op de boterham. De pastoor heeft nog enig gezag, en het leven is redelijk overzichtelijk.

1960

Wereldhit:

Guy Mitchell

Heartaches by the number

Hollandhit:

The Blue Diamonds

Ramona

Een voorzichtige start

Nederland Amusement:

Om de platenverkoop van Nederlandse artiesten te stimuleren wordt er een speciale prijs ingesteld: De Edison. Op de Nederlandse radio zijn er voor de jeugd nauwelijks verteerbare grammofoonplaten te beluisteren. Ze moeten het voorlopig nog doen met Ray Conniff, de gouden trompet van Willy Schobben, de vooroorlogse deuntjes van Eddy Christiani, en het dansorkest "de Ramblers" o.l.v. Theo Uden Masman. De liefhebber van eigentijdse muziek richt zijn antenne op Radio Luxemburg (208 meter). Vanaf 1957 kennen we ook in ons land de transistorradio, en als Radio Veronica in april 1960 op 192 meter golflengte haar platen en reclame gaat uitzenden, kunnen vooral de luisteraars in het westen van het land hiervan genieten. In maart hebben Peter & his Rockets uit Eindhoven een echte Hollandse Rock and Roll-hit: "Kom van 't dak af". Bij de AVRO-radio wordt gestart met het tienerprogramma "Tussen 10+ en 20-" met Jos Brink. VARA's Ko de Kloet wordt met "Tijd voor Teenagers" erg populair. Op de televisie konden de kijkers genieten van de zaterdagavond-accorden van Teddy en Henk Scholten.

Hillegom:

Het bollendorp Hillegom telt inmiddels 15.000 inwoners. Het jaarlijkse bloemencorso staat in het teken van de tulp die 400 jaar geleden naar ons land kwam. De grammofoonwagen van de firma's Leloux/Willems is te groot voor de deuren van de bouwhal! De eerste klassers van de Mulo gaan aan de Jhr. Mockkade op zwemles. Met een dubbele riem kurken om je middel, kon je nog maar net voorkomen dat je na een sprong in het slootwater tot je knieën in de bagger zakte. Op zondag gaan we direct na de eerste H. Mis in de Jozefkerk, met de hele familie op de fiets naar de duinen. Met de armen en benen onder de krassen en de schrammen, maar met volle emmers bramen komen we 's avonds thuis. Moeder maakt tientallen potten jam. Zaal Treslong is geheel uitverkocht voor een optreden van de Amerikaanse zanger Pat Boone.

De Beatgroep: nog zonder naam.....

Bij de muziekschool van Mej. Annie van Roode kon je meer leren dan het klassieke gitaarspel en de bekende pianonummertjes. De leerlingen acteerden tijdens de jaarlijkse voorspeelavond in een druk bezet muziekspel. Van onder de schmink, aangeplakte snorren, romeinse helmen en speelse hoedjes herkenden we tussen de vele acteurs Aad Maas, Hennie van der Voort en Koos van der Wolf. Het geheel onder muzikale begeleiding van het orkest Mandogita, waarin naast de vele mandolines en gitaren ook een verdwaalde accordeonist en een violist werden waargenomen. Annie van Roode sloeg de maat, en een zaal vol ouders, opa's en oma's, broers en zussen genoot van een prima stukje muzikale ontspanning. In de pauze was er koffie voor de ouderen en ranja voor de jeugd.

Op de Johanneschool van de St.Martinuskerk in Hillegom zaten een aantal jongens die een echte vriendenclub vormden. Na schooltijd, soms ook al in de klas, werden er allerlei plannen gemaakt voor activiteiten in de vrije uurtjes. Ton en Aad Maas konden het erg goed vinden met Hennie (later Henk) van der Voort en Ed Schuit. Ton Maas was met zijn ideeën de grote motor. Steeds weer kwam hij met plannen voor de vrije middagen. Mogelijk deed hij zijn inspiratie op via de wierookwalmen in de St.Martinuskerk, alwaar hij veelvuldig acteerde als misdienaar. Later zou hij promoveren tot acoliet, en enige tijd heeft een roeping tot het priesterambt zijn denken geregisseerd.

Ton Maas en Hennie van der Voort waren samen in de showgroep "Gaudeamus" (laten wij vrolijk zijn) als ware melkbrigadiers in hun vrije tijd druk bezig met het organiseren van spelmiddagen voor kinderen. Welke 14-jarige kruidenierszoon kwam er op het idee om zijn artiestengroep een dergelijk "roomsche" naam te geven? Mogelijk deed ook Hennie een duit in de zak, omdat ook hij vele jaren, als acoliet, tijdens de langdurige kerkdiensten de Latijnse teksten heeft kunnen bestuderen. Tijdens deze middagen waren er in de pauzes optredens van Bep Berkhout en Ans Strobbe als "The Kittyans", en het orkest "The Hermco's". Dit leerlingenorkest van de muziekschool van Mej. Annie van Roode werkte mee om de voorstelling tot een succes te maken. Een zeer jeugdige **Koos van der Wolf** was hierbij actief als slagwerker.

Koos: *"Ik zat toen op tambour-les bij Crescendo en op gitaarles bij Mej. van Roode. Met een aantal leerlingen hadden we een orkest waarin o.a. een accordeon, piano, gitaar, zang en drums. Een groot succesnummer van ons was "Are you sure" van "The Allison's". Omdat ik ook tambour-les had mocht ik als drummer in het orkest meespelen."*

De show duurde ruim 2 uur. De toegangsprijs was Fl 0,25, en voor twee bonnen voor de verloting betaalde je ook een kwartje. De gemiddelde opbrengst van ongeveer Fl 50,= was stevast voor een goed doel: de kampkas van de jeugdbeweging, en daar was de hopman natuurlijk hartstikke mee in zijn schik. Ton en Henk konden zich uitleven als "showmasters" temidden van al die muzikanten en zangeressen, en de kassa rinkelde voor de verkennerij! Plaats van handeling was het zaaltje bij koster Henk van Amerongen van de St. Martinuskerk. Ook werden er voorstellingen gegeven in het gebouw "Oud Bloemswaard" naast de pastorie van de St. Jozefkerk, waar ook de verkennerij een onderkomen had gevonden. In De Zilk opereerde het duo Ton en Hennie als de showgroep "Carrousel" uit Hillegom. Ook hier werden door hen in het jeugdgebouw naar het voorbeeld van televisiester Lou van Burg's "Een kwartje per seconde" spelmiddagen gehouden. Met hun gastoptredens hadden de "Kittyans" en de "Hermco's" erg veel succes. Aad Maas en Ed Schuit waren nauwelijks actief op het podium aanwezig. Wel hielpen ze soms mee de benodigde attributen voor de show te maken.

Ans Strobbe: *"De naam "Kittyans" is een samenvoeging van "Kitty" en "Ans". Bep wilde toch liever Kitty heten. Vandaar. Wij traden niet al te veel op. Op bruiloften en andere familiefeesten zongen we met eigen gitaarbegeleiding de liedjes van The Blue Diamonds, The Fouryo's, Elvis en Conny Froboess. Wij waren geen geweldige gitaristen, en haalden daarom speciaal voor de optredens met de "Hermco's" een paar speedlessen bij Mej. van Roode. Een van onze grote succesnummers was "Rocking Billy" van Ria Valk."*

Liesbeth (voorheen Bep) Berkhout: *"De moeder van Ans was de grote stimulator. We repeteerden met haar, en gingen met haar naar de markt om stof voor onze artiestenkleding te kopen. We maakten onze jurken zelf. Soms zelfs speciale kleding voor een speciaal feest. Een Chinese kimono of een echte*

chique jurk. De optredens tijdens de kindermiddagen waren altijd heel erg gezellig. Hennie van der Voort vond ik altijd een echte showman, die veel talent had als presentator."

Hennie van der Voort verzamelde lege flessen. Van overal en nergens sleepte hij lege frisdrank- en melkflessen mee naar huis. Eenmaal per week ging hij naar de melkboer om zijn buit in statiegeld om te zetten. De centen gingen in zijn spaarpot. Later zou hij daar nog leuke dingen mee kunnen doen. Ondertussen was hij bij Mej. van Roode op gitaarles gegaan. Hij speelde zijn eerste lesjes op een geheel witte akoestische gitaar. Om vooral de dames onder de gitaristen een beetje bij te blijven, oefende ook hij zich de blaren. Met de nodige overtuiging zou hij de hit van Freddie Quinn "Die Gitarre und das Mer" volledig uit het hoofd kunnen voordragen.

Midden vijftiger jaren wist ook de, in De Zilk wonende, muzikale tiener Ton Hoogewerf met optredens op verjaardagen, bruiloften en andere familiefeesten extra zakkeld bij elkaar te spelen. Nog geen last van de baard in zijn keel, had hij een fantastische zangstem en begeleidde hij zichzelf op de gitaar. Hij zong de liedjes van The Everly Brothers en Jim Reeves.

In de laatste twee klassen van de lagere school zong Martin van der Valk in het jongenskoor van de St. Jozefparochie. Een paar keer per week werden na schooltijd, met de heer de Vreeze aan het traporgel, de Latijnse liederen ingestudeerd. Bij rouw- en trouwgelegenheden mochten de zangers de rekenles verlaten, en zongen zij in de kerk met organist Jan Witteman het hoogste lied. Als hij met zijn ouders op familiebezoek ging, zong hij uitsluitend en alleen op uitdrukkelijk verzoek het meest bekende lied van Piet Sybrandy, de Nederlandse Pat Boone: "Daarom zie ik het ruw houten kruis, als een weg naar verlossing en macht".

Martin: *"In het kerkkoor meezingen was echt vrijwillig verplicht. Onze ouders waren natuurlijk wel trots als 's zondags tijdens de hoogmis hun nog soprane zoon zo zijn best stond te doen. Werkelijkheid was, dat er geen enkele sprake was van het serieus volgen der viering. Vooral de oudere heren van het mannenkoor maakten er af en toe een flinke bende van. De preek van de pastoor was nergens zo slecht te verstaan als op het zangkoor. Als je dan toch in de kerk bent, dan maar liever een beetje actie. Tijdens een van de repetities liet meester de Vreeze een plaatje horen van een Afrikaans jongenskoor. Latijnse misteksten met begeleiding van trommels en handgeklap in een swingend ritme. Deze Missa Luba maakte grote indruk, waarna we met nog meer inzet met schoenendozen de buurt afgingen om zilveren melkflesdoppen voor de paters in de Afrikaanse missie te verzamelen. Ook de lege sigarettenpakjes van pa gingen mee naar school."*

Martin tekende op school en daarbuiten alsmaar mannetjes met gitaartjes, microfoons en versterkers. Hij kreeg na langdurig aandringen een akoestische gitaar ter gelegenheid van zijn plechtige communie in de St. Jozefkerk. Op deze zwart/rood gevlamde Egmond-gitaar speelde hij zijn eerste solo: "Tom Dooley", waarbij hij het instrument plat op de eettafel legde. Dat hebben we echte gitaristen wel eens anders zien doen! Hij ging ook op les bij Mej. van Roode aan de Hoofdstraat 166. Na een eerste kennismaking en de nodige uitleg over de gitaar, kreeg hij als huiswerk een aantal schrijfoefeningen mee. Nog geen covers van Little Richard en Paul Anka.

"Dat soort muziek kan je maar beter bewaren voor de fuiven van je grote broer. Die feestjes waarbij niet meer aan sprookjesbrood wordt geknabbeld, en het blauw ziet van de sigarettenrook. Voor de dames een stevig glas wijn, en de heren drinken bier uit flesjes. Voor die fuifnummers is het altijd "Rock around the Clock". En let vooral niet op de burenen!"

Mej. Annie van Roode woonde met haar moeder op een etage boven garagebedrijf Strobbe. Als je de huiskamer binnenkwam, moest je meteen een beetje aan je eigen oma denken. De inrichting was gedateerd. Aan de schoorsteenmantel hingen zo'n speciale schoorsteen-mantel-doek en een spiegel in een prachtige donkere houten lijst. Op tafel stonden een theemuts en een koektrommel, en de piano was het belangrijkste meubelstuk. Zij gaf heel serieus les, en verwachtte van haar leerlingen nogal wat inzet en werklust. Er werd op de klassieke manier gedoceerd, en als je per ongeluk (of niet) een heel C- of G-accoord durfde aan te slaan, dan reageerde ze onaangenaam geschrokken. Eigenlijk zou ze het liefst alle leerlingen achter de piano zetten. Martin vond de lessen eigenlijk helemaal niks. Hij moest daar maar eindeloos toonladders spelen, en hele vellen papier met G-sleutels vol schrijven. Hij leerde zijn lesjes maar half, en stopte na zes maanden.

De programma's op de Nederlandse radio stonden in 1960 nog niet echt bol van de muziek waarvoor de tieners in Hillegom thuis bleven. In de nadagen van de oorspronkelijke Rock and Roll klonken via Radio Luxemburg en de muziekzenders van de American Forces Network in Duitsland, voor de in Europa gelegerde GI's, nog de hits van Bill Haley, Little Richard, Buddy Holly, Fats Domino en Elvis Presley in de Nederlandse huiskamers. Vader gaat over de radio, maar weet nog niet zo precies de juiste afstemming te vinden. Als het programma was afgelopen ging onmiddellijk de knop om:

*“wie de radio aan laat staan...
doet veel kostbare stroom verloren gaan!”*

In de vijftiger jaren zijn er ook in Hillegom een aantal gezinnen uit Indonesië komen wonen. Om elkaar te spreken en de eigen cultuur te beleven worden er door de Indische vereniging “De Soos” in het Nutsgebouw avonden georganiseerd en daar hoort natuurlijk muziek bij. Ed Schuit proeft met zijn vrienden van de pittige hapjes en ziet gitaarbandjes optreden. Hij hoort de Amerikaanse Rock and Roll met een Indisch sausje: Indo-rock!

In deze periode van een politieke koude oorlog tussen Oost en West experimenteerden jonge enthousiaste muzikanten, door met eenvoudige en vaak zelfgemaakte instrumenten, de in Engeland nog steeds populaire "skiffle"-muziek na te spelen. Met een paar goedkope les-gitaartjes, een trommel, een tamboerijn, een bekken en een wasbord, en soms zelfs een banjo of een mandoline, werden de liedjes van Lonnie Donegan nagespeeld.

Deze in het Schotse Glasgow geboren banjospeler had in de vijftiger jaren samen met het jazz-orkest van Chris Barber, een muzikale brug geslagen tussen de Amerikaanse Rock and Roll en de Europese traditionele wijsjes. Nummers als "Rock Island Line" en "Does your chewing gum loose it's flavour" waren liedjes regelrecht uit het handboek van de Engelse padvindsters. Verkennerliedjes in een modern jasje, die het bij het Engelse publiek erg goed deden. Een lekker swingend ritme, met flinke uithalen in de koorzang. Na deze periode van de Engelse opvatting over de Amerikaanse Rock and Roll, zou vanuit deze "skiffle-muziek" al snel de popmuziek en de Europese variant van de Rhythm & Blues ontstaan.

Chronologie:

januari	Ton Maas en Henk vd Voort in showgroep "Gaudeamus", Aad Maas en Ed Schuit assisteren achter de schermen
februari	op gitaarles bij Mej. Annie van Roode
april	Ton en Henk organiseren matinées voor kinderen, de opbrengst is voor de verkennerij
mei	tijdens kindermiddagen optredens van "The Kittyans"

Jan Parmentier manager

Wereldnieuws:

Op 12 april maakt Joeri Gagarin in zijn ruimtecapsule "Vostok 1" in 89 minuten een volledige omwenteling rond de aarde. In augustus is de Berlijnse Muur een feit, en in november sturen de Verenigde Staten 15.000 militaire adviseurs naar Zuid-Vietnam in hun strijd tegen het communistische Noorden. Na een rol in de film "Flaming Star" acteert Elvis Presley in "Wild in the Country". Op 9 november maakt Brian Epstein kennis met de in zwarte leren pakken gestoken Beatles.

Nederlands Nieuws:

De nieuwe TV/FM-zender in Lopik wordt in gebruik genomen, en de politieke partijen krijgen zendtijd op de televisie. Op 19 mei opent Prins Bernard in Scheveningen de nieuwe wandelpier. Voor het Rijkspersoneel geldt de 5-daagse werkweek. In Parijs wordt op 3 december de judoka Anton Geesink (27) de eerste niet-Japanse wereldkampioen.

1961

Wereldhit:

Cliff Richard

Nine times out of ten

Hollandhit:

Herman van Keeken

Corrina, Corrina

Wij hebben een band

Nederland Amusement:

Herman Stok presenteert vanuit de Singer Concertzaal te Laren op de TV het tienerprogramma Top of Flop (een bel of een toeter), en "The West-Side Story" is de film van het jaar. Voor de jeugd heeft de NTS een speciaal programma. Elke woensdagmiddag om 17.00 uur richt 'de verrekijsker', ter lering en vermaak, de camera op de wereld.

Hillegom:

Koningin Juliana brengt een werkbezoek, en gebruikt de lunch in Treslong. In het City-theater draait de avondvullende film "De Tien Geboden". Vlak voordat het pauze-licht aangaat, draait de filmtechnicus dat eeuwige filmpje voor de steun aan bio-vacantieoorden. De collectebus gaat rammelend door de rijen. Vele Hillegomse moeders verdienen een lekker centje met bollenpellen. Daarvan kan voor de kinderen kledingstof worden gekocht. Natuurlijk worden de broeken en de jassen zelf gemaakt, en sokken stoppen deed moeder tijdens het luisteren naar de radio. Op de kermis, waar de hits van Little Richard en Connie Francis uit de boxen knallen, smullen we van een kaneelstok. We vergapen ons aan de vechtersbazen van de bokstent en de waaghalzen van de steile wand.

De Beatgroep: "The Rocking Stars"

Martin: *"Vivo-winkelier Maas was een man met de nodige visie. Als een van de eerste winkeliers in Hillegom zag hij al in 1958 de commerciële kant van de 'zelfbediening', waarbij hij tevens zijn wat verder weg in het dorp wonende klantjes niet aan hun lot overliet. Op maandagavond komt dochter Loes vanaf de Stationsweg de boodschappen opnemen die nog dezelfde week op vrijdag in huize Van der Valk aan de Brouwerlaan worden afgeleverd en afgerekend."*

In de muziekbladen staan prachtige verhalen over de successen van de rocksterren. Elvis Presley en Cliff Richard scoren hit na hit, en hebben fans over de gehele aardbol. Nog maar net twee jaar geleden, 3 februari 1959 The Day the Music Died, schrok de rockwereld op van het dramatische vliegtuigongeluk waarbij Buddy Holly, The Big Bopper en Ritchie Valens om het leven kwamen. Deze legendarische muzikanten stierven jong. Vele pophelden zouden nooit echt oud worden. 'The sky belongs to the stars'. Romantiek en heldendom. Fantasieën van tieners. Wie wil er nou niet beroemd en bejubeld worden?

De vrienden **Henk van der Voort**, **Ton Maas**, en **Ed Schuit** wilden ook in de muziek. Met hun derdehands gitaren poseerden zij maar al te graag voor de fotograaf, en beloofden elkaar plechtig dat zij binnen zeer korte tijd de Hillegomse "Shadows" zullen zijn. Van enige muzikale kennis was nog geen sprake, en de gitaren werden vooral als ritme-instrument gebruikt. Je kon er met je handen lekker op trommelen. In de bibliotheek werden, uit de nog schaarse voorraad, muziekboeken geleend. Als je geluk had trof je een exemplaar waarin een paar eenvoudige akkoorden stonden afgebeeld. Heel voorzichtig klonk er een C-akkoord, en in combinatie met D en G kon je al snel een liedje begeleiden. De overpak naar de verschillende akkoorden was erg moeilijk, en daar moest flink op geoefend worden. Men nam het nog niet zo nauw met de stemming van het instrument en de kwaliteit van de snaren. De jongens moesten regelmatig pauzeren, omdat de metalen snaren hen meedogenloos in de vingertoppen sneden. Als je een akkoord aandrukte mocht geen van de snaren los meetrillen. Dit betekende veel kracht en de nodige druk aan de fretten. De gitaristen gaven geen krimp, en besloten een echte beatgroep op te richten. Met de tong tussen de tanden en gekromde tenen kwamen de eerste resultaten. Eerst gewoon de akkoorden met de duim aanstrijken, en daarna kon er in het goede ritme worden overgepakt. Als ze met meer ervaring wat lef in hun spel willen leggen, worden de akkoorden met een plectrum gespeeld. Dit geluid was vanuit de slaapkamer toch zeker al in de woonkamer te horen. "Hé jongens, kan het iets minder? We kunnen Paul Vlaanderen niet meer verstaan!"

Om de akkoordenschema's te ontrafelen luisterden ze naar de plaatjes op Radio Luxemburg, en in Hilversum was het één keer in de week "Tijd voor Teenagers". In de Muziek Express en de Tune Tunes stonden de teksten en de verhalen over de zangers en hun avonturen. Ook Cliff (Harry Webb) speelde ooit op een tweedehands gitaar in een skifflegroep. Met zijn Drifters experimenteerde hij met een bij elkaar geraapt drumstel, wat gitaren en een, van een theekist gemaakte, 1-snarige bas. Voor de moeizaam bij elkaar gespaarde 6 pond, maakten Cliff en zijn vrienden een demo om reclame mee te kunnen maken.

De liedjes die de "Hillegomse Drifters" probeerden te spelen waren nog niet al te moeilijk van opbouw. Het waren meestal nog maar drie akkoorden per liedje, met af en toe een voorzichtig solootje of een tussenspel met een tokkel-akkoord. Was een "greep" echt te snel of te moeilijk, werd het simpelweg niet gespeeld. Dat vond niemand erg, en zo kon er in een flink tempo een repertoire worden gemaakt. Later zou de kritische gitaarleraar de juiste, en ook de wat moeilijkere akkoorden als huiswerk meegeven.

De Rock and Roll van Little Richard en Fats Domino heeft inmiddels flink aan scherpte verloren, en de explosieve spierkracht van de beginjaren is omgezet in een mildere vorm van muzikale expressie. Toch bleven de songs uit de vijftiger jaren de muzikmakers van de sixties nog lange tijd inspireren.

Ed speelde zijn akkoordjes lekker vlot weg, terwijl Ton toch grote moeite had de juiste techniek onder de knie te krijgen. Henk probeerde de twee gitaristen op een, via Koos van der Wolf van de R.K. Harmonie "Crescendo" geleende, snare-trom en bekken te begeleiden. Net als Koos van der Wolf was Henk, na een grootse wervingsactie, een rekrut van Crescendo. Via demonstraties kon de plaatselijke jeugd kennis maken met de muziek, en konden ze zelf verder fantaseren hoe ook zij in dat prachtige rode uniform o.l.v. tamboer-maître Cock van der Lans door de straten van Hillegom konden marcheren. "Wel opletten dat je niet die altijd vervaarlijk hoog opgegooide tamboer stok in je nek krijgt". Henk kreeg van de muziekvereniging een "oefentrommel" met stokken mee naar huis. Deze oefentrommel was niet meer dan een stuk hout met een daarop bevestigde reep van een versleten autoband. Thuis op de keukentafel

kleetterde het : panne..koeken..panne..koeken Een variant op dit figuurtje was: tante Katootje.. links rechts, links rechts.....tante Katootje.. een twee drie vier.

Als je een muziekgroep vormde, dan moest er natuurlijk een groepsnaam zijn. Nederland had wat dit betreft nog geen cultuur, en de jongens kozen voor een naam die overal ter wereld van toepassing was. Sterren straalden overal, vooral als je Rock and Roll speelde. Onder hun artiestennaam

"The Rocking Stars"

trad het trio een keer op tijdens een feest van de familie Schuit in Haarlem. Al snel zou Henk definitief overstappen op gitaar die hij veel flitsende vond dan een kaal trommeltje en een paar deksels. Het kostte ook hem menig uurtje van tandenknarsend geploeter en zere vingers om de juiste akkoorden uit de gitaar te krijgen. Erg veel aandacht werd door hem besteed aan de voordracht. Het moest er natuurlijk allemaal ook een beetje overtuigend uitzien. Bij de wisseling van de grepen hoorde je soms vreemde schuurgeluiden. Vooral met de verschuiving van de barree-akkoorden over de snaren, klonk er soms een knarsend bijgeluid. Daarvoor hoefde je je geenszins te schamen. Zelfs op de platen van de Shadows hoorde je af en toe deze piepers.

Aad Maas was ook helemaal gek van gitaarmuziek, en zou in de voetsporen treden van Shadow's bassist Jet Harris. Hij kreeg als 12-jarige gitaarles van Mej. van Roode. Met zijn gitaartje van f12.50, een verjaardagscadeau, beklom ook hij vele malen de trap tot in de bovenwoning. Strenge regels van de lerares, en erg veel oefenen natuurlijk. Ondanks haar uitdrukkelijk verbod, probeerde hij thuis op zijn kamer de liedjes van Cliff Richard. Een repertoire waarmee alle leden van de Maas-familie besmet leken te zijn. Ondertussen had Aad er van alles aan gedaan om zijn gitaarspel te verbeteren. Ook bij hem waren die "barree-grepen" het meest moeilijk, en kostte het hem veel oefening om het polsgewricht in het juiste spoor te krijgen. De huid op de topjes van de linkerhand maakten een geheel ander proces door. Elke aankomend gitarist had ooit vertwijfeld gevloekt:

"Wat doet dat zeer..!!" De sporen van de stalen snaren stonden diep gegrift in de vingertoppen van de gitarist, die toch al zo zijn best moest doen zijn vingers niet in de knoop te leggen. Toch maar iedere keer weer die gitaar pakken! Je liet je niet op je kop zitten. Die andere gasten hadden er ook geen last van (.... zeggen ze).

Aad behaalde een voldoende resultaat bij de "auditie". Het kwartet gitaristen oefende verder, en zocht naar leuke nummers die, en goed moesten klinken, en ook weer niet te ingewikkeld waren. In beatgroep "The Rocking Stars" deed Aad het voorlopig eerst als slaggitarist. Bij Alphenaar in Haarlem kocht hij voor Fl 35,- een gitaar van betere kwaliteit. Na een definitieve verdeling van de taken zou hij later de basgitaar gaan bespelen.

De eerste echte repetitie-ruimte was de garage van de familie Van der Voort aan de Vosselaan in Hillegom. De gitaristen fantaseerden over een band, maar hadden natuurlijk nog geen greintje ervaring. Behalve die verhalen in de muziekbladen, was er helemaal niemand in Hillegom en omgeving die kon uitleggen hoe je een beatgroep in elkaar moest zetten. Ton zong voorzichtig de teksten van de liedjes, en Ed zette keurig op tijd een solootje weg. Hennie en Aad doen hun best om de overgangen tussen de akkoorden zo soepel mogelijk te laten klinken. Soms probeert Hennie als experiment een G-7 of een C-7 te spelen. Zo'n instrumentale overgang klonk hartstikke goed, joh! Hoe kom je daar nou weer aan? De invloed van de gitaarlessen van beroepskrachten is op zo'n moment duidelijk aanwezig. Gelijk beginnen, en natuurlijk ook weer samen aan het slotakkoord. Viel best nog tegen! Dat ging met elektrische gitaren vast een stuk makkelijker! Die gasten op de televisie zag je nauwelijks iets met hun handen doen. In de pauze kregen ze van moeder Van der Voort een glaasje fris of een kopje thee.

Er waren bij de familie Maas per jaar nogal wat verjaardagen af te werken. Een leuk stukje muziek op zo'n feest was natuurlijk gezellig. Nog veel spannender was een optreden van een echte band. Dat hoefde je aan "The Rocking Stars" geen twee keer te vragen! Voor zo'n gelegenheid werd een feest-ruimte in het magazijn vrijgemaakt. Slingers, ballonnen, posters en serpentes maakten de zaak compleet. Stekkers voor de spotlights in het stopcontact en al rap hoorde men ook bij de naaste burende, in kwaliteit en samenspel groeiende, klanken van "The Rocking Stars". De stemming van de gitaren was nog niet altijd even perfect, en de solo-gitaar moest de andere gitaren nog wel eens versneld inhalen. De zanger ging een tel te vroeg weg, en de bas plukte net een halve tel te laat.

Aad speelde zijn baspartijen op de vier dikste snaren van zijn gitaar. Zo af en toe klonk er een snaartje extra. De slag- en sologitarist moeten echt hun uiterste best doen, om de snaren helder te laten trillen.

Na een paar barree-grepen leken je handen er bij de polsen min of meer af te knappen. Viel nog niet mee om vijf nummers achter elkaar te spelen! De talenten waren duidelijk aanwezig, en ze zullen een steeds betere kwaliteit muziek op de planken brengen.

Omdat Ton Maas toch niet echt geweldige gitaartalenten bleek te hebben en toch liever nog meer op Cliff wilde lijken, zeker een redelijk woordje Engels sprak en ook nog eens een zuivere zangstem had, werd hij de zanger van de groep. Artiestennaam : **Tommie Clifford**.

Voor de bezetting van de ritme-sectie was nog steeds een vacature. Natuurlijk hadden de jongens wel een bepaalde drummer op het oog, maar die had zijn handen nog vol aan de gitaargrepen van Mej. Van Roode en de drumlessen bij "Crescendo". Ton neemt voorlopig maar de tambourijn ter hand.

Aan de muziekschool van de heer van Munsteren in Noordwijkerhout studeerde ook **Ton Hoogewerf**. Sinds zijn elfde jaar fietste hij met gitaar op de rug vanuit De Zilk langs de duinen naar Noordwijkerhout om bij leraar Jaap Schrama zijn gitaarspel te verbeteren. De simpele lesjes met losse nootjes speelde hij allang niet meer. Septime- en plusakkoorden waren voor hem de muzikale uitdaging. Af en toe speelde hij wel eens bas-gitaar met de Noordwijkerhoutse groep: "Berry and his Sky Devils".

***Martin:** "Op de Mulo zat ik in de tweede klas bij John Minck, die al heel jong op zijn mooie Burns-gitaar (hadden de Shadows ook) bij "The Yellow "Strangers" in Nieuw Vennep speelde. De eerste echte begeleidingsakkoorden heb ik van hem op de vrije dinsdag- en donderdagmiddag geleerd."*

1961 : De bezetting

zang	- Ton Maas
bas	- Aad Maas
slag	- Henk van der Voort
solo	- Ed Schuit

Chronologie:

mei	r.k. harmonie "Crescendo" werft leerlingen
juni	Ton, Ed en Henk vormen muzikaal trio
juli	groepsnaam wordt "The Rocking Stars"
augustus	Aad komt bij de band repeteren bij Van der Voort aan de Vosselaan
oktober	zanger Ton noemt zich : Tommie Clifford
november	oude buizenradio's zijn eerste versterkers

Wereldnieuws:

De eerste actieve communicatie-satelliet Telstar 1 wordt gelanceerd. John Glenn maakt op 20 februari in zijn Mercury-capsule "Friendship 7" binnen 5 uur 3 omwentelingen om de aarde. Via een ingebouwde televisiecamera kan de hele wereld daarvan meegenieten. Op 1 januari spelen The Beatles op proef in de EMI-studio aan de Abbey Road in Londen, waarna ze in mei een platencontract tekenen.

Nederlands Nieuws:

Met dank aan de Amerikaan Earl Tupper worden er voor nijvere en slimme moeders gezellige tupperware-parties aan huis georganiseerd. De werkweek wordt korter, en we mogen voortaan op zaterdag lekker uitslapen. Uit Indonesië komen de laatste evacués naar Nederland. De muzikanten van overzee spelen sinds begin vijftiger jaren met hun muziekopvatting een voortrekkersrol in de Nederlandse Popmuziek. Deze Indo-rock, van onder andere "The Tielman Brothers" en "The Crazy Rockers" was een curieuze mix van muziekstijlen die zich kenmerkte door een zwaar basgeluid en veel echo op de gitaren. Als geen ander weten de Indo-rockers dat de mensen vooral met hun ogen luisteren. De shows die ze gaven waren zeer explosief.

1962

Wereldhit :

Connie Froboess Zwei Kleine Italiener

Hollandhit :

Spelbrekers Katinka

Hillegom heeft een beatgroep

Nederland Amusement:

In de nacht van 26 op 27 november haalt Mies Bouwman in de eerste Televisie-Marathon ruim 21 miljoen op van veel "fijne mensen.....!" voor de actie Open het Dorp. De jeugd volgt met spanning de avonturen van Ivanhoe, en op de dansscholen wordt een gekuiste versie van de Twist in de lessen opgenomen. "Je beweegt alsof je met beide armen met een handdoek je rug afdroogt, terwijl je met een schoenzool een sigarettenpeuk uitdrukt!"

The British Invasion met zijn Mersey-beat veroorzaakt een terugval in populariteit van de gevestigde Nederlandse artiesten.

Cliff Richard en The Shadows treden op in Ahoy, Rotterdam.

Hillegom:

Op vele bouwplaatsen in het dorp dreunen de heimachines. Lange houten palen met stalen ringen worden de veenbodem ingedreven. De bouw van het bejaardencentrum "Bloemswaard" in de wijk Elsbroek is een feit. De zusters die nog in het Teresiahuis achter de St.Jozefkerk wonen, verhuizen in februari naar deze nieuwbouw. In september wordt het Teresiahuis in gebruik genomen door de jeugdbeweging, en ook de St.Jozefparochie gebruikt een aantal ruimten voor bijeenkomsten van de "Heilige Familie" en de "Godsdienstcursus 18+". In een uitverkocht City Theater draait zeven avonden achtereenvolgens de film "De kanonnen van Navarone". De kolenboer brengt een flinke hoeveelheid brandstof voor de komende winter, en pa en ma hebben hun eerste ouderavond op school er al weer opzitten. De autoriteit van de leerkracht is nog onaantastbaar.

De Beatgroep: "The Rocking Stars"

Na de opleiding aan de LTS ging Aad een baan zoeken. De scheepswerf Akerboom in Lisse werd een broedplaats voor muzikaal talent. Nimmer hebben wetenschappers het verband kunnen aantonen tussen de toch niet geringe klanken in de scheepsbouw, en de ontwikkeling van Rock and Roll-talent.

Cliff Richard (1962):

*the young ones, darling we're the young ones
and the young ones, shouldn't be afraid
to live, love, while the flame is strong
cause we may not be the young ones very long*

Een tekst die je van zo'n keurige jongeman als Cliff niet zou verwachten. Eerder zag je hem de boodschappen voor zijn moeder doen, en de vuilnisbak aan de straat zetten. De vrienden uit Hillegom waren geen volbloed rockers. Volgens de geleerden die het allemaal meenden te weten, waren de volgelingen van de Rock and Roll in het algemeen sociale rebellen die de bestaande verhoudingen wilden tarten. Zij die leefden volgens de regels van de Rock and Roll, hadden slechts anarchie, flessen drank en sex op het netvlies staan. "The Rocking Stars" hadden daar allemaal nog niet zo over nagedacht. Zij wilden voorlopig alleen met elkaar een gezellig stukje muziek maken. Dat de meisjes in hun omgeving daar vol bewondering over spraken was hen nog niet zo opgevallen.

Na eindeloos met elkaar oefenen en plannen maken, werd in 1962 een zeer belangrijk besluit genomen. Wilde je straks als groep in een zaal dansmuziek spelen, dan zou je er toch voor moeten zorgen dat het allemaal een beetje te horen en te verstaan was. Die hele dure Vox-versterkers en Fender-gitaren konden nog wel even wachten. Ook de zangers zouden het voorlopig zonder zanginstallatie met echo moeten doen. De Leslie Box met zijn tremelo/vibrato-en doppler effecten bleef nog even een stille wens. In het land der dromen bespeelden de jongens de grootste zalen, en stond er op het podium een meters-hoge muur van luidsprekerkasten. Maar er moest nog wel wat gebeuren! Het bespelen van een elektrische gitaar was toch geheel andere koek dan het gefriemel op zo'n lesgitaartje. Je zou moeten leren hoe je het geluid moest regelen, en waarmee je bepaalde galmeffecten kon maken. Zo'n gitaar werkte met een of meer elementen en volumeknoppen. Op een beter exemplaar was een vibrato-pookje gemonteerd, waarmee de kam van de gitaar kon worden bewogen. Het gitaargeluid vibreerde, en klonk dan zeer professioneel. Niet overdrijven, omdat dat snel ging vervelen!

Henk van der Voort en Ed Schuit kochten bij Alphenaar in Haarlem een **elektrische** gitaar! Het was een met twee elementen uitgevoerd instrument van de Hollandse gitaarbouwer Egmond. Ed koos voor de kleur rood, terwijl Henk helemaal weg was van een groene gitaar. De lengte van de gitaarbanden was opvallend lang, en dus de speelhoogte erg laag. Bij een bepaalde beweging met de gitaar, moest je altijd goed in de gaten houden dat de riem niet van de gitaarkast glipte. Menig gitarist had ooit maar net kunnen voorkomen dat zijn gitaar op de grond kletterde. Daar was zo'n kwetsbaar instrument veel te kostbaar voor.

Er werden nu zowel akoestische- als elektrische gitaren bespeeld, waarbij als eerste versterkers, een pick-up en een oude radio werden gebruikt. Zanger Ton redde zich met de microfoon en de versterker van een bandrecorder. Eigenlijk was er vanaf dit moment geen enkele radio meer veilig voor de speelgrage vingers van de bandleiden! In elk versterker-apparaat waaraan een extra ingang was gemonteerd, paste wel een plug van een gitaar. Dat gaf soms grootse knaleffecten en natuurlijk boze eigenaars. In de jeugdbladen en de hobbybladen verschenen bouwtekeningen van eenvoudige ritme-instrumenten. Voor de echte liefhebbers waren er ingewikkelde schema's van buizenversterkers, en was er breeduit te lezen over de bouw van de bekende gitaarmerken.

De groep speelde af en toe op feestjes in de familie, waarbij de gitaren als wanddecoratie tussen de slingers en de kleurige lampions hingen. Uiteraard werden ze voor een optreden die avond even heel voorzichtig van de muur geplukt. Er is nog een beperkt repertoire, maar de feestvierders vonden het prachtig, en waren trots op hun zanger met zijn gitaristen. Deze erkenning was voor de band een reden te meer om flink door te blijven repeteren.

Op zaterdag 17 februari 1962 werd er in de grote Treslong-zaal door het Actiecomité "10 X 10" een gecombineerde talentenjacht/dansavond georganiseerd. Ook de volledige bezetting van de Hillegomse

"Rocking Stars" kreeg een vrijkaartje voor deze avond. Het was hun eerste echte kennismaking met een evenement waarin "beat-groepen" een hoofdrol vervulden.

Als deelnemers hebben zich onder andere "The Spitfire Rockets" uit Heemstede en "The Rocking Boys" uit Lisse ingeschreven. De "Kittyans" uit Hillegom bereikten een eervolle zesde plaats in de klassering.

Liesbeth Berkhout: *"Af en toe wilden we de kwaliteiten en het talent van "The Kittyans" meten met andere groepen. Dat was natuurlijk hartstikke spannend. Zo'n zaal vol met toeschouwers, en een stel nerveuze ouders op de voorste rij. Onze vriendinnen, klasgenoten en plaatselijke concurrenten waren "The Fuko's". Deze groep bestond uit de zusjes Hedy en Edmay Fündter en hun vriendin Els Koster. Deze meisjes, die van Indonesische afkomst waren, speelden heel goed gitaar. Zij hadden altijd een heel speciale manier van spelen, en gebruikten accoordenschema's waar wij nog nooit van gehoord hadden".*

Hedy Fündter: *"De naam "Fuko's" is niet zo moeilijk te verklaren. Wij zongen moderne engelstalige country-achtige liedjes. "Send me the pillow" van Lydia and her Melody Strings was voor ons een groot succesnummer. Wij traden altijd op tijdens familiefeesten, en op avonden van de Indische Vereniging "de Soos" in het Nutsgebouw. Wij droegen tijdens ons optreden een witte plissé rok, een kleurige batik-blouse en prachtige witte schoenen. De beide "Kittyans" zaten bij mij in de klas!"*

In de zomervakantie gingen Ed, Aad, Ton en Henk met de fiets op vakantie naar Hoenderlo. Het was daarom vroeg uit de veren, en om 05.30 viel het startschot voor een forse rit naar de Veluwe. Voor deze lange tocht was niet speciaal getraind. De tassen onder de snelbinders, en als ze er flink de vaart in hebben wapperden de vivo-fietsvaantjes tussen stuur en voorwiel. Ze volgden de blauw wit gestreepte borden van de ANWB en raadpleegden waar nodig de stand van de zon en de landkaart van hun vader. In de jeugdherberg "Het Krimdal" was het erg gezellig. Een week lang optrekken met leeftijdgenoten die jouw taal spreken kan heel bevestigend werken. Als tiener werd je nou eenmaal niet altijd het snelst begrepen. Loskomen, richting grote mensenmaatschappij kost heel veel energie en nog meer grensverkenningen. Overdag lekker luieren in de zon en winkelen in de stad. 's Avonds in de kantine werd er gedanst en dronken ze een flesje cola. Des nachts droegen de heren een streepjespyjama en de dames een babydoll. Natuurlijk allemaal onder toezicht van de "vader en moeder" van de NKJHC (Nederlandse Katholieke Jeugdherberg Centrale). Er werd gezamenlijk afgewassen, en bij toerbeurt was er corvee-dienst. Ze gingen met de door hen uitgenodigde meisjes stappen in Arnhem en Apeldoorn, en maakten met hun tweewielers mooie tochten in de omgeving. Op een van die ritten passeerden ze het Christelijk Opvoedingsgesticht voor Jongens. Dan toch maar liever thuis na al die schoolopdrachten ook nog maar wat extra klussen doen. Een jongen met een Spaanse gitaar, zo goed speelde hij nou ook weer niet, maakte behoorlijk veel indruk op de meisjes. Waarschijnlijk kwam dat omdat hij met zijn zwarte haar zoveel op Rex Gildo leek. Alle meisjes wilden nu wel Conny Froboess zijn. Heel voorzichtig ontluikt er een enkele vakantieliefde.

Als de repetitieruimte bij de familie Van der Voort de heren muzikanten te krap werd, mochten ze van vader Maas wat speelruimte in het winkelmagazijn in gebruik nemen. Dit uiteraard, zonder de nijvere werkers in het altijd drukke gruttersbedrijf voor de voeten te lopen. Nou was dat zeker niet het grootste probleem, omdat alle Maas-kinderen Pa en Ma in de zaak moesten helpen. Er kon dus alleen maar geoefend worden als de winkel gesloten was en de bestelde boodschappen bij de klanten thuisbezorgd zijn. Voordat de hele apparatuur was opgesteld, gingen eerst de fietsen aan de kant en werd er een oud kleed op de vloer van het magazijn uitgerold.

De teksten en akkoordenschema's zijn door Ton uitgetypt, en alle leden van de band kregen een exemplaar. Een extra doorslag ging in het archief. Natuurlijk waren ook "The Rocking Stars" altijd maar weer op zoek naar het geheim van de "Shadow-sound". Een geluid dat overal ter wereld zo herkenbaar was. De techniek van de Engelse topgroep was nog redelijk te imiteren, maar dat hele speciale gitaargeluid van de Hank B. Marvin? De buizen in zijn versterker hebben heel speciale eigenschappen. Het geheim van de galm en de klank blijven voorlopig het kostbare bezit van deze gitarist.

Henk van der Voort deed wat de groep al een jaar geleden had willen doen. Hij vroeg het Koos recht op de man af: "Zeg Koos, wij hebben een beatgroep, wil je bij ons komen drummen? Toch wel even een verrassende vraag! Drummer **Koos van der Wolf** voelde zich vereerd, maar dacht er toch eerst goed over na, voordat hij instemde. Koos zag het eigenlijk helemaal zitten, en fantaseerde al eerder over vette platencontracten en grote limousines. Hij ging met zijn drumspullen naar de Stationsweg, en al bij de eerste nummers klikte het tussen de muzikanten. De gitaristen moesten nog even wennen aan het feit dat niet alleen de tamboerijn, maar een slagtrom met bekkens de maat gaven. Koos was nog niet toe

aan zo'n professionele diepe trom, maar zijn inbreng was duidelijk aanwezig. Songs van Cliff Richard en Jim Reeves klonken door het pakhuis van de kruidenier. Aan de andere kant van de stellingen met wasmiddelen, flessen Exota en pakken koffie luisterden de ouders Maas en de rest van de familie mee. Met zo'n echte drummer erbij klonk het al verdacht veel als die programma's op de radio!

Koos: *"Mijn vader vond muziek maken wel leuk, maar mijn moeder had er echt een hekel aan. Daarom kwam er van thuis oefenen bij mij niet veel terecht. Op de groepsrepetities moest ik nog van alles uitproberen. Het is natuurlijk ook een flink kabaal, zo'n drumstel in je huis!"*

Drummer Koos ging af op eigen gevoel en zou in de komende maanden door zijn gewaagde "rim-shots" en "bekken-slagen" heel wat stokken tot splinters slaan. Een zanger. Een gitaargroep. Een drummer. Dat leken de echte "Cliff and the Shadows" wel! De bezetting is compleet. We kunnen beginnen!

Koos: *"Ik vond het fantastisch om met gitaristen te spelen die versterkers gebruikten. Niet elke gitarist durfde toen zomaar over een versterker te spelen. De hele buurt was publiek en getuige van die gitaarklanken, waarbij een enkele versterker "makkelijk" drie gitaren en een zangmicrofoon aankon! Het geluid werd uit zelfbouw-luidsprekerboxen geperst, en we waren daarom van een beetje ruw geluid beslist niet bang. We waren stuk voor stuk allemaal de stoere binken van de beat-band!"*

Koos was van vele markten thuis. Zo leerde Henk van hem de eerste wat moeilijkere gitaarakkoorden. Allemaal waren ze op zoek naar de juiste toon en de rol die ze in de groep moesten gaan vervullen. Een proces waarin de jonge muzikanten elkaar voortdurend inspireerden. Het gebeurde zoals er op zoveel plekken ter wereld een band werd gevormd. Te groot voor de speeltuin en teveel muzikant voor een potje straatvoetbal.

Koos: *"Toen het geluid eenmaal versterkt werd weergegeven kreeg ik het gevoel een echte muzikant te zijn. Een groots avontuur stond te beginnen. Temeer omdat er nou eenmaal niet zoveel jongens waren die een bandje hadden. De muziek speelde echt een overheersende rol in je leven".*

Een echte groepsnaam was er eigenlijk niet. We kennen **"The Rocking Stars"** uit 1961, echter wilden de heren eerst een fatsoenlijk stuk apparatuur om zich heen verzamelen om later aan de factor public relations te denken. Via via is er een Geloso-versterker aangeschaft, waarop een stel Aiwa-microfoons worden aangesloten. Koos en Aad timmerden eigenhandig twee luidsprekerzuilen 100 X 40 X 40 in elkaar. De luidsprekers die zij monteerden hebben dienst gedaan in radio's. Natuurlijk wilden ook zij liever de beste van Goodman achter het speciale luidsprekerdoek monteren.

Aan het begin van een carrière moest je dat soort investeringen rustig plannen. Van een band uit Bennebroek werden een tweede Geloso versterker en nog eens 2 microfoons overgenomen. Van dit type versterker was de behuizing van een soort fijnmazig metalen gaas, waarop de aarding van de elektrische schakeling was aangesloten. Menig maal zou een gebruiker van een microfoon, gekoppeld aan het contact met de metalen snaren van de gitaar een hevige tinteling in de lippen hebben gevoeld. Op een of andere manier maakte de muzikant ongewild deel uit van een elektrisch circuit, waarin hij de rol van aardleiding vervulde. In ieder geval zal een muzikant in de nabijheid van een buizenversterker nooit snel last hebben van koude vingers. Rondom de gloeidraden konden de temperatuur flink oplopen. Op de behuizing van deze versterker kon je nog net geen eitje bakken. Al met al kon er met deze Geloso-versterkers een behoorlijk kabaal, van redelijke kwaliteit, gemaakt worden.

Aad Maas, intussen getooid met een regelrechte vetkuif, bespeelde een van zijn "zelfverdiende geld" bij Alphenaar gekochte felrode Framus-basgitaar.

Ton: *"Mijn moeder, Aad en ik gingen op een dinsdagmiddag (dan was de winkel gesloten) naar Haarlem om een elektrische bas-gitaar te kopen. Ongetwijfeld zal mijn moeder toen ook al financieel een en ander hebben geregeld. Voor Aad ontstond er zodoende een nog stevigere binding met het kruideniersbedrijf".*

Henk speelde de slagpartijen nog op zijn groene Egmond, terwijl Koos het voorlopig moest doen met een slagtrom/bekken-combinatie. Ter verfraaiing had hij voor zijn kit een kleurig vierkant bord gemonteerd. Natuurlijk wilde hij die grote base-trom, een high-hat, tom-tom en nog een stel bekkens. "Eerst maar eens laten zien of het allemaal de moeite waard is!", zei vader Van der Wolf. Terwijl de Hillegomse "Schaduw" van Tommie Clifford heel voorzichtig wat danspasjes oefenden, begon een jongensdroom

een beetje werkelijkheid te worden. Spelen in een echte band! Hoe zal dat straks allemaal gaan als er een zaal vol mensen naar je staat te luisteren? Kunnen wij nog wel gewoon over straat!?

Hoe meer spullen er kwamen, hoe meer werk er lag voor de man die ervoor moest zorgen, dat alle technische aspecten van het beat-bedrijf goed geregeld waren. Natuurlijk moest ieder persoonlijk voor zijn snoeren en pluggen zorgen, maar een specialist in de gelederen werd zo langzamerhand toch wel noodzakelijk. Een schoolvriend van Aad werd als technicus bij de band gevraagd.

Ben Elfering, werd de man met de soldeerbout, pluggen en kabels. Ben deed zijn werk perfect, en kon bij een storing direct een reservesnoer of microfoonkabel leveren. Hoewel hij geen echte "roady" kon zijn, omdat hij nou eenmaal nog geen rijbewijs had, kon hij perfect de apparatuur opbouwen en de kleine reparaties verrichten. Natuurlijk had de groep te weinig geld om kostbare spullen aan te schaffen. Ben bouwde zelf een speakerbox. De draagbeugel was van de achterkant van een stoel uit een NZH-bus, lijn 50, geschroefd.

Op de vingertoppen van "The Rocking Stars" heeft zich inmiddels een aardig laagje eelt afgezet, en kon men zich meer concentreren op de techniek, het repertoire en de voordracht. Allemaal elementen van het vak waar krachtig op gestudeerd moest worden.

Zanger Ton had zijn idool Cliff Richard als grote voorbeeld. De houding, pasjes en gebaren van Cliff werden achter de kaptafel van zijn zus doorgenomen. De afstand van de microfoon tot de stembanden werd proefondervindelijk vastgesteld. Een en ander mede afhankelijk van de goede zin van de buizen in de versterker. Er waren maar weinig muziekgroepen actief bezig een populair en eigentijds repertoire op te bouwen. De muziekscholen van de dames Annie van Roode en Betsy van Marsbergen gaven met hun traditionele uitvoeringen nog duidelijk aan, dat je in Hillegom in de beatmuziek nog helemaal je eigen weg moest zoeken.

*"Hemel en aarde zullen vergaan
Vrolijke musici, vrolijke musici, vrolijke musici
Blijven bestaan"*

Het werd voor een aantal rebelse muzikanten zo langzamerhand eens tijd om "zingend trekken wij naar buiten faria" maar eens te vervangen door een Engelstalige song met een lekkere knauw in de zang, een stampende base-trom en een scheursolo op de gitaar.

Het temperament van de Hillegomse jeugd mocht op en af het podium best eens in de muziek en de dans geuit worden. Lekker swingen op moderne muziek, dan komt misschien ook het bollenstof een beetje los. De dames en heren van de dans- en muziekscholen werden er zowaar een beetje zenuwachtig van. De beatgroepen gaven muzikaal uiting aan het levensgevoel van de jongeren. Het voorzichtige verzet tegen de gevestigde orde was zeker in het ritme en het volume te herkennen.

Een jaar geleden zong een klein Engels meisje een zeer opstandig lied. De muziek en het ritme waren zeker belangrijke elementen van deze hit. De tekst van "Don't treat me like a child" had ook de Nederlandse ouders toch een beetje wakker moeten schudden. De meeste ouders moesten direct na de lagere school aan het werk in de bollen of de huishouding. Voor hen geen Engelse les. De boodschap van deze muzikale hartekreet is aan velen voorbij gegaan.

Helen Shapiro (1961):

*well just because i'm in my teens
and i still go to school
don't think that i dream childish dreams
i'm nobody's fool
don't mother me, that makes me wild
and please don't treat me, like child*

*it's often said that youngsters
should be seen and not be heard
but i want you to realize
that is quite absurd
don't want to be, so weak and mild
so please don't treat me, like a child*

*gonna be my own advisor, cause my mind's my own
then i will be much too wiser
my own point of view has got to be known*

*the best years of my life i know
are those when i am young
and since i'm sure that this is so
gonna have my fun
so if i feel, like running wild
well please don't treat me, like a child*

Door de optredens, het succes en het enthousiasme van "The Kittyans", "The Fuko's" en "The Rocking Stars", zouden steeds meer jongeren de verkennersliedjes in willen ruilen voor de songs van Elvis Presley en Cliff Richard. Dat de muziekscholen daartoe toch een steentje hebben bijgedragen lijkt geen twijfel. In de wereld van de muziekscholen werd naarstig naar modern lesmateriaal gezocht.

*"Sie kommt, Sie kommt nie wer...Schön is die Jugendzeit...
"Schön ist die Jugendzeit, Sie kommt nie wer..."*

Ton Hoogewerf en Aad Maas werkten inmiddels als scheepsbeschieters bij de scheepswerf Akerboom in Lisse. Nog voor het eind van het jaar zou ook **Kees van der Elst** bij Akerboom aan de Grevelingestraat gaan werken. Zo af en toe zagen en spraken de jongens elkaar, nog onwetend van de "band" die hen in de toekomst op geheel andere wijze zou binden.

In veel Hillegomse gezinnen werden er na de najaarskermis al lootjes getrokken voor het Sinterklaasfeest. Ruim voor de feestelijke decembermaand hadden de surprisemakers de nodige voorpret, over de volmaakte grap die ze met hun "slachtoffers" konden uithalen. Het was een mooie gelegenheid om die Rockers en die Beatles er eens lekker door te halen. Op de avond van de 5e december moesten velen voor de aanwezige familie een song ten gehore brengen.

Het was op het Sinterklaasfeest beslist de bedoeling dat je een rijm maakte waarvoor de rest van de aanwezigen de conversatie even diende te staken. "Hé jongens, even luisteren naar het rijm! Ik heb er niet voor niks wel 5 minuten op zitten zweten..!"

"De Sint heeft heel lang zitten denken...
"Wat hij Ton dit jaar zal schenken...
"Hij geeft hem met een joviaal gebaar...
"Zo'n blitse elektrische beatgitaar....."

Hij mocht zichzelf begeleiden op een fantasiegitaar, waarin vele lege kartonnen dozen, een pot verf, wat losse knoppen en draden, en meters snarentouw waren verwerkt. Eenmaal van de schrik bekomen was er voor de optredend artiest een platenbon in de kast van de gitaar te vinden.

Harry Maas kreeg bij deze gelegenheid een prachtig gemaakt drumstel in miniatuur. Compleet met bekkens en base-trom. Het drummertje zat op een mini-krukje, en de stokjes waren uit twee lucifers gesneden. Een precisiewerkje van hoge kwaliteit.

In de kerstnacht dienden Ton en Henk tijdens de nachtmis in de St. Martinuskerk. De stemmige liederen en kaarslicht midden in de winternacht zorgden voor een fijne sfeer.

Op oudejaarsavond gingen groepjes kinderen zingend langs de huizen:

*"Rommelpotterij, rommelpotterij
Geef me een centen dan ga ik voorbij
Geef me een appel of een peer
Dan kom ik het hele jaar niet meer."*

Voor hen iets uit de fruitschaal of een verse oliebol. Een heel gulle gever deed een dubbeltje of zelfs een kwartje in de bliken trommel!

1962 : De bezetting

zang	-Ton Maas
bas	-Aad Maas
slag	-Henk van der Voort
solo	-Ed Schuit
drums	-Koos van der Wolf
techniek	-Ben Elfering

Chronologie:

januari	repeteren in het pakhuis bij kruidenier Maas
februari	"rocking stars" bij actie "10 X 10" in Treslong
april	Aad koopt elektrische basgitaar Henk en Ed kopen hun eerste elektrische gitaar de eerste geloso-versterker wordt gekocht Koos komt bij de band
mei	optreden op fuif in magazijn bij Maas
augustus	Ben Elfering wordt technische man
september	ook Aad werkt bij Akerboom in Lisse Teresiahuis wordt multi-functioneel

Henk van Ooijen basgitaar, Kees van der Elst zang
Dick van der Wolf slagwerk , Martin van der Valk solo-gitaar , Aad Maas gitaar .

BEWIJS VAN TOEGANG

voor de dansavond
op 24 april
in het "Theresia-oord"
m.m.v. Tommy Clifford and The Applicants
Toegangsprijs f. 1.75. bel. inb.

Jerry
 and the
Applicants

rock-, dans- en beat band

Manager: J. J. Parmentier
 Fred. Hendriklaan 23
 Hillegom

Leider: H. v. d. Voort
 Vosselaan 18b
 Hillegom
 Tel. (02520) 5672

toonaangevend

TOMMY
CLIFFORD

APP

„HASH,, presenteert:

JERRY AND THE APPLICANTS

entree 2.--

Wereldnieuws:

In de Engelse plaats Cheddington wordt op 8 augustus de posttrein Glasgow-Londen door gemaskerde overvallers leeggeroofd. Op 28 augustus lopen 200.000 mensen in Amerika voor gelijke burgerrechten de mars naar Washington. Op 22 november wordt president J.F.Kennedy vermoord. Cliff Richard zingt en acteert in zijn vierde speelfilm "Summer Holiday", en vanuit de Cavern Club in Mathewstreet, Liverpool verspreidt zich de Beatlemania.

Nederlands Nieuws:

Van Mgr.Bekkers mogen de gehuwden zelf de gezinsgrootte regelen. De pil en de emancipatie van de vrouw. De kranten staan er bol van. We tellen in ons landje inmiddels meer dan 12 miljoen inwoners. Tijdens de zeer strenge winter bevriest een stuk van de Waddenzee, en door de stilgevallen binnenvaart dreigt er zelfs een kolentekort. Reinier Paping wint op 18 maart de Elfstedentocht. We lopen over het zebrapad, en door de geboortegolf van vlak na de oorlog is het aantal jongeren sterk toegenomen.

De jeugd heeft geld op zak, en profiteert mee van de gestegen welvaart.

Met een parkeerschijf, goed zichtbaar achter de voorruit, mag je maximaal anderhalf uur je kostbare autootje parkeren.

1963

Wereldhit :

Trini Lopez If I had a hammer

Hollandhit :

Willeke Alberti Spiegelbeeld

De eerste successen

Nederland Amusement:

Via de televisie beleven we de avonturen van Ben 'Bonanza' Cartwright en zijn al even rechtgeaarde zonen Adam, Big Hoss en Little Joe. De bladen Muziek Parade en Muziek Express houden ons nog op de hoogte van de laatste hits en berichten over onze idolen. Op 26 maart spreekt de Tweede Kamer zich uit tegen commerciële televisie, en op 22 oktober wordt door de NTS het eerste schooltelevisieprogramma uitgezonden. ZZ en de Maskers hebben een hit met "Dracula" en gebruiken als eerste groep in Nederland een lichtshow bij hun optredens. De doorbraak van de Nederbeatgroepen markeert het einde van de Indo-Rock.

Hillegom:

Als je je echt geen tiener meer voelt, ga je in het week-end dansen bij Sistermanns. Daar organiseert de sociëteit Ten Twen gezellige dansavondjes met muziek van een dixyland-orkest. Het showorkest "Jerry Jox" van plaatsgenoot Herman Smit heeft een optreden voor de televisie. Zij zijn te bewonderen in het NCRV-programma "Debuut". Op de Mulo krijgen de leerlingen van de examenklas sexuele voorlichting. Apart van de jongens krijgen ook de meisjes een dia-voorstelling te zien. Vooral aan het Noordzeestrand dienden de juiste gedragsregels streng in acht te worden genomen. Dwars door de badkleding heen zouden de nieuwsgierige zaadjes de eitjes wel weten te vinden!

In Treslong, waar je tegen een vast tarief onbepert kip kan eten, presenteert Jos van der Valk het programma Piste, en kan Sinterklaas bij gastheer Trossel weer op de mooiste zetel plaatsnemen. Al ruim voor de Kerst daalt de temperatuur tot ver onder nul, en de schaatsers dromen van een tocht over de bollensloten. De fietsenmaker en de smid zijn er met hun schaatsenslijpers ook weer helemaal klaar voor. Na de avondmaaltijd slikt de jeugd de dagelijkse lepel levertraan. "Zo'n lepel boordevol vitaminen heb je gewoon nodig! Waar moeten we anders heen met dat walvisspek"? Elke avond wordt de waterleiding afgetapt, en bedekt een oude deken de watermeter in de put in de gang. 's Morgens sieren ijsbloemen de ruit van je slaapkamer.

De Beatgroep: "Tommy Clifford and the Applicants".

De gebroeders Ton en Aad gaan geheel volgens de traditie op dansles. Ook Kees van der Elst en zijn kameraad Piet van Dijk leren over passen en etiquette bij dansschool Evert Castelein in Lisse. Bijna de gehele Bollenstreekse jeugd heeft daar geschuifeld en aldoende de geuren van de andere sexe opgesnoven. Thuis aan de Willemskade in Lisse bladert Kees in zijn Beatle-plakboek en mijmert over de glorie van een tiener-idool.

Ook Martin van der Valk leest in de Muziek Parade over het mooie leventje en de rijkdom van een tienerster. Nog steeds ziet hij die foto waarop Paul Anka zomaar een glas sinaasappelsap uit zo'n grote Amerikaanse koelkast pakt. Dan ben je rijk!

Na "The Rocking Stars" is de beatgroep eigenlijk naamloos. Er is onder de huidige bezetting geen echte groepsnaam. Toch wel een belangrijk punt, omdat degene die ernaar vraagt via een treffende naam een idee moet krijgen over de kwaliteiten van de groep. Lang is nagedacht over dit onderwerp. Het is zondagavond en de club vergadert in huize Maas aan de Stationsweg. Ze komen er niet uit. De hele familie denkt mee en komt met tips. Hans Maas was op de Mulo al heel goed met de Engelse taal. Hij heeft misschien een goed idee: "Jullie solliciteren toch naar succes in de muziek?" Engels voor sollicitant is "**applicant**". Voorwaar niet zomaar een alledaags uit te spreken "stukje engels" voor een gemiddelde bollenstreker. Menigeen zal de tong kneusen bij het uitspreken van deze naam.

Het klinkt toch best professioneel. Ton is Tommy Clifford. We hebben het!

"TOMMY CLIFFORD AND THE APPLICANTS"

Een hele opluchting, maar hoe vertel ik het de rest van Nederland?

Hans Maas: *"Als de band ergens moest spelen, dan reed ik meestal met de spullen. Ik vond het leuk om ook een beetje de avonturen van zo'n beatgroep mee te maken. Tijdens die ritten hoorde je de verhalen van die gasten aan en heel vaak werd er hardop nagedacht over een groepsnaam. De meest waanzinnige ideeën kwamen naar voren. Wie komt er met een unieke naam?"*

Ondertussen wordt hard gewerkt aan Apache, Kon-Tiki en La Comparsa. Lucky Lips en Y'Arriva zijn natuurlijk van Cliff. Op de repetitie blijkt dat een uitvoering met de hele groep iets heel anders is dan een optelsommetje van huiswerk. Ook muziek maken is wel degelijk een teamsport, waarin geven en nemen, helpen en nog eens proberen aan de orde zijn. Soms kraakte plotseling een versterker of radio zo hard, dat het leek alsof de luidspreker eruit zou knallen. De plugaansluitingen waren soms de oorzaak van een gemene brom.

De schrijfwijze van de naam van de zanger was eerst "Tommie". Men vond uiteindelijk toch dat "Tommy" wat mannelijker stond. Over dit soort kwesties is destijds nooit enige discussie geweest. De keuze van het repertoire werd in gezamenlijk overleg gedaan. Om de tekst en de accoorden eerst eens goed te beluisteren werd regelmatig een bezoek gebracht aan de fa. Veelenturf in de Hoofdstraat. In deze zaak waren naast allerlei huishoudelijke apparaten zoals wasmachines en stofzuigers, ook televisietoestellen en radio's te koop. Het ging "The Applicants" geenszins om het huishouden. Ze waren slechts geïnteresseerd in de artikelen achter de platenbar. Een plaatje kost al gauw Fl 3.95, en dat is zeker voor een aankomend artiest een forse uitgave. Er wordt dus eerst uitvoerig beluisterd. Daartoe zijn er achterin de winkel naast de pick-up / koptelefoon-combinatie aan de bar, twee geluidsdichte cabines gebouwd. Je mag twee plaatjes meenemen, en vooral niet te lang wegblijven. Ook dien je er rekening mee te houden dat de volumeknop niet te ver wordt opengedraaid.

Menig luisteraar vond ooit bij meneer Veelenturf een plek om zelf ook eens een plaatje te draaien. De meeste ouders thuis vonden een eigen platenspeler voorlopig minder belangrijk dan een goed stel schoenen en een schoon overhemd.

Lidy Veelenturf: *"De verkoop van die kleine plaatjes was echt een groeiend onderdeel van onze zaak. Wij hadden thuis zeven dochters en 4 zonen. Als we de keus hadden stonden we natuurlijk veel liever te helpen aan de platenbar, dan in huis mee te moeten helpen met de stofzuiger en de afwas. In de winkel was het met al die jongelui hartstikke gezellig. Er werd natuurlijk meer geluisterd dan gekocht. De*

geluidscabines waren oorspronkelijk gemaakt voor de liefhebbers van de klassieke platen. Die konden daar in alle rust luisteren naar de serieuzere muziek. Door de sterke opkomst van de 'rock and roll' en andere populaire muziek, werden de klassieke luisteraars verdrongen door jonge stellen die gezellig met maximaal twee plaatjes achter de matglazen deuren verdwenen. Midden zestiger jaren hebben we de zaak verbouwd en verdwenen de cabines. De platenbar werd een slag gedraaid en op de plaats van de cabines stond nu het verkopend personeel".

Vader Van der Voort financiert met F 299,- voor zoon Henk de aankoop van een echo-bak. Dit gebaar is zeer opvallend. Uiteraard dienden de leden van de band in eerste instantie voor hun eigen apparatuur te zorgen. Toch komt er nu, voornamelijk voor zanger Ton uit een geheel andere hoek, het nodige geld op tafel. Er was nog geen pot "algemene middelen". Wel een enthousiaste vader die niet kon vermoeden dat later (1965) deze echo-bak een hoofdrol in een dramatische scheiding zou spelen. Het wordt de vermaarde "Copy-Cat" van het merk Echolette, die bij de fa. Alphenaar in Haarlem wordt gekocht. Dit apparaat was voor het zanggeluid een forse verbetering. Ook in ruimten waar in het geheel geen akoustiek aanwezig was, kon je de mooie effecten maken. Wel moest je goed in de gaten houden, dat het echo-effect vooral heel erg mooi is voor een zangstem. Als de zanger een nummer aankondigt, dan moest de echo er wel af! Een spreekstem met echo is niet te verstaan. Soms werd dat wel eens vergeten, en moest het publiek maar afwachten welk nummer zou worden gespeeld.

De "Copy-Cat".

Met een band-echo wordt het signaal opgenomen, en direct weer via een drietal koppen weergegeven. Het resultaat hiervan is het echo-effect. Een nadeel van dit type was het ongekend hoog verbruik aan bandjes. Door het intensieve gebruik moesten er regelmatig nieuwe bandjes aangeschaft worden.

Ben Elfering was de trotse bezitter van een 4-sporen Grundig-bandrecorder. Hij gebruikte hem vooral om zijn dia-series van geluid te voorzien. Eén spoor was er speciaal om de projector op het juiste moment een puls te geven om een nieuwe dia voor te zetten.

Onder leiding van Ben werden, om de kosten te drukken, van gebruikte stukken bandrecorderband in eigen beheer echo-bandjes geknipt en geplakt.

Helemaal vlekkeloos ging dit niet, omdat de "harde" las als een echo-tik te horen was. De allerbeste bandjes werden natuurlijk voor de optredens gereserveerd.

Aad en Henk wilden zo langzamerhand meer dan alleen de theorie van Mej. van Roode. Henk had via zijn contacten in De Zilk gehoord over een hele goede gitaarleraar in Noordwijkerhout. Een "Koetiller" die een stel Hillegomse "Hangkousen" en Henk als Lisser "Gaapstok" iets moois zou kunnen leren. Er werd een afspraak gemaakt met directeur van Munsteren. Er was nog een plaatsje vrij bij de heer **Jaap Schrama** in de Zeestraat. Hij gaf les aan huis in een straat, naast de terreinen van Psychiatrisch Centrum St.Bavo. Daar hoefden de jongens niet bang voor te zijn. Anno 1963 was het gehele gesticht nog omgeven door hoge hekken en werd bewaakt door sterke Broeders van Liefde. De muziekschool van de heer van Munsteren was zeer populair. Op alle mogelijke instrumenten werd aan een groot aantal leerlingen les gegeven.

De aanpak van Jaap Schrama was eigentijds en kwam ook bij Henk en Aad zeer inspirerend over. De lessen en oefeningen werden grondig bestudeerd en geoefend. Ook zanger Ton ging af en toe mee naar de les, om de samenzang met de gitaristen te perfectioneren. Jaap Schrama vond overigens dat toon en stembereik van Ton meer geschikt waren voor liedjes van Elvis Presley. Later zou de leraar ontdekken hoe diep de geest van Cliff in de ziel van Ton verankerd lag. Na de les fietsten de gitaristen met spoed richting Hillegom waar, met de rest van de band, de repetitie op het programma stond.

Ed Schuit kondigt aan dat hij in verband met zijn verhuizing naar Haarlem de groep noodgedwongen moet verlaten. Dat is voor een beatgroep in de groei een uiterst onplezierig bericht. Het personeelsprobleem dat hierdoor ontstaat wordt uitgebreid besproken en de groep besluit om professionele te zoeken.

Leraar Jaap Schrama wordt om advies gevraagd omtrent een opvolger als solo-gitarist. Dat was zo bekeken. Hij kent de aspiraties en kwaliteiten van **Ton Hoogewerf**, en Jaap regelt een afspraak met de heren "Applicants". In de garage bij Van der Voort slaagt Ton cum laude, en na deze eerste kennismaking worden de gitaristen het snel eens. Ook Ton ziet het helemaal zitten om als een echte beatgroep in een zaal te gaan optreden.

De slaapkamer van Henk, de garage en de achtertuin waren de plaatsen aan de Vosselaan waar de muzikanten de accoorden-schema's probeerden uit te vogelen. Natuurlijk had Jaap Schrama hen

daartoe op het goede spoor gezet. De groep groeit naar een complete bezetting. Een echte solist in de geleerden. Het begint er allemaal behoorlijk goed uit te zien! Aad Maas en Henk van der Voort gaan met hun gitaar en lesboeken op zaterdagmiddag naar gitaarles in Noordwijkerhout. Ze gaan eerst langs Ton Hoogewerf in De Zilk, waarna ze de altijd waaiende zeewind aan de Zilkerduinweg zullen trotseren. Onderwerp van gesprek is natuurlijk muziek, de laatste nieuwtjes en de gemaakte vorderingen.

Ton Hoogewerf heeft thuis af en toe problemen met het tijdstip van thuiskomen. Als een repetitie eenmaal lekker loopt, en er groeien goede ideeën over de nummers en de manier van spelen, dan zit je toch niet op je horloge te kijken?! "Tijd is tijd", zegt vader Hoogewerf. Later zal er ook in De Zilk meer dan alleen maar begrip ontstaan voor de hobbies en de ambities van de muzikanten in de band. Soms moet Ton originele smoezen verzinnen om op zondagmorgen in het pakhuis tussen de dozen waspoeder en de zakken aardappelen te kunnen repeteren. Ook van hem wordt, als katholiek, verwacht dat hij "des zondags" naar de kerk gaat. Als de repetitie-tijd net samenvalt met het tijdstip der Heilige Mis, maakt het "knagend geweten" het hem soms heel erg moeilijk. Voor Ton klinkt meestal het 'Ite Missa Est' al voor hij het kerkgebouw kan betreden. De leden van de band hebben hem maar zelden op de repetitie gemist.

Jaap Schrama voelt zijn leerlingen goed aan, en de jongens krijgen echt plezier in het maken van muziek. Het gaat hen zelfs zo goed af dat ze in het leerlingenorkest kunnen meespelen. Aad krijgt nu de echte baspartijen te verwerken, terwijl Ton de solo's en Henk de ritme-partijen voor hun rekening nemen. Omdat de basgitaar al volledig elektrisch is, klinken er tijdens de lessen alleen pluk-pluk geluiden als ritmische begeleiding van de andere gitaren. Thuis repeteert Aad met een oude radio als versterker.

Henk: *"Ik ruik nog de petroleumlucht in de bijkeuken van het ouderlijk huis van Jaap Schrama. Jaap woonde in zo'n echt klein dorpshuisje, waaraan een houten schuurtje was gebouwd. Het waren gezellige maar vooral drukke zaterdagmiddagen, omdat er na de les de bandrepetitie en soms al een optreden was".*

In mei vierden Aad en Ton samen hun verjaardag in het pakhuis achter de winkel. De ruimte wordt versierd met slingers en ballonnen, en aan de muur hangen levensgrote posters van Cliff en The Beatles. De tafel afgeladen met flessen fris, glazen, zakken pinda's en chips. De ouderen een flesje bier of een glaasje sherry. Voor de rokers staan er met sigaretten gevulde glazen. De dames krijgen een filtertje. De jongste broers en zussen hebben de taak om de voorraad op tijd bij te vullen. In het begin van de avond worden er plaatjes gedraaid, maar om een uur of tien komen de gitaren tevoorschijn. De hele meute leeft zich uit op de muziek van "Tommy Clifford and the Applicants". De meegekomen vrienden en vriendinnen zullen de boodschap wel doorgeven. "Die band van de broertjes Maas speelt een lekker stukkie muziek. Het was hartstikke gezellig!"

In de zomer gaan Ton, Aad en Henk met de fiets op vakantie. Als speciale gast voor deze trip is hun vriend Ed Schuit uitgenodigd, die graag nog eens met zijn oude maatjes op avontuur wil. De stoere knapen willen de reis naar het Limburgse heuvelland op de fiets ondernemen. "Da's nog een heel eindje trappen jongens", waarschuwde een bezorgde ouder. "Tweehonderd kilometer? Laat de allerzwaksten maar met de trein gaan!" Voor de zekerheid worden er een paar extra lunchpakketten en flessen frisdrank in de fietstassen gepropt. Om 04.00 uur rinkelt de wekker, en een half uur later draaien ze met een ferme bocht de Prins Bernardstraat in. Via de Marijkestraat, linksaf de Meerlaan op. Dan de oversteek van de Ringvaart, alwaar je in de Haarlemmermeer altijd wind tegen hebt. Na een halve dag zwoegen op de pedalen en een indringende discussie over doorgaan of opgeven, houden ze het na 75 kilometer voor gezien. Ze hijsen hun fietsen de trein in en laten de vermoeide benen rusten. Ze hebben een week de tijd om een goed verhaal rond deze afgang te verzinnen.

In Klimmen (Limburg) logeren ze in een jeugdherberg, alwaar de meisjes uiteraard in een geheel eigen slaatzolder de nacht doorbrengen. De jongens hebben een dubbeldeks kooi vlak onder de hanebalken. Bij het krieken der dag niet te wild opstaan, en daarna natuurlijk volgens de regels van het huis de bedden rektrekken. Na een lichte ochtendgymnastiek en een stevig Hollands ontbijt gaan ze erop uit. Natuurlijk flaneren ze door Valkenburg, en halen een paspoortstempel aan de grens als ze een dagje naar Aken gaan. Ze dwalen er door de prachtige Limburgse bossen, en drinken een voorzichtig biertje in één van de vele cafés aan de Geul. 's Avonds wordt er in de met vlaggetjes versierde zaal gedanst, en organiseert de herbergvader allerlei spelletjes. De meisjes doen een soort stoelendans, waarbij de geknielde heren hen zodoende een charmante zetel aanbieden. Henk van der Voort leent van een medevacantie-ganger een gitaar, en speelt bij de open haard een romantisch lied. De overige "applicants" zijn lichtelijk jaloers op zijn succes. Henk droomt die nacht van geurende velden en ruisende pettycoats.

Na deze week in de Limburgse heuvels weer terug naar de Bollenstreek, waar in de resterende vakantieweken wordt gewerkt in de bollenschuur. Het zijn lange dagen in het hoogseizoen. Van 's morgens 07.00 uur tot 's avonds 18.00 uur in het stof van de schuur of het stuif van de afgegraven duinen. Het werken in de pakkerij is gezellig en afwisselend. Toezicht bij de sorteermachine, of het bijhalen met een pakorder voor de wat kleinere bestellingen. Ondertussen klonk er voor elk wat wils een gezellig stukje muziek uit die prachtige buizenradio. "Daar zou je al mooi een gitaar op kunnen aansluiten". De schuurbaas houdt goed in de smiezen dat de enthousiaste scholieren de schafttijd niet te kort maken. Als je eens wat extra rust nodig had, ging je wat uitgebreider naar het toilet. Op de binnenkant van de WC-deur waren soms toepasselijke stukjes bollenproza te lezen. "Poep je niet dan rust je toch, komt de baas dan poep je nog". Auteur onbekend.

Bij mooi weer was het op het land ook wel uit te houden. Bollen rooien, manden sjuuwen en soms een ritje met de vrachtwagen naar de schuur. Je gaat 's avonds op tijd naar bed. Lange werkdagen in de bollenwereld vragen erg veel energie.....

(Ook in de familie Maas hebben vorige generaties in de bloembollen gewerkt. Al mijmerend over de drijfveren van het muzikantenbestaan, dromen ze van lange en zware dagen op de velden. Vanuit de ochtenddauw tot in de hitte van de brandende zomerzon werken de onderbetaalde, in manchesterbroeken en grijze kielen gestoken knechten de handen rauw en de kelen droog. De ploegen werkers zingen daarbij een lied vol melancholie en hang naar betere tijden. Gezeten in de schaduw van een hooischelft eten ze uit hun stikkenzak, en drinken koude thee uit hun blauw emaille veldfles. Verhalen doen de de ronde, en het gezang van de 'bollenblues' klinkt over het water, als een vlet met lege manden de schaftkeet nadert. De geestgrondige versie van de Amerikaanse blues. Geen katoenplantages, maar bollenvelden. Nadat de bollen gerooid zijn, volgt een periode van hard werken in de pakkerij. Dan de plant in de herfst, en na een strenge winter de lente waarin de velden hun kleur krijgen waarop de buitenlandse toeristen nooit uitgekeken raken. De mensen in de Bollenstreek zijn helemaal eigen met de geuren en kleuren die de maat en de sfeer van hun gezang bepalen)

Voor een extraatje kon je ook 's avonds en 's zaterdagsmorgens aan de bak. Manden verwisselen aan de sorteermachine. De gaasbakken werden tot grote hoogte gestapeld, en dan nog probeerde je ze met zo'n steek/hefkarretje in één keer naar de opgedragen plaats te rijden. Uitkijken voor je enkels en de altijd veel te lage schuifdeuren van de schuur. Wilde je echt meer verdienen, dan kon je geheel vrijwillig aan de slag met de geprepareerde hyacinten. Het stof van deze bollen veroorzaakte voor de meesten een bijna onverdragelijke jeuk. Vandaar! Het weekloon gaat in de pot. Voor een ijsje, een "patatje met", een Muziek Parade en een setje nieuwe snaren. Het grote geld zal straks aan gitaren en versterkers worden besteed.

Ton Hoogewerf koopt bij Hoogenbijn in Haarlem een semi-akoustische Framus-gitaar. De fretten liggen nogal hoog op de hals, waardoor hij met zeer pijnlijke vingers, soms tot bloedens toe, al die moeilijke loopjes moet oefenen. Hoewel hij natuurlijk best blij is met zijn eerste echte elektrische gitaar, weet hij zeker dat de inhoud van zijn volgende spaarvarken aan een betere opvolger zal worden besteed. Vanaf het allereerste begin gebruikt hij de mooist klinkende, toch wat duurdere Billy Lovento (middel)-snaren. 1963 is voor Ton een beetje een pechjaar. Hij heeft erg veel last van een maagzweer en moet daarvoor zelfs geopereerd worden. "The show must go on", en dus komen de overige leden van de groep naar De Zilk alwaar in de huiskamer aan de Jacobsstraat 27 de gitaren uit de hoezen komen. Dan maar repeteren met de thermometer en maagtabletten binnen handbereik. Van enige bedrust kan natuurlijk geen sprake zijn. De bezorgde ouders Hoogewerf onderkennen het belang van deze acties. Ton stelt zeer hoge eisen aan zijn eigen kwaliteit, en is daardoor vaak aan het begin van een optreden erg gespannen. Loopt het eenmaal, dan speelt hij de sterren van de hemel.

Voor een optreden op een dansavond worden bij "De Vlinder" in Lisse versterkers gehuurd. Bas van Stijn, de vriend van Loes Maas, zorgde er wel voor dat er een leuk, of zelfs geen, prijsje werd afgemaakt. Het waren ook niet de echte prof-versterkers, en de minder goede aanpassing van voorversterker en gitaar was meestal de verklaring voor een ondersteunend gebrom in de luidsprekers. Het betere gitaarsnoer was voorzien van een beschermende binnenkabel. Deze binnenkabel moest er voor zorgen, dat de door deze "antenne" uit de lucht opgevangen signalen naar aarde werden afgevoerd. Bij "The Applicants" klonken er soms tot ieders verbazing spontaan flarden stemmen en muziek van een Oost-Europese radiozender! Gauw even morrelen met het snoer, en vooral gewoon blijven kijken. Vast een atmosferische storing!

Ben: "Een keer hadden we bijna echt flinke pech! We hadden 's avonds een optreden, en 's middags tijdens de repetitie gaf een versterker de geest! Zelfs geen kraakje meer te bekennen. Gerard van der Hoorn, een schoolkameraad van mij, was een echte radiotechnicus. Wij met de versterker en al achter op de brommer als een speer naar de Haarlemmerstraat. Gelukkig was hij thuis en kon hij na enig meetwerk de storing opsporen! Het bleek een sluiting in de voeding te zijn. Vandaar dat er zelfs geen ruis te beluisteren was. Het leuke aan zo'n actie was natuurlijk de intensieve samenwerking. Eenmaal terug van zo'n snelle reparatie-actie, kan de dansavond voor de vrienden al niet meer kapot."

De techniek van de gitaar/zang-versterker is moeilijk, en ook heel vaak een kwestie van smaak. Heb je een versterker gekocht, dan zal je hem ook moeten onderhouden. Dit werd niet altijd door de gebruikers onderkend. De hardwerkende versterkerbuizen raakten op den duur als het ware opgebrand. Dat ging vaak zo langzaam, dat je dat zelf bijna niet in de gaten had. Vooral de eindbuizen moesten toch zeker elk jaar worden vervangen. De buizen van de voorversterker hadden het niet zo zwaar te verduren en konden een tijdje langer mee.

Ton Hoogewerf doet een flinke duit in de zak door van zijn vakantiegeld een echte bolletje-microfoon van Beyer te kopen! Deze microfoon was van hoge kwaliteit, en een band die zo'n microfoon in gebruik had, was niet zomaar een stelletje amateurs. Heel rap verdween de snel rondzingende Aiwa bij Ben onderin de gereedschapskist.

De gitaristen hebben zoals vele leeftijdgenoten een chronisch geldgebrek. Het lijkt alsof de versterkers en microfoons steeds meer geld moeten kosten. Door het gebruik van moderne technieken, duurzaam materiaal en betere onderdelen wordt de apparatuur wel steeds beter van kwaliteit. Ook het aantal Watts van de versterkers neemt sprongsgewijs toe. Voor de radio met zijn schamele 8 Watt hoeven de huisgenoten niet meer te vrezen. Als een beatgroep mee wil groeien in de concurrentie met andere dromers van het grote succes, dan moeten de leden van de band steeds harder sparen om die mooie spulletjes te kunnen kopen. Zat er geen geld meer in de portemonnee; in het achtervakje zat bij iedere gitarist een verzameling plectrums. Met deze meestal driehoekig gevormde stukjes kunststof konden de snaren in hoog tempo, en met een bepaalde kracht worden bespeeld. Sommige gitaristen kozen per soort repertoire een bepaald type plectrum. Als er een optreden was, controleerden de bandleden voor vertrek altijd of ze hun verzameling bij zich hadden. Pas dan viel de deur achter hen in het slot.

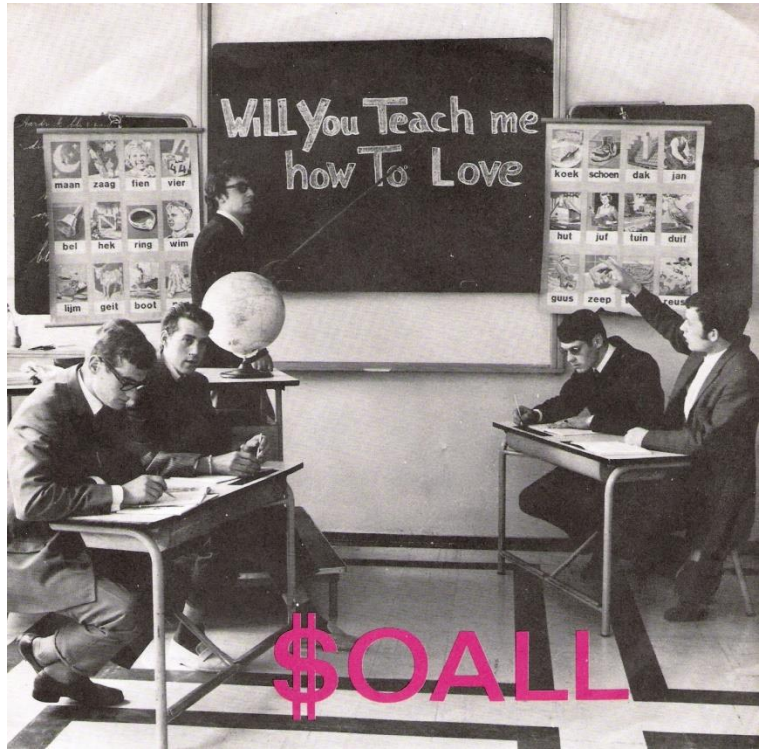
De grootste rockgroepen op deze aardbol kampten in hun beginperiode met eenzelfde probleem. Het dure drumstel! "Had je een drumstel en de slagwerker kon geen maat houden, dan moest de bassist dit maar een beetje wegmoffelen. Was je een goede drummer met een ondermaats drumstelletje dan had de groep ook een probleem. De plaats in de groep voor Koos stond vast. Hij hoefde enige concurrentie niet te vrezen. Toch moest ook hij maar eens proberen wat meer materiaal om zich heen te verzamelen.

De bekende beat-groepen droegen allemaal uniforme kleding en dat moest er bij "Tommy Clifford and the Applicants" ook maar van komen. Omdat er over smaak toch niet te twisten valt, werd gekozen voor een simpele oplossing. Er kwamen (uit de linnenkast van thuis) witte overhemden met bijbehorende zwarte stropdas, en bij heren-speciaalzaak Trossel in de Hoofdstraat werden geruite bakkersbroeken gekocht. Bij de Martinuskerk-koster Henk van Amerongen kreeg Henk van der Voort een viertal zwarte vestjes los.

Henk: "Deze koster had van een aantal overleden doodgravers nog een aantal vestjes hangen. De heren zullen de kleding toch niet meer nodig hebben".

Henk van Amerongen: "Wij hadden destijds in de parochie een hele voorraad kleding. Als er iemand overleden was, kwam de kleding vaak naar de parochie. Meneer pastoor wist vast nog wel een adresje waar men heel erg blij zou zijn met een goed pak of een keurige jurk. Die jongens van de band heb ik er graag mee geholpen".

De presentatie is met deze kleding goed verzorgd.

Zanger Ton draagt omwille van het nodige verschil een rood vestje.

Gelukkig hoeft voor "Tommy Clifford and the Applicants" de kraaienmars nog niet te klinken. De voordracht, en hoe het er allemaal uit dient te zien, is een belangrijk aspect van het muziekvak. Naast de muzikale repetitie wordt er ook serieus geoefend op de houding van de zanger. De expressie van de beweging der vocalist, in combinatie met de stand van de gitaren. Alle details, afgekeken van de televisie, komen aan bod. Zanger Ton gaat erg ver in zijn oefeningen, en trekt zelfs voor een eenvoudige choreografie in de huiskamer al op een gewone zaterdagmiddag zijn mooiste kostuum aan.

26 December 1963. In de London Astoria Cinema treden The Beatles op in hun "The Beatles Christmas Show". Op deze Tweede Kerstdag is er voor Tommy Clifford and the Applicants een optreden in de huiskamer van de familie Maas. Op het verlovingsfeest van dochter Loes met Bas van Stijn zingt Anjo Maas als gastzangeres van "The Applicants" een paar liedjes. Ton en Anjo zingen een eigen tekst op Cliff's:

"When the girl in your arms "

"Hij zag haar in de bus, en zei: hé, leuke zus..... "

De kamer is versierd, en een lamp aan de muur is gericht op het naambord van de band. Het is een optreden "tussen de schuifdeuren" en ook hier merkt de band, wat muziek doet voor de sfeer op een feest. Met hun levende muziek maken ze er tot in de kleine uurtjes een gezellig feest van. Muziek maken kost de nodige energie. Koos heeft een plaatsje naast de loeiende kolenkachel ingenomen, en al gauw mag hij van de bandleider zijn jasje uit. Voor de band nog geen gage. Gezien de foto's van dit optreden dronken de heren een van hun eerste flesjes bier. Het is tenslotte ook nog eens Kerstvakantie. Morgen uitslapen!

Als er na de aankoop van nieuwe snaren of ander klein materiaal nog wat zakgeld over was, bezoeken de jongens optredens van andere bands, die vaak wel met veel meer apparatuur werken. De status en kwaliteit van een groep werd zeker mede afgemeten aan de hoogte van de Marshall-kasten, het juiste type Vox-versterker en de hoeveelheid Selmer-zangzuilen. Het mooiste was wel dat je, voor je apparatuur staand met gestrekte arm, de versterker die bovenop de luidsprekerboxen stond, nog maar net kon bedienen. Er was geen elektronische effect-apparatuur. Men speelde voornamelijk naturel, en het vereiste de nodige handigheid om net weer een ander bijzonder geluidje uit je gitaar te wringen.

Bij de muzikwinkels Hoogenbijn en Alphenaar in Haarlem, worden stapels folders met versterkers, gitaren en zanginstallaties gehaald. Eindeloos bladeren en vergelijken van uiterlijk en vermogen. Over de "sound" van een bepaald type versterker kon door de jongens urenlang worden gepraat. Natuurlijk was ook de kwaliteit van de gitaar belangrijk. Sommige, wat duurdere exemplaren, waren uitgerust met speciale elementen. Dit waren de zogenaamde "humbuckers". Deze, met dubbele spoelen uitgevoerde elementen ("bucking the hum"), gaven een bijna ruisloos, wat vetter, signaal aan de versterker. Dat de smaak over het geluid per continent kon verschillen bleek uit de technische gegevens van de Marshall-versterkers. In Amerika gebruikte men voor de eindtrap de 6550 power tube, terwijl in de Europese versie de EL34 werd gemonteerd. Het vermogen was hetzelfde, alleen het geluid was anders van karakter.

Het leiderschap van de groep wisselt tussen Henk van der Voort en Ton Maas, die beiden de aard en de drang hebben deze functie te willen vervullen. De functie van leider van een beat-groep is niet echt duidelijk te omschrijven. Het is waarschijnlijk meer een erfenis uit de jaren van de Pietje Bel-streken. Een groep jongens moet nou eenmaal een leider hebben. Een groep zonder leider is kennelijk geen groep?! Het zal Ton worden die, ook vanwege zijn rol als zanger, het voortouw neemt. Misschien ook wel omdat hij over de wildste fantasieën beschikt.

Henk: *"Ik weet niet meer precies hoe het ter sprake kwam, maar Ton beweerde dat hij als Tommy Clifford een plaatje had gemaakt! Om dat te bewijzen liet hij een plaatje zien! Hij had het label van een singletje van "Jack Dens and the Swallows" met een label, SHADRICH, van eigen ontwerp beplakt. Zo kon het gebeuren dat niet Jack Dens maar Tommy Clifford met "Dreams gonna be true" in de Hitparade stond".*

Deze speelse activiteiten zullen hopelijk toch op niet al te lange termijn een serieuze wending nemen?

1963 : De bezetting

zang	- Ton Maas
bas	- Aad Maas
slag	- Henk van der Voort
solo	- Ton Hoogewerf
drums	- Koos van der Wolf
techniek	- Ben Elfering

Chronologie:

maart	"Tommie" wordt "Tommy" "Tommy Clifford and the Applicants"
augustus	Henk en Aad op gitaarles bij Jaap Schrama Ed Schuit verlaat de band
september	Ton Hoogewerf komt bij de band Henk koopt "copy-cat" bij Alphenaar voor f 299,-
oktober	artiestenkleding: bakkersbroek, wit overhemd, zwarte stropdas en een zwart vestje
december	bij "de vlinder" worden extra versterkers gehuurd optreden verlovingsfeest Loes Maas en Bas van Stijn

Wereldnieuws:

Bokser Cassius Clay wordt door een technische knock-out op Sonny Liston voor de eerste keer wereldkampioen. In de Amerikaanse ambassade te Moskou worden 40 "ingemetselde" microfoons ontdekt. Op 16 oktober brengt China zijn eerste atoombom tot ontploffing. Martin Luther King krijgt de Nobelprijs voor de vrede. Bij een vliegtuigongeluk komt op 31 juli zanger Jim Reeves om het leven. Cliff Richard scoort in de speelfilm "Wonderful Life" met "On the Beach", en de Beatles krijgen voor hun artistieke prestaties de Ivor Novello Onderscheiding.

Nederlands Nieuws:

De Stones geven een concert in het Kurhaus in Scheveningen. Door vechtpartijen en andere onsmakelijkheden wordt het optreden al na 15 minuten door politie te paard gestaakt. Kunstschaatster Sjoukje Dijkstra wint met overtuiging in Innsbruck het Olympisch goud, en voetballer Johan Crujff debuteert in het eerste elftal van Ajax.

1964

Wereldhit :

The Animals House of the rising sun

Hollandhit :

Johnny Hoes En van je Hoempa...

Hillegom wordt bijna te klein

Nederland Amusement:

Andre van Duin wordt bekende Nederlander via het TV-programma. "Nieuwe Oogst". Het dansorkest The Ramblers, sinds 1926, wordt opgeheven.

In het voorjaar komen er twee Engelstalige commerciële zeezenders in de lucht: Radio Caroline en Radio London. In augustus start de Reclame Exploitatie Maatschappij (REM) als illegaal station TV-Noordzee zijn uitzendingen vanaf een voormalig boorplatform voor de kust van Noordwijk. Na 4 maanden wordt de zender via een noodwetje van rijksweg met schip en al aan wal getrokken. De politiek beschermt de verzuilde omroepbelangen. Via een soort verdeelkastje op de televisie kunnen we het tweede TV-net ontvangen. Doemdenkers herkennen hierin de tweedeling van het gehele volk. De natie wordt gespleten! De bekende muziekbladen Muziek Express (1956), Muziek Parade en de Tuney Tunes (1944) houden op te verschijnen.

Hillegom:

Voetbalclub Concordia promoveert naar de 4'klasse KNVB. De heer J.v.Niekerk wordt als burgemeester geïnstalleerd. Op 5 juni treden de Beatles op in Treslong. Ook Martin van der Valk staat in een haag van nieuwsgierigen, en ziet nog net een bos haar in een grote zwarte auto voorbij rijden.

Henk: "Alle straten in de directe omgeving van Treslong waren voor het verkeer afgesloten. Alleen de bewoners in de directe omgeving hadden uiteraard toegang tot hun eigen huis. Onze achtertuin grensde aan de Irenelaan en vandaar uit konden vrienden van mij toch van heel dichtbij de Beatles in hun mooie zwarte glimmende auto voorbij zien komen".

Van de eigen groententuin eten we altijd lekker vers. Spinazie en knapperige sla. Als de Tour de France begint zijn er volop aardbeien. Alleen voor aardappelen moeten we, vanwege het tulpenaaltje, naar de groentenboer.

De beatgroep: "Tommy Clifford and the Applicants"

Harry Maas is met zijn vriendin Elly een echte fan van zijn muzikale broers. Opvallend veel aandacht heeft hij voor de verrichtingen van Aad. Thuis aan de Stationsweg mocht hij af en toe al eens aan die kabeldikke bassnaren plukken, waarbij er toch een soort "Bill Wyman"-gevoel zich van hem meester maakte. Twijfelachtig is of zijn vriendin ook diezelfde muzikale warmte voelde. De kamer van Ton Maas is ondertussen een en al Cliff Richard. Foto's aan de muur, en maar luisteren naar die kostbare langspeelplaten.

Martin: *"Ondertussen kon ik al aardig wat akkoordjes pakken, en huiswerk maken was echt het allerlaatste. Ik had grote bewondering voor Trini Lopez, die samen met zijn bassist en drummer van die vrolijke muziek maakte. In deze periode probeerde ik met eigen teksten en muziek de eerste composities in elkaar te draaien. Van John Minck leerde ik het country-nummer "Wolverton Mountain" van Claude King."*

In de garage bij Henk van der Voort was er een fuif. De band zet zijn versterkers en gitaren klaar en spelen voor een enthousiast publiek. Bij deze gelegenheid speelt Koos zijn eerste drumsolo's. Ondanks het gemis aan voldoende middelen en materiaal weet Koos er in zijn enthousiasme toch een forse "performance" uit te persen. Dit allemaal onder het toeziend oog van zijn mascotte het beertje Jimmy Nicol. Deze knuffel was vernoemd naar de vervanger van Beatle-drummer Ringo Starr die vanwege ziekte op 5 juni niet in Hillegom aanwezig kon zijn om in Treslong een potje te komen playbacken. Koos werkt zich echt in het zweet, en moet erg veel improviseren om de zich rond hem heen verzamelde fans te blijven boeien. Op zo'n moment wordt er niet meer gedanst. De toeschouwers sporen hem aan tot nog meer show. De vellen van zijn trommels kreunen onder het geweld van de flitsende drumstokken. De belangstelling en bewondering voor zijn prestaties zijn groots, en Koos raakt hierdoor buitengewoon gemotiveerd.

Ook in andere dorpen in de Bollenstreek worden beatgroepen opgericht. De ene groep is natuurlijk nog flitsender dan de andere. Hoe groter de versterkers, hoe beter de band. Natuurlijk staan de zaalhouders en fuifgevers te dringen om die ene band op hun feestavond te laten optreden. Op de uitvoeringen van de muziekscholen kunnen de onderlinge krachtsverschillen worden afgemeten. Jaap Schrama vindt zijn leerlingen natuurlijk allemaal even talentvol.

Henk: *"Via de muziekschool in Noordwijkerhout was er een zekere concurrentie gegroeid met de groep "Berry and his Sky Devils". Een groepsnaam die toch enige angst inboezemt, hoewel het toch gewoon aardige, behoudende en zeker ook kerkgaande jongens waren. Zoals het een beetje muziekschool betaamt, had ook Van Munsteren een jaarlijkse muziekuitvoering voor de lesgeld betalende ouders en overige familie. Naast de grote plaag aan accordeonisten en andere trekharmonica-muzikanten mochten, zoals de krant schreef, een paar "beatle-groepen" optreden. Voor het optreden van de Noordwijkerhoutse "Berry and his Sky Devils" (Ton Maas en Koos van der Wolf hebben wel eens bij hen ingevallen !) brachten ook wij twee nummers ten gehore. Het zal wel erg fors geklonken hebben na al die ukeleles, blokfluiten en triangels!"*

Jaap Schrama: *"De uitvoeringen van de muziekschool werden 1 keer per jaar gehouden in café Brama op de hoek van de Zeestraat en de Dorpstraat in Noordwijkerhout. Het was door de deelname van zoveel leerlingen altijd weer een heel spektakel. In groepen van 4 tot 15 leerlingen werden er shows gegeven. Alle soorten muziek werden ten tonele gevoerd. Spaans. Cowboy-songs en natuurlijk beat-muziek. Vanwege de grote belangstelling werden er 4 avonden gehouden. Op maandag was een soort "generale" en op donderdag was er altijd een echte slotavond. In een van die shows zien we Henk van der Voort verkleed als portier in een restaurant-decor. Met veel bravoure zingt hij: "Ik ben Japie de Portier". Hierbij krijgt hij de nodige ondersteuning van een vrouwelijk ballet, dat als ober en serveerster is verkleed. In deze rol zal hij ook het gehele avondvullende programma presenteren. Hij had werkelijk talent voor dit soort werk".*

Berry van den Bercken: *"Ik heb in het contact met Hennie van der Voort en de gebroeders Maas nooit iets van concurrentie gemerkt. Natuurlijk probeert de ene band beter te spelen dan andere. Ook in de presentatie wil een beatgroep het altijd nog mooier en beter doen. Wij speelden op een van die*

uitvoeringen bijvoorbeeld "Apache" van The Shadows, gekleed in een indianenpak! Dat was lachen voor het publiek, en dus succes voor de band.

Via de lessen van Jaap Schrama werden de beste Noordwijkerhoutse muzikanten geselecteerd, en de leraar zelf werd coach en muzikaal leider van "Berry and his Sky Devils". De muziekschool van Van Munsteren was een echte kweekvijver voor muzikaal talent. In alle bescheidenheid mag ik zeggen dat wij aan de wieg stonden van de carnavalsvereniging "De Kaninefaaten", en in de hele Bollenstreek veel naamsbekendheid hadden".

Met grotere regelmaat worden er in het Teresiahuis achter de St.Jozefkerk en in het Nutsgebouw aan de Van den Endelaan eigen dansavonden georganiseerd. De grootste sterren zijn natuurlijk ook zo begonnen. Podiumervaring opdoen, repertoire, organisatie en planning. Ook Ritchie Valens (Donna, La Bamba) organiseerde zijn eerste optredens zelf. Ook hij versierde met vrienden en vriendinnen de danszaal met slingers en posters. Om de avonden aan te kondigen reed er een met foto's versierde pick-up wagen door de stad. Ritchie stond met zijn 'flying guitar' in de laadbak. De dansavonden worden steeds drukker bezocht en werden een groot succes. Soms moest de optredend artiest zelf om het hardst knokken om slaagsgeraakte heethoofden uit de zaal te verwijderen. Hij wilde het hoogste bereiken en moest daar heel hard voor werken. Van de opbrengst van zijn dansavonden kocht hij nieuwe versterkers en een nog betere gitaar.

De muzikanten zien elkaar op verjaardagen, waarbij natuurlijk ook de vriendinnen in beeld komen. Op een later moment in de tijd zien we sommige dames aan de arm van een ander lid van de band, hetgeen de onderlinge samenwerking nooit dramatisch heeft verstoord. Het is op vele fronten, zowel sociaal als muzikaal, nog een aftasten van de mogelijkheden.

De jongens hebben er dan ook de leeftijd naar. De dames genieten op een dansavond van de nieuwsgierige en jaloerse blikken van die andere meisjes. Voor deze dansavonden worden in beperkte kring aankondigingen verspreid, waarin datum, plaats, tijd en entreeprijs staan vermeld. Vrienden en kennissen kunnen zich voor een kaartje voegen tot de heren Ton Maas en Henk van der Voort. Bij deze gelegenheden ging het al lang niet meer om een "Kwartje per seconde". Op de laatste repetitie voor een optreden zorgde zanger Ton ervoor, dat

alle leden van de band een repertoire-schema kregen. In dit schema stonden per set de te spelen nummers genoteerd. Slechts bij hoge uitzondering kon van dit plan worden afgeweken. Niet voor niets had hij urenlang op zo'n schema zitten ploeteren. Het was een heel gedoe met zo'n hamertje-tik-typemachine en het geknoei met dat blauwe doorslagpapier.

Voor de band zijn optredens van vitaal belang. Voor de aanwezigen op de dansvloer een kans bij uitstek om in het schijnsel van het "blacklight" de juiste pose aan te nemen. Dat er hard gewerkt werd, is op de foto's goed te zien. Een kleine ventilator zorgt voor de nodige verkoeling.

Op het podium was er nog alle ruimte voor de bekende "shadow-pasjes". Gitaar spelen en ook nog eens met het instrument de juiste bewegingen maken, was niet eenvoudig. Daar werd thuis driftig op geoefend. Gelukkig werden de gitaristen nog niet gehinderd door te grote versterkers met nog te grotere luidspreker-boxen. Eigenlijk zagen de mensen in de zaal op het toneel alleen zanger Tommy, drummer Koos en drie gitaarspelende vrienden. Het geluidssignaal dat door de zangmicrofoon en de gitaarelementen werd opgepikt, verdween via een stel snoertjes achter het decor. Ergens stond daar een soort centrale, waarin tegelijkertijd zowel menging als versterking van het signaal plaatsvond. Van daar werd het versterkte signaal weer naar een stel boxen en luidsprekerkastjes op het podium doorgegeven. Het zaalvolume werd achter de schermen geregeld, omdat de volumeknop op de gitaren altijd op "vol gas" stond. Koos heeft bij een optreden een speciale plaats. Voor de drummer en zijn apparatuur wordt een verhoging gebouwd. Vanaf ruim een halve meter hoogte heeft hij een nog mooiere kijk op de fans en vrienden op de dansvloer. Als de band in de pauze de nodige rust neemt, zorgt de organisatie met een koffer-pick-up met ingebouwde versterker voor het draaien van de grootste hits. Uiteraard gaat er toch niets boven de "live-act" van een eigen band.

Als er voor een dansavond transport voor de versterkers en gitaren nodig was, werd de assistentie ingeroepen van Hans Maas. De eerste wagen die hij voor het vervoer van de versterkers en de gitaren gebruikte was een blauwe Goliath. Deze duitse tweepitter heeft menig ritje voor de band gemaakt. Ook de bruin-metallic gekleurde Borgward stationwagen van vader Maas moest daarna soms wel twee keer rijden naar het Teresiahuis. Moest de handel echt in één rit mee, dan kon er bij de fa.Schoonderbeek in de Molenstraat een busje gehuurd worden. Ook was Bas van Stijn graag bereid om kosteloos met zijn Volkswagenbus spullen en artiesten mee naar de danszaal te vervoeren.

Tegenover het Nutsgebouw staat aan de ingang van de fabriek Draka Plastics een tankstation van de Esso. **Jan Parmentier** is ook hier werkzaam om de automobilisten te voorzien van een volle tank benzine en een schone voorruit.

"Tommy Clifford and the Applicants" hebben naast hun eigen avonden in Hillegom ook optredens in zaal Van der Geest in Noordwijkerhout en in 'Het Eiland' in Beinsdorp. Helaas werden dit soort avonden soms ontsierd door ruzie en vechtpartijen onder de bezoekers. Drank en meisjes waren hier de spreekwoordelijke aanleiding om eens flink de gebalde vuisten uit de mouwen te steken. De organisatie had er alle moeite mee, en de band kon niet veel anders doen dan een aangepast rustgevend repertoire ten gehore te brengen. De versterkers kunnen de zaal redelijk bespelen, hoewel de leden van de band niet echt het gevoel hebben de baas te zijn over de gang van zaken op zo'n dansavond. Een regelmatige bezoeker en geïnteresseerd luisteraar op de dansavonden van "Tommy Clifford and the Applicants" is **Kees van der Elst** uit Lisse. Van zijn collega Ton Hoogewerf hoorde hij wel eens verhalen over de band en die wilde feesten. Met zijn vrienden bekeek en beluisterde hij de optredens vanaf een tactische positie aan de bar. Eens kon Ton Hoogewerf hem overhalen op een avond in het Teresiahuis tijdens de sound-check een paar nummers te zingen. Dat klonk eigenlijk hartstikke tof. Kees had met zijn stem en houding een totaal andere voordracht dan Tommy Clifford.

*Tommy, een echte crooner, was vooral een zanger van het mooiere lied. Zijn voordracht was beheerst en zelfverzekerd. Vooral in het hogere middengebied was de zangstem volledig krasvrij. Met een beweging van de arm gaf hij breedte aan zijn stem. Zijn teksten waren helder en heel goed te verstaan. Hij is immer goed in het pak, en net terug van de kapper.
Zoals Cliff Richard: een ideale schoonzoen.*

Kees moest het veel meer hebben van zijn "aanwezigheid". Was hij in het gewone kloffie een uiterst bescheiden jongen, eenmaal in de rol van zanger/performer was hij helemaal de andere kant op. Zijn inzet brutaal, en zijn lichaamstaal zonder ondertiteling. Zijn stemgeluid is vooral in het middengebied het meest sprekend.

Zoals Elvis Presley: are you lonesome tonight?

Niemand hoorde deze twee tegenhangers ooit een duet zingen.

Als je met een band op stap gaat kan er van alles gebeuren.

De avonturen zijn gelukkig meestal niet bij de ouders bekend, en ook meneer pastoor had er geen weet van.

Ben: *"Wij dronken na afloop van een optreden wel eens een biertje. Er is keihard gewerkt, en als de hele handel weer opgeruimd is, wordt er nog even gezellig nagekaart. Nou kan een biertje wel eens verkeerd vallen. Dat overkwam Ton Maas. Eigenlijk moest hij zich beter aan een glaasje fris houden! We moesten hem echt naar huis slepen! We gingen via snackbar Vic en Riet aan de Van den Endelaan, en voerden hem daar droog brood om een beetje te ontzuichten. Na die hele lange Van den Endelaan, via de Sixlaan, de Stationsweg op. Daarna kwam de grootste hindernis. Vader en moeder Maas, altijd maar bezig, zitten op hun jongens te wachten! Na het nodige heen en weer gepraat en nog een smoes, konden we Ton toch zonder al te veel problemen de trap op loodsen. Het zal de ouders zeker zijn opgevallen, dat hij opmerkelijk minder spraakzaam was."*

Henk van der Voort leest een advertentie in de "Hillegommer":

Te Koop: elektrische gitaar, merk EKO smal model, goudkleurig 2 elementen , vibrato prijs n.o.t.k.

Hij schrikt ervan! Een mooie kans om misschien voor een leuk prijsje een echte "rock-gitaar" te bemachtigen. Hij fietst langs het opgegeven adres in de Ambachtstraat. Door de opwindende van het moment laat hij geen minuut verloren gaan. Hij denkt er zelfs niet aan, een aankoop met zijn ouders te bespreken. Hij telt zijn centen en besluit ter plekke te informeren naar de prijs. Het viel gelukkig mee. Voor F 100,- (inclusief band, snoer en hoes) is hij de nieuwe eigenaar van een werkelijk super-ogende gitaar.

De Eko komt uit Italië, waar de meeste gitaarmodellen door een accordeonfabrikant worden gemaakt. Aspecten van de accordeonbouw en de Italiaanse opvatting over het ontwerp van de elektrische gitaar, resulteerden in een gitaar waaraan veel plastic en hele rijen met mooi glimmende druktoetsen zijn verwerkt. Henk was zo onder de indruk, dat hij er zelfs geen moment aan had gedacht een lager bedrag te bieden. Zijn vader zou in deze situatie misschien nog een tientje voor hem hebben kunnen verdienen. Hij neemt zijn aanwinst mee op de fiets, en uiterst behoedzaam draait hij via de Hoofdstraat en de Mariastraat de Vosselaan in. Op zijn kamer wordt onmiddellijk de Ampex-versterker tevoorschijn gehaald, en de gitaar schittert in het licht van zijn bureaulamp. Even een voorzichtige test, en dan aan de slag met de volumeknop. Het klinkt schitterend. De verschillende elementen geven een speciaal hoog/laag timbre, en het effect met de vibrato-pook doet de luisteraar onmiddellijk fantaseren over de "The Tielman Brothers" en "The Spotnicks". Op de repetitie is Henk vol dadendrang, en krijgt geen andere muzikant maar even de kans om zijn EKO te proberen. De overige "Applicants" vinden het ook een aanwinst en zijn enthousiast over de verbetering van de sound.

In mei 1964 moet Aad in militaire dienst. Na vier maanden basistraining volgt voor deze muzikant een uiterst onpraktisch bericht: voor de rest van zijn diensttijd wordt het zijn taak de communisten al in Duitsland tegen te houden. De band is niet minder geschrokken! Dat kunnen ze niet hebben! Heel voorzichtig wordt **Harry Maas** gepolst. De hele familie Maas kende zo'n beetje het wel en wee van de band, en Harry kwam af en toe al op repetities luisteren. Zijn rustige aard maakte hem eigenlijk de meest geschikte kandidaat als vervanger van bassist Aad. Terwijl Aad in de tijgersluipgang de Duitse prairie verkende, en in de omgeving van Seedorf met zijn genie-troepen bruggen bouwt en mijnevelden bewerkt, leert Harry zichzelf in versneld tempo een aantal veel voorkomende basloopies. Al snel blijkt dat de band de juiste oplossing gevonden heeft. Thuis gekomen met verlof hoort Aad van gewijzigde situatie en begrijpt dat het niet anders kan. Hij hoort het verrassend goede spel van zijn broer, en laat zijn gitaar aan zijn opvolger. Harry ging nooit op gitaarles, en heeft al luisterend naar de bas-partijen op de plaatjes van de "Shadows" zijn weg in de wereld der dikste snaren gevonden. Hij ging wel een paar keer mee naar Jaap Schrama, maar vond het onversterkte oefen-gepluk helemaal niks.

Aad heeft toch een flinke kater, en het onmachtige gevoel zijn grote hobby te moeten opgeven. Uiteindelijk hoort en ziet hij tijdens de komende weekends thuis dat de groep zich muzikaal erg snel heeft ontwikkeld. Dit zou met een bassist in Duitsland zeker niet mogelijk zijn geweest.

In augustus gaat Henk van der Voort met Ton en de rest van de familie Maas op vakantie. De karavaan trekt naar Epe. Met auto's, fietsen en brommers verhuist de gehele clan naar een rustig plekje op de Veluwe. De jongens slapen in tenten en deze twee heren van de vroegere showgroep "Gaudeamus" zetten nu hun beste beentje voor om eens nader kennis te kunnen maken met de meisjes die zo lichtvoetig zwieren, en van wie de fluweel zachte *g* met zoveel warmte klonk. Na de vakantie hebben ze hen in Tilburg bezocht, waarbij ze zeker niet op de koffie kwamen. Eenmaal is de maaltijd verorberd, helpen ze van harte mee met de afwas. 's Avonds worden in een café ter plaatse de herinneringen nog eens breeduit opgehaald.

In de met zon overgoten, kleurige Treslongtuin wordt een fotosessie gehouden. De muzikanten hebben met hun instrumenten bezit genomen van een van de mooiste stukjes van Hillegom, en hebben daartoe werkelijk hun zondagse pak uit de kast getrokken. Jasje dicht en stropdas recht. Henk van der Voort gaat met gitaar door de knie, en hanteert zijn mooie gloednieuwe EKO als een stengun in volle actie. De basgitaar hangt Aad ruim onder de navel en Ton Hoogewerf demonstreert een ingewikkeld akkoord. Met bekken en snare-trom heeft Koos de tuinbank beklommen. De groep heeft het duidelijk naar de zin, en heeft allerminst angst voor de fotograaf. Opvallend tijdens deze sessie is dat zanger Ton ontbreekt. Waarschijnlijk te druk met zijn studie aan het seminarie Leeuwenhorst in Noordwijkerhout. Als gitaarleraar Jaap Schrama even de tijd had ging hij naar Hillegom om een repetitie van zijn leerlingen mee te maken. De jongens maakten natuurlijk dankbaar gebruik van zijn ideeën en technisch raadgevingen. Een leraar die zo met zijn studenten meeleeft, is natuurlijk een heel stimulerende factor. De jongens voelen zich door deze extra aandacht in hun talent bevestigd en gesterkt.

Ondertussen heeft Ton Maas zijn studie aan het seminarie beëindigd. Aardse zaken hebben meer en meer ook zijn belangstelling gekregen. Met Ton weer dagelijks thuis, kon er nog meer voor de band gepland en gewerkt worden.

Ton Hoogewerf is onderhand toe aan een nieuwe gitaar. De soli vereisen een steeds hogere speelsnelheid. Met zowel de techniek als opvatting over de speelwijze wordt steeds meer geëxperimenteerd. Dubbelsnarig gespeelde soli bij de echte gitaarnummers, en het rek- en trekwerk aan de snaren als achtergrond en tegenspel van de zang. Hij gaat op zoek naar een "snellere" gitaar. De firma Hoogenbijn in Haarlem heeft een zeer grote collectie versterkers en gitaren in de winkel. Hij dwaalt tussen al die prachtige gitaren. Even voelen aan de Fenders en de Gibsons. Dat zijn de gitaren waarmee de hele grote jongens hun successen halen. Wat een verschil met die "beginners-gitaren"! Al met een hele lichte druk van de vingers klinkt er een prachtig akkoord. De hals van deze merken is niet smaller, maar dunner zodat de vingertoppen heel soepeltjes de akkoordjes kunnen maken. Terwijl Ton door de winkel dwaalt ziet hij dat een groepje jongens zich buiten op de stoep door de winkelruit aan de gitaren en versterkers in de etalage staan te vergapen. Waarschijnlijk hebben deze kijkers van de heer Hoogenbijn een winkelverbod. Alleen maar kijken en in de weg lopen...daar koop je geen brood voor! Hij mijmert nog een tijdje in deze gitaarhemel, en pakt nog maar eens een Gibson Les Paul Standard-model van het rek. De krachtige stoere eenvoud van de Fender Telecaster met dat extra in de brug ingebouwde element? De Rickenbacker 325 waarop John Lennon van de Beatles speelt? Toch even proberen. Het lijkt inderdaad of die gitaren bepaalde menselijke eigenschappen hebben. De keus valt uiteindelijk op een in Zweden gemaakte "Hagström". Het is een prachtige gitaar met een fijn helder geluid. Voorzichtig probeert Ton de verschillende elementen en ook de vibrato-pook geeft het gewenste effect. Hij weet zeker dat hij aan dit instrument erg veel plezier zal beleven. De met 4 elementen uitgevoerde, blauw metallic-kleurige elektrische gitaar gaat mee naar De Zilk. In de bus naar huis kijkt hij af en toe onder de kofferdeksel. Wat een fantastische gitaar! De ouders Hoogewerf zijn blij met het enthousiasme van Ton, en pa die het allemaal ziet gebeuren wil graag, voor zijn zoon de muzikant, een ampex-versterker financieren.

De heren gitaristen kunnen blij zijn met hun enthousiaste ouders. Moeder Maas (bas-gitaar), Vader van der Voort ("copy-cat") en vader Hoogewerf (Ampex) spelen op de achtergrond een fundamentele rol in de oprichting en groei van de band. Of ooit de term financiering in letterlijke zin werd uitgevoerd, is niet bekend. Meer aannemelijk lijkt de theorie, dat ouders in het algemeen dit soort activiteiten van hun kinderen zien als de realisatie van hun eigen fantasie.

Morgen zullen Ben, Koos, Harry, Henk en Ton zich met verraste blikken vergapen aan het stuk gestroomlijnde techniek en blij zijn met het idee, dat er binnenkort ook nog eens een goede versterker aan de spullen zal zijn toegevoegd.

De merknaam 'Ampex'.

In 1942 richtte de naar Amerika geëmigreerde Rus A.M. Poniatov, die zich als elektronisch ingenieur in California had gevestigd, een eigen firma op. De videorecorders, bandrecorders en versterkers, zijn wereldwijd bekend geworden onder de merknaam AMPEX. De voorletters en eerste letter van de familienaam AMP, aangevuld met EX van Excellence. Enige mate van verwaandheid kon de man uit Rusland niet worden ontkend. Door de hoge kwaliteit van de produkten van Ampex werd deze merknaam een soort standaard.

1964 : De bezetting

zang	- Ton Maas
bas	- Harry Maas
slag	- Henk van der Voort
solo	- Ton Hoogewerf
drums	- Koos van der Wolf
techniek	- Ben Elfering

Chronologie:

februari	repetitie in bollenschuur (v Til Hartman)
april	Henk heeft elektrische eko-gitaar 25 jaar huwelijksfeest ouders Maas optreden muziekschool Van Munsteren
mei	fotosessie in Treslong tuin Aad in militaire dienst Aad verlaat de band Harry komt bij de band
juni	Ton Hoogewerf koopt hagström + ampex-versterker
december	optreden Teresiahuis Koos heeft extra troms en toms

Wereldnieuws:

In maart opent het Amerikaanse leger een offensief tegen de Noord-Vietnamese Vietcong-legers. Op 18 maart maakt astronaut Leonov de eerste ruimtewandeling. Nog geen drie maanden later zweeft de Amerikaan Edward White op 3 juni 20 minuten aan zijn "navelstreng" door het heelal.

Treinrover Ronald Biggs ontsnapt uit de Wandsworth-gevangenis in Londen. In Palm Springs, California, overlijdt op 20 januari 's werelds eerste echte 'Rock 'n' Roll' disc jockey Alan Freed. Variety Magazine in Los Angeles roept kandidaten op voor een plaatsje in The Monkees. Na "A Hard Days Night" brengen de Beatles met "Help" hun tweede speelfilm.

Nederland Nieuws:

Op 28 juni stelt prinses Beatrix haar verloofde Claus von Amsberg aan ons voor. Er ontstaat in ons landje heel voorzichtig een soort hippie-cultuur. Jonge ouders hebben anti-autoritair opvattingen: "Beter langharig, dan kortzichtig". Op middelbare scholen krijgen jongens met meidengaren en meiden in jongensbroeken problemen met de schoolleiding. Eerder dan studenten, raken werkende jongeren de schenen van de genoegzame Nederlandse welvaartsstaat. In Amsterdam presenteert Roel van Duyn de nieuw links politieke beweging Provo. De jeugd draagt broeken met wijde pijpen of een mini-rok. Muziekblad "Hitweek" ziet de jeugdcultuur en de popmuziek in een groter verband als deel van een "tegencultuur" naar een nieuwe gedemocratiseerde wereld.

1965

Wereldhit :

The Rolling Stones I can't get no satisfaction

Hollandhit :

The Motions Wasted Words

De grote verandering

Nederland Amusement:

In oktober start de TROS met televisie-uitzendingen in zwart/wit. Op de ruim 12 miljoen inwoners zijn er 2 miljoen televisietoestellen. Radio Veronica begint in januari, met Joost de Draaijer, naar Amerikaans model de Top-40. Er zijn steeds meer beatgroepen in Nederland die met krachtiger apparatuur kunnen werken. Tot voor 1965 spreekt men van beatmuziek, waarna een wat algemener muziekbeeld wordt omschreven als popmuziek. Tot verdriet van veel ouders werden de Engelse groepen met hun muziekstijl en haardracht in Nederland geïmiteerd door vele beatgroepen. We horen valse gitaren en steenkolen-engels. Vele groepen krijgen grote bekendheid en treden overal in het land op:

The Golden Earrings, Q-65 en The Motions.

The Tielman Brothers en The Jumping Jewels.

ZZ en de Maskers (ontvangen dit jaar een Edison).

Rob de Nijs en the Lords.

Cuby and the Blizzards en Living Blues.

Wally Tax met zijn Outsiders zijn het Nederlandse antwoord op de Engelse Pretty Things.

Hillegom:

De Hoofdstraat wordt volledig vernieuwd. In de wijk Elsbroek vinden steeds meer dorpsgenoten een prachtig huis. De Hillegomse Harmoniekapel bestaat 70 jaar, en het Circus Boltini is in het dorp. Naast de echte leeuwen en de olifanten treden Johnny Lion en The Jumping Jewels op.

Op zondagavond doet moeder de kookwas. Gelieve de deksel op de ketel te laten. Maandag gaat de rest van het wasgoed door de wringer, en eten we rode kool met een stooflapje. Bode Van der Valk toert met zijn ziekenfondstas door het dorp. Het gepruttel van zijn solex en de grootsheid van zijn zwarte lederen jas worden alomteweerd.

De beatgroep : "Jerry and the Applicants"

Zoals in vele dorpen en steden in Nederland staat er aan de Van den Endelaan in Hillegom een verenigingsgebouw van de 'Maatschappij tot Nut van het Algemeen'. In dit Nutsgebouw, dat de gevel van een wat sjiekere bollenschuur heeft, was in 1915 tijdens de mobilisatie, een coöperatieve broodbakkerij gevestigd. Opvallend, en ook een beetje mysterieus, is de in de gevel gemetselde naam. Het woord "Java", op het front verwijst misschien naar een koloniaal verleden. De dames en heren van de "Indische Soos" zullen zich hier op hun ontmoetingsavonden zeker op hun gemak hebben gevoeld. Als verenigingsgebouw wordt het als oefenruimte voor zangkoren en de Hillegomse Harmoniekapel gebruikt. De Jehova's Getuigen houden hier bijeenkomsten, en er zijn film- en toneelvoorstellingen. Vooral bedoeld voor de arbeidersklasse worden er op het gebied van sociale-, en culturele zaken activiteiten georganiseerd. De functie van een Nutsgebouw voor alle gezindten is te vergelijken met die van een patroonaatsgebouw, waarin meestal een koster van de kerk de zaken regelt. De 'Maatschappij', waarvoor de fondsen worden gevormd door legaten en donaties, is er zeker niet op uit om winst te maken. Zo kunnen ook de organisatoren van dansavonden tegen een redelijk tarief de zaal gebruiken.

Op 2 januari 1965 organiseert de beatgroep "Tommy Clifford and the Applicants" er een grootse dansavond. De aanvang is 19.30 uur en de entree is F 1,25 per persoon. Grote pech voor bassist Harry. Hij is, waarschijnlijk ietwat verzwakt door te weinig nachtrust in de afgelopen feestweek, getroffen door een forse griepaanval. Gelukkig voor de band is Aad nog net dit weekend met feestdagenverlof in het land. Zodoende kan hij Harry vervangen en laten horen dat hij nog steeds de Hillegomse Jet Harris genoemd mag worden. Bij elektro-winkel "de Vlinder" uit Lisse worden weer decors en "blacklights" gehuurd. Deze zaak is eigendom van de vader van Bas van Stijn. Het "blacklight" en het "decor" horen helemaal bij elkaar. De tekening op de decordoeken zijn met speciale meer-kleurenverf aangebracht. De maker van de exotische figuren heeft zich vast laten inspireren door verhalen uit het verre Indonesië. Zeer herkenbaar in de tekeningen is een "vlinder", het handelsmerk van de familie van Stijn.

Bas van Stijn: *"Mijn opa was een heel handig timmerman, die eigenlijk zijn tijd ver vooruit was. Hij experimenteerde vaak met technische apparatuur, en de familie was altijd benieuwd naar zijn experimenten en uitvindingen. De tulpenbollen werden nog met houten handzeven gesorteerd. Als je 5 mannen achter elkaar zet, heb je een machine. Mijn opa heeft een paar zaken gecombineerd tot de eerste bollen-sorteer-machine, die wat betreft vorm erg veel op een 'vlinder' leek. Vandaar!"*

Met de organisatie van zo'n dansavond zijn de bandleiden heel wat uurtjes druk bezig. De gemeente Hillegom heft de "vermakelijkheidsbelasting", waarvoor Ton Maas speciaal tijdens kantooruren naar de afdeling Financiën van de gemeentesecretarie moet. De kaartjes worden één voor één in ambtelijk tempo van een gemeentestempel voorzien, waarna voor het totale bedrag de taks moet worden betaald. Het gaat er erg officieel aan toe in het gemeentehuis.

Het repertoire voor de avond wordt nauwkeurig gepland. Op basis van kennis van het menselijk gedrag, wordt de volgorde van de nummers op papier gezet. Natuurlijk worden zodoende de meer romantische liedjes in de laatste sets geprogrammeerd. De leden van de band zijn de hele zaterdagmiddag bezig met de voorbereidingen van de avond en het inrichten van de zaal. De stationwagen met het materiaal kan naast het Nutsgebouw in een smalle gang worden geparkeerd. Via tuindeuren vlak bij het podium kunnen de spulletjes in de zaal worden gesjouwd. Daarna moet de auto direct weer weg. De nooduitgang mag nimmer worden geblokkeerd. De versterkers worden geïnstalleerd en de luidsprekerboxen worden aangesloten. De stemming van de gitaren is altijd weer een hele klus.

Geen elektronische basistoon voorhanden. Dan maar hopen dat de gitaar na de laatste repetitie niet teveel is verlopen. Temperatuursverschillen kunnen de snaren flink in lengte doen veranderen. Met een nieuw setje moet je al helemaal uitkijken. Het beste is om de snaren even flink te overspannen, om daarna vanaf de vijfde positie de volgende snaren te stemmen. Vlak voor het optreden moet je toch altijd nog de stemming controleren. Meestal gebruikte je daarvoor een open E-akkoord. Als dat lekker rond klonk, dan zat je goed. Het drumstel staat linksachter op het podium. Zodoende heeft Koos een heel goed zicht op de gitaristen. Bij bepaalde "breaks" was het heel handig dat hij de basgitarist goed kon zien. Iedereen had zijn vaste plaats op het podium. De sologitaar voor de drummer, naast hem de slag-gitaar, en helemaal rechts de basgitaar. Natuurlijk stond de zanger als een blikvanger vooraan. De gitaren worden op stemming gecontroleerd en de verlichting wordt getest. De achtergrond van het podium is het grote zwarte decordoek. Op de voorgrond liggen een paar smalle lichtbakken die de band prachtig in beeld brengen. Als de hele actielijst is afgewerkt worden er een paar nummers gespeeld om een goede onderlinge afregeling in te stellen. Voor de band is dit de beslissende "sound-check". Een van

de helpers luistert achter in de zaal of hij de verschillende instrumenten ook afzonderlijk kan horen. Zo ja, dan zal er ook 's avonds niemand worden gemist.

Bas van Stijn: *"Het "blacklight" is helemaal van de jaren '60, waarin ook projectoren met vloeistof-dia's menig feest van de nodige fantasiebeelden hebben voorzien. De speciale tl-buizen vervingen op de dansavond de ongezellige witte-licht-buizen. Het donkerpaarse tl-licht deed iets speciaals met zowel de meer-kleuren-verf als met witte kleding. Door het in verhouding teveel aanwezige uv-deel in het tl-licht, werden de kleuren oververzadigd. Zonder het speciale licht was er aan de decordoeken niet veel bijzonders te zien. Eenmaal het blacklight aan waaaauw!*

De lichte blouses van de dames werden bijna doorschijnend. Ook voor de jongens van de band een spannende bijkomstigheid. Uiteraard was het zeker niet de bedoeling dat je door het "blacklight-effect" uit je spel gehaald werd".

De groep begint het optreden in het nette pak. Het ziet er allemaal erg verzorgd uit. Mocht een nieuwsgierige ouder toevallig even een kijkje willen nemen in de danszaal waar zijn dochter en haar vriendin zich amuseren, dan kan hij gerust zijn. Allemaal keurige meisjes en jongens die zich na een week lang werken en studeren lekker ontspannen. Pa en Ma genieten thuis van de franjes aan de naoorlogse welvaart. Voor de ouders geheel andere "zaterdagavond-accorden" op de televisie, een koekje bij de koffie en om half tien een glaasje wijn en een borrel. Ondertussen zijn "Tommy Clifford and the Applicants" druk doende hun reputatie waar te maken. De aftik is van Koos, en de rest volgt zoals afgesproken. Tijdens de eerste set en de onverbidde uitvoering van Ton Hoogewerf's "Applicants Theme" is de dansvloer voorlopig nog slechts bezet door de dansende vriendinnen van de bandleiden. Dat zal spoedig veranderen, en al snel worden de hitnummers door de rest van het dansende publiek voluit meegezongen.

"Tell Me" (Rolling Stones),

"Lucky Lips" (Cliff Richard) en

"Glad all over" (Dave Clark Five).

Als laatste nummer voor de grote pauze krijgt het aanwezige publiek ook volop de gelegenheid om actief met de band mee te doen. Dit alles tijdens de Nederlandse versie van "Skinny Minnie" van Bill Haley. Nadat zanger Tommy het nummer "Teeny Weeny" (jij bent mooi...jij bent lief,...zo explosief...) heeft aangekondigd, klinken de haarzuivere intro-akkoorden via de Hagström van solo-gitarist Ton Hoogewerf als opmaat voor het meegaande handgeklap. Het publiek vindt het prachtig, en heeft echt het gevoel dat dit nummer niet zonder hen uit te voeren was. Misschien hadden ze wel een beetje gelijk. Voor een band is er geen betere sfeer te bedenken om zo lekker te kunnen spelen. Alle registers gaan open.

Na de pauze is de groep gekleed in de geruite broek en zwarte vestjes van de Martinuskerk-koster. Deze presentatie doet het goed bij het publiek. Men heeft veel waardering voor de moeite die de band neemt om er een leuke show van te maken. "Tommy Clifford and the Applicants" nemen het publiek mee naar het "Brandend Zand" van Anneke Grönloh en "The Wedding" van Julie Rogers. De nummers van de Shadows doen het erg goed, en op verzoek van de fans worden sommige hits met alle plezier herhaald. Het sluitstuk van de avond was een polonaise waarbij alle aanwezigen luidkeels "Troela, oh Troela" van de Lighttown Skiffle-Group meezongen. Het publiek laat zich volledig meevoeren door de muziek, en op het laatst van de avond gaan zanger Tommy en de gitaristen in een polonaise op de schouders. Tommy Clifford slingert vanaf het podium gekleurde serpentines naar de hossende fans, en het lijkt alsof het carnavalsfeest nu al is losgebarsten. Drummer Koos zorgde voor het goede tempo. Er zijn op dit soort avonden geen incidenten aan de bar en geruzie om een meisje. De sfeer is ontspannen en zowel publiek als muzikanten genieten met volle teugen. Deze dansavonden hebben de sfeer van een klassefeest, waarbij toevallig een paar jongens de liedjes van Cliff en de Beatles spelen.

Nadat de laatste akkoorden geklonken hebben, gaat het grote zaallicht weer aan. Dat is altijd weer een koud moment, omdat dan ook de sfeer van de avond direct verdwenen is. Maar zaken zijn zaken, en de band is nog lang niet aan nakaarten toe. Er moet nog even flink aangepakt worden. De fans gaan naar huis, en het is even dringen in de garderobe. Het publiek heeft weer een fijne avond gehad. Vriendinnen die samen gekomen zijn, spreken elkaar morgen over de jongens die hen vanavond naar huis brengen. Vrienden die samen naar huis fietsen, bespreken hun kansen voor een volgende keer. Sommigen gaan nog even voor een patatje langs Vic en Riet op de hoek van de Molenstraat. De op de stoep geparkeerde brommers en fietsen staan nog daar, waar de eigenaar hem heeft geparkeerd.

Als het publiek weg is, moet er door de artiesten nog het een en ander worden opgeruimd. Met de hulp van Bas van Stijn worden de decorstukken en speciale lampensets weer gedemonteerd, en kunnen ver

na middernacht de werkers en muzikanten zelf ook nog even een glaasje drinken. Natuurlijk moet ook de balans worden opgemaakt. Muziek maken is hartstikke leuk, en het organiseren van een dansavond misschien nog leuker, echter dienen ook de zakelijke aspecten in acht te worden genomen. De hele papierwinkel komt op tafel, en onder leiding van Ton worden de posten geteld en verrekend. Een voldoende batig saldo geeft weer mogelijkheden voor een volgende actie. Voor deze dansavond werden in totaal 75 kaartjes verkocht, en als netto-opbrengst kon F 64,08 in de boeken worden genoteerd. In het Weekblad "De Hillegommer" verschijnt een klein artikeltje over de dansavond. Natuurlijk moet regelneef Ton Maas ook goede contacten met de pers onderhouden. De mensen die er vanavond niet waren, dienen op de hoogte te worden gebracht van hetgeen ze allemaal gemist hebben. Voor de leden van een band is het natuurlijk uitermate motiverend om zo af en toe in de krant te staan. Harry krijgt van de bandleden een uitgebreid verslag van de geslaagde avond. Hij had zich erg op dit optreden verheugd. Misschien dat hij aan het eind van deze week weer naar de repetitie kan. Morgen stapt Aad weer op de trein naar Seedorf. Toch een beetje last aan de vingertoppen.

Het waren toch nog een beetje de tijden van gehoorzaamheid aan het gezag en trouw aan het eigen geweten.

Koos: *"In Beverwijk was er een concert van de Bintangs. Die gasten speelden fantastisch rhythm & blues. Met mijn vriendin Tineke had ik afgesproken om met Harry Maas en Elly naar de veilinghallen te gaan. Toen ik haar thuis ophaalde vroeg vader Korbee waar we naar toe gingen. Toen hij ons verhaal hoorde was er geen enkele twijfel. "Jullie geloven toch niet dat je in de vastentijd naar een beat-concert kan gaan? Tineke komt de deur niet uit!"*

"Ik ben teleurgesteld naar de bushalte gegaan om Harry en Elly deze tegenvaller te melden. Dat soort toestanden kon je toen nog meemaken".

Ton Maas heeft al bijna twee jaar een vaste vriendin. Els van der Post zal op 12 januari haar 17e verjaardag vieren. Aan de haven is het in de bloemenzaak een drukte van belang. Er staat een verhuizing te gebeuren, en moeder Van der Post zal binnen een week, na een langdurig verblijf, uit het ziekenhuis ontslagen worden. Eigenlijk vindt vader Van der Post zijn oudste dochter nog wat jong voor vaste verkering.

Els van der Post: *"Mijn ouders hadden zeker geen persoonlijk bezwaren tegen Ton. Mijn vriendin Tineke Korbee dacht dat het misschien een leuk idee was, om de band op mijn verjaardag te laten optreden. Plaats van handeling was de inmiddels ontruimde woonkamer die bij de winkel zou worden getrokken. "Tommy Clifford and the Applicants" hebben die avond op mijn verjaardag gespeeld, en hebben er met hun muziek een fantastische avond van gemaakt. Mijn leeftijd speelde voor mijn vader daarna geen enkele rol meer. Twee maanden later is de verkering verbroken".*

Spelen in een beatgroep was toch geen alledaagse hobby. De meeste jongens waren gewoon lid van de verkennerij, een voetbalclub, knutselden met bouwdozen, Dinky Toys of spaarden postzegels. De meisjes bestudeerden ingewikkelde breipatronen, hielpen moeder met het huishouden en mijmerden nog lang niet over een beroeps carrière. Bij muzikanten speelde de hobby immer in het achterhoofd. Alle mogelijke signalen en ideeën die maar een beetje met de show van doen hadden, kregen met voorrang alle aandacht. De ouders, vrienden en vriendinnen weten nog maar half waar de "Applicants" allemaal mee bezig zijn. Ze zijn zeker vaker weg van huis, en als ze er zijn wordt er met de gitaar geoefend of zitten ze te sleutelen aan oude radio's en versterkers. Uit de tienerbladen worden alle mogelijke teksten geknipt. Niet leuk voor de broers en zussen die ook op de hoogte willen blijven van de laatste ontwikkelingen rond de "Beatles", de "Stones", "Rex Gildo" en "Conny Froboess". Om dat allemaal wat duidelijker te krijgen, wordt er door de band een speciale familie-avond georganiseerd. In het Teresiahuis wordt een ruimte gehuurd. De zaal wordt feestelijk aangekleed en rond klokke acht klinken de eerste "Shadow"-geluiden door het voormalige klooster.

Alle ouders en de rest van de familie zijn uitgenodigd en kunnen zich overtuigen van de activiteiten waar hun zoons altijd zeggen mee bezig te zijn. Voor de oudere aanwezigen is er in de openingsronde een lekker kopje koffie met een plakje cake. De broers en zussen worden getraakteerd op een glaasje limonade. Voor de rest van de consumpties is een bar ingericht. Tegen de "kostprijs + een beetje" kunnen de aanwezigen een glaasje fris of een flesje bier kopen. Voor deze gelegenheid werden er natuurlijk zaken gedaan met kruidenier Maas. Voor de knabbelaars zijn een paar dozen met zakken chips uit de magazijnen aan de Stationsweg ingekocht. Het heeft een beetje de sfeer van een Amerikaanse fuif, waarbij iedereen zijn bijdrage in de consumpties doet. Jij een beetje drank, dan zorg ik voor de nootjes. Met stijgende verbazing en bewondering hoort het aanwezige publiek het samenspel van

gitaren en drums. Dat gepriegel thuis op die gitaar krijgt in groepsverband toch een geheel andere betekenis. Het enthousiasme waarmee de band speelt komt goed over bij de familie. Verschillende ouders laten zich meeslepen door het ritme van de muziek, en verbazen de kinderen door op de dansvloer de lessen van Evert Castelein te demonstreren. Iedereen is trots op "Tommy Clifford" en zijn vrienden. Het wordt een gezellige avond, en voorlopig hebben de bandleden voor de komende maanden weer heel wat krediet.
Een uiterst tactische zet!

Op 12 februari viert Henk van der Voort zijn negentiende verjaardag. Hij is gastheer voor zijn vrienden van de band die allemaal met lost-vaste vriendin naar het feestje aan de Vosselaan zijn gekomen. Ruim een week later zijn dezelfde feestgangers in De Zilk, waar de jarige Ton Hoogewerf met lekkere toastjes rondgaat en de nodige flesjes bier zal ontkronen.

Ben Elfering ontwerpt een "toonaangevende" poster voor "Tommy Clifford and the Applicants". Op de poster is een, op een trombone spelende, keurig in het pak gestoken man afgebeeld die alle speciale aandacht voor de band vraagt. Als ze geen gebruik maken van de zwarte decordoeken, hangt de poster van 50 X 80 centimeter als decorstuk achter de band op het podium.

Op 13 maart 1965 wordt er voor de Hillegomse jeugd weer een dansavond in het Nutsgebouw georganiseerd. De aanvangstijd is 20.00 uur en de toegangsprijs is F 1.50. De laatste akkoorden zullen rond 23.30 klinken.

In de uitnodiging voor de dansavonden staat de volgende bepaling:

"Wij behouden ons het recht voor om bepaalde personen zonder opgaaf van reden de toegang te weigeren"

Nooit heeft de organisator van deze regel gebruik hoeven te maken. De jongelui die de avonden van "Tommy Clifford and the Applicants" bezochten, waren meestal kennissen van de familie en vriendinnen van vriendinnen. De meisjes keurig in rok en blouse. De schoenen hadden een spitse punt, en een lage brede hak ("flatjes"). De meeste jongens droegen een overhemd met stropdas. Een dansavond is bij uitstek de gelegenheid om te flaneren.

De heren vragen, geheel volgens de instructies van de heer Castelein, licht buigend een dame ten dans. Een verzoek dat zij zelden zou weigeren. In de pauze wordt aan tafeltjes gezeten, gepraat over van alles en nog wat. Een enkele in coltrui gestoken student rookt een pijp Schotse clan-tabak.

Het repertoire voor deze avond maakt duidelijk, dat het zoet-gestemde geluid van Cliff de kleur van de presentatie bepaalt. De avond wordt traditiegetrouw geopend met Ton Hoogewerf's instrumentale "Applicants Theme" Een vlot stukje gitaarwerk met leuke loopjes op de solo- en de basgitaar. Ook drummer Koos moet er gelijk rap mee aan de slag. Het intro mag gezien worden als een opening en aankondiging van het optreden van "Tommy Clifford", die tijdens dit nummer tussen de coulissen zijn plankenkoorts staat op te nemen.

applicants theme
lessons in love
I love you because
apache
tell me
'arriva
lucky lips
the french song

she loves you
when the girl..
piece pipe
donna
glad all over
troela
bye bye blondie
heartbeat

kon-tiki
one more dance
from a jack to a king
I saw her standing there
souvenir
brandend zand
devil woman
applicants theme

Nummers van de Beatles en de Stones broederlijk in een set. Da's nou ware kameraadschap. Opvallend is dat er een aantal nummers in het repertoire zijn opgenomen die echt voor een damesstem waren geschreven. Er staat zelfs een duet (one more dance) op het programma. Zanger Tommy kon het allemaal!

Sommige bands speelden als aankondiging voor een pauze een bepaald deuntje. Deze muzikale boodschap werd door "Tommy Clifford and the Applicants" nooit gebruikt. Zo'n pauzetune was wel aardig, maar zanger Tommy koos er toch voor om zelf het publiek te vertellen hoe het programma zou verlopen. Soms waren er ook mededelingen van huishoudelijke aard die aan het publiek moesten

worden medegedeeld. In de grote pauze is er meestal een verloting, die er mede voor moet zorgen dat er een positief saldo zal overblijven. De opbrengst van de entree-gelden is maar net genoeg om de zaalhuur af te rekenen. De winst gaat in de gezamenlijke pot, waarmee weer pluggen, snoeren en soldeertingen kunnen worden gekocht. Ook zal er voor een volgende gelegenheid geld moeten zijn om de aankondigingen te stencilen, en om eventueel de huur van extra versterkers te betalen.

De sfeer op de eigen dansavonden was altijd ontspannen en vooral gezellig. De band stond, op deze misschien wel eerste fanclubavond, in het middelpunt en de aanwezigen waren trots op hun muzikale helden. Sommige dames bleven zelfs na afloop van het optreden nog even nakletsen, en hielpen met het legen van de overvolle asbakken, het ophalen van het glaswerk en het rechtekken van de tafelkleedjes. Voordat iedereen naar huis gaat, eerst nog even de ramen en de deuren tegen elkaar openzetten. Morgenochtend wordt de zaal van het Nutsgebouw weer door de bijbelclub gebruikt. Je kan die mensen niet in die zware wereldse lucht van bier en tabak laten mediteren.

Ton Maas en Marianne Turkenburg halen de krant!

In het Teresiahuis organiseert Jan Stijnman de plaatselijke twist-kampioenschappen. De hele avond klinken "The Fly", "The Limbo Rock", "The Twist" en natuurlijk "Let's Twist again" van Chubby Checker via de luidsprekers over de dansvloer. Tot ver over het speelplein van de meisjesschool klinken de oerkreten van de Hillegomse twisters. In de pauzes vinden de, met een stempel op de arm getekende, twist-stellen buiten op het schoolplein en ook al in de tuin van de koster, in de gangen en op de trappen van het gebouw de nodige verkoeling. Wel moeten ze weer op tijd terug zijn voor een volgende ronde "twist and shout". Op deze avond van hun eerste ontmoeting, hebben Ton en Marianne zich met veel gedraai en gezwaai tot op het hoogste niveau weten te plaatsen.

De eerste prijs, een fles wijn, wordt ter plekke ontkurkt.

"Drink na een paar glazen bier, nooit geen wijn!" Ton, al een beetje dronken van het succes, weet het beter. Een uur later wordt hij omzichtig en voorzichtig door een zijraam naar buiten geloodst. Zijn coördinatie is volledig ontregeld, en zijn teksten neemt niemand meer "au sérieux".

Ook de heilige Teresia kan niets meer voor hem doen. Hij wordt door zijn vrienden aan de Stationsweg afgeleverd, en twistkoningin Marianne wordt door gentleman Ben Elfering naar huis gebracht.

Het "Teresiahuis".

Na 1917 konden de kinderen van de St.Jozefparochie niet meer op de school van de moederparochie Martinus worden aangenomen. Nog in datzelfde jaar wordt de bouw voor een nieuwe school aanbesteed en het duurde tot 1921, het jaar waarin met de bouw van een aparte school voor jongens werd begonnen, eer de school geheel was afgebouwd. De jongens kregen les van mevr. van Zwieten, terwijl de meisjes en de kleuters onder de hoede van de zusters van Onze Lieve Vrouw van Amersfoort kwamen. Deze zusterorde verzorgde sinds 1856 het onderwijs aan de school in de Martinusparochie. Eerst op 24 oktober 1927 werd als definitieve huisvesting voor de leerkrachten van de meisjes- en bewaarschool het zusterhuis in gebruik genomen. Oorspronkelijk als "St.Teresiagesticht" werd later in het "Teresiahuis" ook een naaischool gevestigd. In de aankondigingen van de band wordt het voormalige klooster steeds weer het "Theresia-oord" genoemd. Een ingesloten onjuiste spelling met een toevoeging die meer verwijst naar een huis voor moeilijk opvoedbare meisjes, dan naar een woonplaats voor religieuze vrouwen die het aardse genoeg hebben gereduceerd tot werken in eenvoud en matigheid in alle vormen van consumptie.

Marianne Turkenburg, inmiddels de vaste verkering van Ton Maas heeft via de verkennerij contact met Jan Stijnman, die ook beheerder is van het Teresiahuis. Hij verhuurt een aantal ruimten en ook "Tommy Clifford and the Applicants" zijn onderhand toe aan een groter repetitie-lokaliteit. Met Jan Stijnman worden afspraken gemaakt, en Ton Maas ontwikkelt een contributie-systeem voor de leden van de band. Uit deze bijdragen werd de huur met de beheerder afgerekend. Voor de heren van de Applicants liggen de gouden tijden nog in het verschiet. Er wordt hard aan gewerkt.

Koos: "Omdat we contributie gingen betalen, werden we eigenlijk opeens lid van een soort vereniging. Toch weer anders dan zomaar een paar vrijblijvende muzikanten. We konden het erg goed met elkaar vinden".

Als Henk met zijn gitaar en "copy-cat" samen met Aad, hij heeft een lekker lang weekend vrij van dienst, door de Hoofdstraat richting repetitie-ruimte loopt, wordt hij vaak door de zich bij het City-filmtheater verzamelde groep nozems (Nederlands Onderdaan Zonder Enige Moraal) gesproken. "He, Van der Voort met je softe muziek. Ga je weer naar de kerk?"

Opmerkingen van die strekking deden de muzikanten toch een beetje de pas versnellen. Het waren vaak dit soort figuren die een dansavond flink konden verpesten.

Henk: *"In die tijd scheurden die gasten met hun Avaros "buikschuivers" en Zündapps door het dorp. Ze draaiden, met de dames op de "buddy-sit", hun rondjes van snackbar "Bikki Lekka" in de Mariastraat naar de bioscoop in de Hoofdstraat. Ooit was Hillegom de eerste gemeente met een brommerverbod voor deze "brozems" in de Hoofdstraat".*

Ze passeren RKSVC Concordia's stamcafé, het "Wapen van Hillegom" van Mees Heisteeg, en als ze voorbij de kapperszaak van Bert Kunne lopen, kijkt Henk even snel naar binnen. Assistentente Truus knipt de heren die zich opmaken voor een gezellig avondje uit. Hij moest binnenkort toch ook maar weer eens wat lokken laten bijpunten.

Sinds de kloosterlingen in 1962 definitief het Teresiahuis verlieten is er toch altijd een bepaald soort religieuze geur van wierook en chambrettes blijven hangen. De kleuren van de tegels in de gangen en het door glas-in-lood-ramen bewerkte licht in de diverse ruimten, hadden een bepaalde uitwerking op hen die met geheel andere bedoelingen dan alleen bidden en werken het gebouw in gebruik hadden genomen. Als repetitieruimte werd de voormalige slaapzaal van de nonnen toegewezen. De zaal was ooit door houten wandjes opgedeeld in een aantal chambrettes. Centraal op zaal stond een enkele grote wasbak waaraan de religieuzen zich konden opfrissen.

De eerste maanden repeteerde de band in de kapel. Op de verhoging waar het voormalige altaar was stonden de versterkers, de speakerboxen en het drumstel. Over de houten hekjes aan de zijkant van het altaar hingen nu jassen en gitaarhoezen. In de kapel stond nog steeds een traporgel uit de tijd dat er kerkdiensten werden gehouden. Hoewel het streng verboden was, kon Ton Maas het niet laten af en toe op dat orgeltje te spelen. Hij verhief daarbij op "gregoriaanse" wijze zijn stem, en zo hoopte het gezelschap maar, dat beheerder Jan Stijnman niet thuis was.

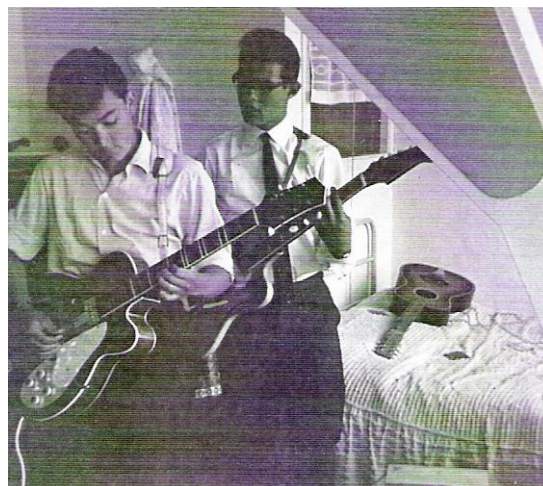
Op "deez gewijde" grond zal de groep keihard repeteren en eindeloos basloopjes en gitaarriedels herhalen. Dat doen we nog eens over. Het is de drummer die altijd en eeuwig maar af moet wachten totdat een bepaalde passage er definitief goed inzit. Een lot dat, tot in de eeuwen der eeuwen amen, drummers over de gehele wereld ten deel zal blijven vallen. In het Teresiahuis is voor de band opslagruimte beschikbaar.

Naast het drumstel van Koos, krijgen de versterkers, statieven en koffers met reserve-materiaal een plek. De gitaren en de hele papierwinkel gaan na de repetitie voor de dagelijkse oefeningen mee naar huis.

Op 3 april 1965 is het groot feest voor de familie Maas. In zaal Flora van de gebroeders Van Dril vieren de ouders Maas hun 25-jarig huwelijksfeest. Als verrassing voor het bruidspaar en de familie spelen "Tommy Clifford and the Applicants" een setje rustige nummers. Drummer Koos moet erg zijn best doen niet te hard te spelen. De gitaarversterkers draaien op halve kracht, en Tommy doet nog meer zijn best de teksten voor de aanwezige senioren zo verstaanbaar mogelijk te zingen. De aanwezige grootouders zijn zeer in hun schik met het optreden van hun kleinkinderen. Ook de muzikanten van de familie Maas hebben hard gespaard om hun ouders een reisje naar Lourdes aan te bieden.

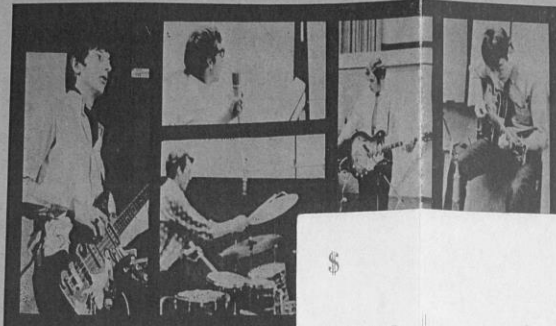
Ton Hoogewerf gitaar

Henk van der Voort gitaar

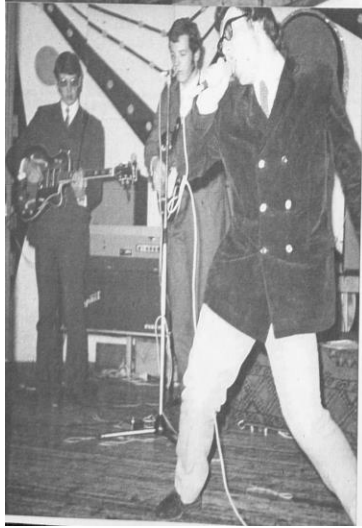

Komt U ook dansen bij:
„J and the A's”

\$O-ALL Kontaktadres \$O-ALL
Telefoon 023 - 658 84 b.

GROUP
„SOALL”
VOOR IEDERE DANSGELEGENHEID
KONTAKT-ADRES:
POSTBOX 130, HILLEGOM, HOLLAND - TEL. (02520) 56 84

„SOALL”
HILLEGOM
HOLLAND
VOOR IEDERE DANSGELEGENHEID
POSTBOX 130
TEL. (02520) 56 84

"Tommy Clifford and the Applicants" houden gelijke tred met de actuele gebeurtenissen in het dorp. Op 24 april wordt in het Teresiahuis een corso-bal georganiseerd. Het jaarlijkse bloemencorso is voor de bewoners van de Bollenstreek een groots evenement. Heel Nederland ziet vanavond in het NTS-journaal de beelden van die prachtige optocht. Natuurlijk hoopt iedereen dat de heren met de camera's in hun dorp de opnamen zullen maken. Op zo'n dag denken de bewoners van de geestgronden aan de duinen even niet aan het loodzware werk op de velden, de overuren tijdens de drukte van de pakkerij, en de niet te harden jeuk door de geprepareerde hyacinten. Men is opgetogen trots en heeft op deze dag best zin in een gezellig dansfeest.

De toegangsprijs is inmiddels gestegen tot f1.75 per persoon (incl. belasting). Toegevoegd bij de uitnodiging is het verzoek "een partner mee te willen nemen". In het zaaltje van het Teresiahuis was geen hoog podium. De band speelde kamerbreed op een door een drietal lichtbakken afgebakend stukje dansvloer. De barwerkzaamheden zijn in handen van Marianne Turkenburg. Zij ziet erop toe dat er een voldoende werkvoorraad aan chips, pinda's, bier, frisdrank en wisselgeld is. Het wordt een zeer geslaagd optreden. Muzikaal en financieel wordt het resultaat van deze avond als zeer succesvol in de boeken genoteerd. Voor Tommy zal dit zijn laatste optreden als zanger van de band zijn. Nog onwetend van de dingen die staan te gebeuren is hij toch al weer druk doende een volgende avond te organiseren.

In Lisse wordt op de scheepswerf bij de firma Akerboom hard gewerkt. De groei lijkt er nog redelijk in te zitten, en zowel Aad Maas, inmiddels ook Koos van der Wolf, Ton Hoogewerf en **Kees van der Elst** hebben er een leuke job. Tijdens de arbeidsvitaminen op de radio kloppen de hamers en draaien de boren. Zoals voor zovelen zijn de dinsdag- en donderdagochtend op de radio ook voor de jongens in de scheepsbouw iets bijzonders. Sinds 1946 draait de AVRO volgens het BBC-model "Music while you work" leuke plaatjes die in herrijzend Nederland de werklust zullen stimuleren. Het eerste nummer is altijd een stoere mars, waarna er voor elk wat wils te genieten is. De immer opgewekte Kees zingt hierbij het hoogste lied, waarbij er in het ruim van een schip vaak een prachtige echo klinkt. Dat stevige, mooie gezang bereikte al eerder de oorschelpen van Ton die een en ander combineert.

"Ooit gedacht om echt in een band te zingen? Toen in het Teresiahuis klonk het toch ook klasse! Kom eens een keertje serieus meedoen!"

"Ik zal eens op een repetitie komen luisteren", zegt Kees heel voorzichtig. Misschien heeft hij al een tijdje op dit voorstel gewacht. Hij is altijd een rustige niet al te ambitieuze jongen gebleven. Eigenlijk is hij heel enthousiast. "Zingen in een band!!"

Ton Hoogewerf: *"Het viel nog niet mee om Kees zover te krijgen dat hij echt een keer serieus met ons zou komen zingen. Hij wilde Ton niet verdringen, en zeker geen onderlinge problemen in de band veroorzaken".*

Ben Elfering is met nadruk op de achtergrond actief doende de techniek te onderhouden. Hij repareert en soldeert eindeloos pluggen, snoeren en speakers. Een soms ondankbare taak, omdat er altijd wel iets kapot ging. Ben had geen instrument maar wilde wel graag mee-musiceren. Hij kocht op eigen gezag een stel bongo's en mengde zich spontaan als "Bongo-Bennie" tussen de gitaristen op de bühne. De heren "Applicants" gunden hem dit plezier van harte.

Ben: *"Niet dat ik zo muzikaal was, maar ik heb toch met drummer Koos tijdens een van de optredens in het Teresiahuis "When the Saints..." op een mondharmonika gespeeld. Het kon allemaal en de bandleden vonden mijn geïmproviseer wel een leuke afwisseling. Het was destijds nog niet de gewoonte dat de leden van de band back-stage ontmoetingen met vrouwelijke aanhangers hadden. Ik herinner me zeker nog, dat ik in een pauze op zoek was naar een bezem. Er was iets met een omgevallen asbak of iets dergelijks op de dansvloer. Ik trek de deur van een werkkast open, en sta plotseling oog in oog met gitarist Henk die net ene Mary iets in haar oor staat te fluisteren. Een totaal andere wereld die show-business!"*

Op een van deze avonden was er een samenwerking met de muziekschool van Mej. Van Roode. In de grote pauze van "Tommy Clifford and the Applicants" trad een gitaar- en mandolineorkest op.

Martin: "Ik was met een aantal jongens en meisjes van de Mulo naar deze avond gegaan. Ik vond de band natuurlijk hartstikke interessant, maar herinner me vooral een incident na het optreden van het muziekschool-orkest. Het laatste nummer was "Cimeroni" van Anneke Grönloh en een aantal "nozems" bleven al zingend de laatste lettergreep van "Cimeroni" herhalen. "Cimeroni...iehie...iehie...iehie Dat was tekenend voor het "brozem"-gedrag. Ik vond het uitermate vervelend voor die arme Mej. Van Roode die zo haar best had gedaan een gezellig repertoire op de planken te zetten".

Ton Maas leeft helemaal in de rol van Tommy Clifford. Onwetend van de ontwikkelingen en plannen van de scheepsjongens van Akerboom, bestudeert en perfectioneert hij zijn "Clifford-act". Dan zomaar komt er een verhaal dat het midden houdt tussen een idee en een voorstel om een of andere langharige figuur uit Lisse te laten voorzingen. Is dit de aankondiging van het eind van zijn carrière, of slechts een prikactie om hem een ander repertoire te laten zingen? Het moet gezegd: sinds de doorbraak van The Beatles en de rest van de British Invasion is Cliff nou niet echt meer een topper. Wil een band contact houden met het verwende publiek, dan zal hij ook een beetje op de golven van de hitparade moeten meedeinen. Alleen de hele groten kunnen zich een geheel eigen opvatting blijven veroorloven.

Op 15 mei 1965, nota bene de verjaardag van Ton "Tommy Clifford" Maas, doet Kees van der Elst uit Lisse op voorstel van Ton Hoogewerf een auditie in het Teresiahuis. Na een paar nummers, waaronder "Hello Josephine" van de Scorpions, krijgt hij f 1,20 mee om bij café Lord van der Burg aan de Leidsestraat een biertje te gaan kopen, terwijl de groep vergadert over de sollicitatie. Er zal zeker één briefje met "neen" in de stembus hebben gezeten. Kees heeft erg veel indruk gemaakt. Zijn voordracht is zeer dynamisch, en zijn manier van bewegen doet sterk denken aan Phil May, de zanger van "The Pretty Things" uit Engeland. Maar vooral zijn zangstem is buitengewoon.

Zijn stem is helder en sterk, zijn uitspraak minder. Het Engels was ook in de "Bollenpop" de voertaal. Was Kees de tekst even kwijt, dan improviseerde hij ter plekke een verhaal, waarvan om de twee regels de laatste woorden dezelfde klank hadden.

Kees: "Ik was geen held met teksten. Dat zou je van een zanger natuurlijk wel mogen verwachten. Ik probeerde de tekst wel uit het hoofd te leren, maar het ging bij mij toch vooral om de uitstraling en zeker ook de sfeer van een nummer. Als een nummer eenmaal lekker liep, dan improviseerde ik er soms lekker op los. Ik geloofde 100% in mijn eigen verhaal".

De mensen op de dansvloer waren natuurlijk vooral in elkaar geïnteresseerd, maar de muziek van de band en het optreden van de zanger, die lekker veel theater maakte, was een goed onderwerp van gesprek in de pauze. Het moest er gewoon leuk en spannend uitzien! De mensen luisterden met hun ogen!! Hij had een feilloos gevoel voor drama. Kees van der Elst uit Lisse komt bij de band. Een boze en ook teleurgestelde Ton Maas neemt zijn microfoon mee, en gezien de financiële situatie van de band gelieve de nieuwe vocalist zijn eigen zangmicrofoon mee te nemen. Kees heeft alle begrip voor de omstandigheden, en vindt dat ook deze hobby best een paar centen mag kosten. Zijn 200% voordracht en prachtig stemgeluid zijn een aanwinst voor de groep.

Ton: "Ik had er natuurlijk flink de balen van dat ik uit de band gezet werd. Er was voor mij verder geen plaats, omdat ik geen gitaar speelde. Nadat ik mijn zangmicrofoon en snoer had gepakt, ben ik die middag heel erg boos weggelopen, en was zeker van plan nooit meer een dansavond te bezoeken waar ene Kees van der Elst zou optreden! Omdat ik in Noordwijkerhout studeerde, heb ik nog een paar keer met "Berry and his Sky Devils" gezongen. Het "Applicants-gevoel" bleef toch een beetje knagen. Ik moest het maar eens rustig afwachten allemaal. Al met al kon ik me de keus van de "Applicants" toch wel voorstellen. Leuk vond ik het niet!"

Hoe voelt het als iemand die een bandje opricht, en er meer dan van alles aan doet om de zaak op de rails te houden, er dan betrekkelijk snel en zakelijk wordt uitgebonjourd? Een aantal leden van de band zal onder andere omstandigheden ook worden vervangen, echter in het geval van Ton wordt er iemand ontslagen die niet alleen zanger was, maar ook de organisatie en publiciteit in beheer had. Al snel zullen de "Applicants" met name deze laatste eigenschappen en vaardigheden node missen.

Uiteraard heeft Kees zijn eigen repertoire-voorkeur. Zijn artiestennaam was Jerry Greenleaf en zo werd de groepsnaam :

"Jerry and the Applicants"

Ter promotie van de nieuwe groep "Jerry and the Applicants" worden bij drukkerij Ultee in de Hoogewerfstraat speciale gele stickers en kaartjes gemaakt. Op de sticker is de groep een "beat- en popgroep", terwijl er op het kaartje sprake is van "rock-, dans- en beatband". Zo is er echt voor eenieder iets bij Jerry en zijn maatjes te halen.

Kees: *"De naam Jerry leende ik van een filmster. Het werd zo'n beetje mijn tweede ik. In het begin tekende ik bepaalde formulieren met Jerry Greensleave, omdat ik mijn eigen handtekening niet mooi vond. Dat werd steeds erger. Zelfs nu (1996) nog staat deze handtekening in mijn paspoort. Van Ton erfde ik een rood jasje, maar ik moest wel naar de stad om een nieuwe microfoon te kopen. Dat jasje heb ik niet vaak gedragen, omdat het me een beetje te krap zat".*

Na het uittreden van Ton Maas als zanger van de band wordt Henk van der Voort leider. Het leiderschap betekent voor hem een mogelijkheid om in uiterste gevallen van muzikaal en organisatorisch noodweer een soort "veto" uit te kunnen spreken. Henk heeft van deze autoriteit gelukkig nooit gebruik hoeven te maken.

In de eerste maanden na de toetreding van Kees gaat hij een paar keer mee naar de lessen van Jaap Schrama in Noordwijkerhout. Dat zijn voor hem geen flitsende bijeenkomsten. Hoewel de gitaristen het daar erg druk hebben, mag hij af en toe maar eens een paar coupletjes zingen. Ook de andere leden van de band vinden de lessen steeds minder interessant, en de heer Jaap Schrama wordt bedankt voor de moeite. Ze hebben erg veel van hem geleerd, en hadden in hem een leraar die goed wist over te brengen waarmee de jongens graag bezig wilden zijn.

Op 19 juni 1965 organiseert de verkennersgroep St. Bernardus te Hillegom een reünie. Tevens wordt op deze avond in het nieuwe jeugdgebouw het feest ter gelegenheid van de priesterwijding van deze twee kampeiders nog eens dunnetjes overgedaan. De heren Bart van der Helm en Herman Witteman zijn het middelpunt van een gezellig feest. Na een paar inleidende sketches door een aantal verkenners, is er na de pauze een optreden van "The Applicants" aangekondigd. Hoewel er niet zoveel publiek aanwezig is, is het voor Kees toch een echte vuurdoop. Na een paar instrumentale nummers kondigt Henk vol trots de zanger aan. "Dames en Heren. Vanavond het allereerste optreden van onze nieuwe zanger Jerry! Geeft U hem een applaus!". Al tijdens het handgeklap begint Jerry met de hit van de Scorpions "Hello Josephine "

Nooit eerder zag een Hillegoms publiek een amateur-beatzanger, die binnen een minuut op volle toeren de zaal bespeelde. Zijn lange haren bewogen in het ritme van de beat, en alle nummers die de laatste weken zijn ingestudeerd liepen als een trein. Ook onder spanning en de verwachting van een publiek, had Kees van der Elst het fantastisch naar zijn zin. De magische armbewegingen van Dave Berry worden perfect nagespeeld. "The Applicants" weten het nu zeker. In de Bollenstreek is er geen betere!

In de zomervakantie gaan de gebroeders Ben, Harry en Ton met Ben Elfering kamperen in het plaatsje Uchelen bij Apeldoorn. Zonder aanwezige ouders nemen ze niet zo nauw met het opruimen van de tent, en mogen de lege dozen best een dag langer blijven liggen. Met Joke en haar vriendinnen uit Amsterdam worden moppen getapt, en 's avonds komen de gitaar en de flessen rode wijn tevoorschijn.

Als Koos in de bollenschuur bij W.van der Schoot aan de Haarlemmerstraat werkt, ontmoet hij **Jan Parmentier**, die door de verhalen van Koos over de band helemaal enthousiast wordt. Jan wil er alles mee te maken hebben. Koos praat met de band over Jan en zijn ideeën over de organisatie rond een beatgroep. "Jerry and the Applicants" hebben geen ervaring met een aparte manager, maar zien wel mogelijkheden. De groep besluit eerst maar eens een gesprekje met Jan Parmentier aan te gaan.

Koos: *"Ik vond Jan een echte blitz-kikker! Hij werkte eigenlijk als pompbediende bij de Esso aan de Van den Endelaan, en kluste zo af en toe wat bij in de bollen. Hij had een hele vlotte babbel, en reed ook nog eens in een grote zwarte Ford! Op een of andere manier had hij toch iets artistieks en een manier van doen die echt bij een manager hoorde."*

Jan Parmentier: *"Ik hoorde die enthousiaste verhalen van Koos, en ik leefde me helemaal in dat wereldje in. Ik was gek op muziek, maar dan wel van een totaal andere soort. De jazz-muziek was echt mijn grote hobby, en dat was nou niet bepaald de muziek waar Koos over sprak."*

Koos van der Wolf slagwerk
 Harry Maas basgitaar

Wat me wel interesseerde was de manier waarop die jongens van de band probeerden voet aan wal te krijgen in kringen van dansscholen, clubs en zaaleigenaren. Ik vond het een grootse uitdaging om daar als-het-ware doorheen te breken. Muzikaal gezien had ik met "The Applicants" geen indringend contact. Ooit ging ik op les bij de Hillegomse Harmonie Kapel. De heer Piet Drost van de Beekkade probeerde mij wegwijs te maken op de trompet. Ik was 14 jaar toen mijn jongste broer werd geboren, en ik kon daardoor thuis niet repeteren. Mijn leraar vond dat ik eerder achteruit ging, dan enige vordering maakte. Daarna probeerde hij mij notabene tuba te laten spelen!! Ik durfde niet te vertellen dat ik thuis niet mocht repeteren, omdat mijn broertje anders niet kon slapen! De muzikale opleiding is daardoor jammerlijk in het slop geraakt".

Het is op een zaterdagmiddag dat Jan Parmentier voor het eerst met alle leden van de groep zal kennismaken. De repetitie is al begonnen als ook hij de trappen richting kapel beklimt. Hij had nooit kunnen dromen ooit nog eens vrijwillig kloostertrappen te bestijgen. In de ruime traphal klinken zijn voetstappen met een echo. Onderweg stopt hij een paar keer om te luisteren naar het steeds harder doorkomende beatgeluid van "Jerry and the Applicants". Het door wanden en plafonds gefilterde geluid laat zijn fantasie een beetje op hol slaan.

Jan Parmentier: *"Terwijl ik daar zo stond te luisteren wist ik niet wat ik er mee moest. Het klonk zo fantastisch! Ik wist zeker dat deze groep het helemaal ging maken".*

Als Jan de repetitie-ruimte binnenkomt, stopt de muziek en wordt hij door Koos aan de rest van de band voorgesteld. Het is voor iedereen een beetje wennen. Wat kan een manager voor ons regelen? Wat verwachten deze muzikanten van mij? Wat kan ik eigenlijk voor ze doen? Er worden wat flesjes bier ontkurkt, en de groep praat en fantaseert met Jan wat er allemaal mogelijk is voor een beatgroep. Hoofddoel is natuurlijk erkenning van de muzikale kwaliteit, en de bevestiging het Nederlandse antwoord te zijn op die herrie die uit Liverpool en de rest van Engeland komt overwaaien! Een beetje eigenwijs waren ze wel!

Na deze eerste ontmoeting bespreken de bandleden de sollicitatie van Jan Parmentier. Een niet-bandlid als vertegenwoordiger is zakelijk gezien misschien beter. Uiteraard moesten bepaalde acties, aankoop materiaal en heel bijzondere contracten, vooraf met de band besproken worden. In huize Parmentier worden een aantal vergaderingen gehouden waarna een "plan de campagne" zal worden uitgestippeld. Er moet reclame worden gemaakt. Foto's en stickers van de groep zullen rondgaan. Jan blijkt zeker geen dominante natuur. Hij geeft alle leden van de band uitgebreid de gelegenheid hun zegje te doen, en laat de eigenlijke beslissing toch aan de groep. Soms zou het voor de muzikanten wel eens makkelijker en ook duidelijker zijn als Jan toch wat meer de baas zou spelen. De jongens vragen zich een beetje af of Jan het allemaal wel waar kan maken.

Maar de plannen zijn goed en het enthousiasme is groots. "Jerry and The Applicants" zullen in grote en kleine zalen door de gehele Bollenstreek met hun muziek de mensen verbazen en amuseren. De liefhebbers van een rasecht stukje "bollenpop" zullen trots zijn op hun eigen band.

Natuurlijk heeft elk bollendorp een of meerdere van dit soort beatgroepen rondlopen. Ooit zullen deze muziekgekken elkaar in een beat-festival naar de kroon steken (1967).

Het tweede, en daarmee eerste openbare, optreden met zanger Jerry is op 20 augustus 1965 in het speeltuingebouwje "Weerestein" in de Amerikabuurt in Hillegom. 's Middags wordt in de speeltuin van de vereniging een fotosessie gehouden. In de stijl van alle bekende beatgroepen worden promotie-foto's gemaakt. Met een professionele blik wordt geposeerd op, aan en onder de klimrekken en de glijbaan. In alle mogelijke houdingen worden de heren gefotografeerd, en vooral zanger Jerry blijkt in zijn poses de aanleg van een "topmodel" te hebben. Ben Elfering, een volle neef van Jerry, is ook van de partij en kijkt alsof hij zelf de draadontspanner heeft ingesteld. De bandleden sjouwen hun gitaren en trommels tot boven in de glijbaan. Ze hebben het vreselijk naar hun zin. De aandacht die ze krijgen doet hen denken aan de reportages in de "Muziek Parade" en de "Tuney Tunes".

Voor zo'n optreden moeten de leden van de band echt zelf nog alles regelen. Het decor is hier een kleurig spandoek, waarop Harry met grote letters de naam van de groep heeft bevestigd.

Harry: *"Uren en uren zijn we bezig geweest om al die letters en figuren uit te knippen. Het resultaat was fantastisch en het zorgde voor een feestelijke sfeer. Het was daarom zeker de moeite waard. Ik vond het echt geweldig om in een echte band te spelen. Mijn hartritme ging al in de voorbereiding op zo'n "live-optreden" met sprongen omhoog."*

Er zijn afspraken gemaakt met de barkeeper over de prijzen van de drankjes. De zaak is goed geregeld, en de fans zijn van harte welkom. Vaste bezoeker op dit soort avonden is vader Van der Wolf die heel erg trots is op zoon Koos die met zijn solo's volop in de belangstelling "staat".

Koos: *"Mijn vader was ook regelmatig chauffeur voor de band. Hij reed met de Volkswagenbus van zijn plantenkwekerij. Na het optreden was hij altijd keurig op tijd om de spullen weer in het magazijn bij Maas af te leveren. Voor de benzinekosten gaf ik hem namens de band altijd F 10,-. De jongens hebben dat nooit geweten. Ik wist maar al te goed dat de band elk dubbeltje goed kon gebruiken. Het was dezelfde wagen waarin ik later, wat was ik trots op mijn rijbewijs, ook menig keer als drummer/chauffeur met de jongens van de band op pad ging."*

De staande act houdt Koos erin. Zijn grote voorbeeld Keith Moon van "The Who" kon ook staande achter zijn drumstel de meest ingewikkelde toeren uithalen. Bij instrumentale nummers van de "Shadows" en de "Maskers" is Kees lekker bezig op de dansvloer. Hiermee had hij ten opzichte van de rest van de band toch een streepje voor, en kon hij persoonlijk meegenieten van de successen van "The Applicants". Tijdens een instrumentale serie schuifelt hij met zijn vriendin Ida Wassenaar over de dansvloer. Als de band een wat rustiger nummer speelt, zingt hij zachtjes voor zich uit:

"Iedere avond, iedere morgen denk ik aan jou "

Wie was dat ook weer...Ronnie Tober? Iedereen was het erover eens: Kees zong het gewoon een klasse beter! Bij het zingen van de Rock and Roll nummers was hij een en al beweging, en moest hij echt flink uithalen om boven de begeleiding uit te komen. Bij de "The Valley of Tears" was hij weer lekker ontspannen, en hing de microfoonkabel ietwat achteloos over zijn schouder.

Het ging er op zo'n dansavond soms stevig aan toe. Eenmaal moest zelfs de politie eraan te pas komen, omdat er teveel glazen waren gesneuveld en er een toiletput was gesloopt. Tijdens een van deze feesten ging het er zelfs zo ruig aan toe dat drummer Koos achter zijn drumkit moet duiken om een aanvliegend bierflesje te ontwijken. De jongens van de band ervaren nu al een beetje de keerzijde van de

amusementswereld. Boys and Girls. Bier. Rock and Roll! Elementen die tot onverwachte gebeurtenissen kunnen leiden.

Op 28 augustus spelen "Jerry and the Applicants" in het nieuwe jeugdhuis achter de St.Jozefkerk. Hoewel de avond wordt aangekondigd als een 'Zomeravond-bal' is de sfeer van het zaaltje van het Teresiahuis hier niet te evenaren. Met de veel te felle verlichting door al die TL-buizen kan je geen intiem zomeravondsfeertje maken. De wandelaar die naar binnen keek, zag een heel groot aquarium met allemaal twee aan twee zwevende zeepaard(t)jes.

Manager Jan Parmentier heeft goede ideeën, en al snel komen er ook meer optredens buiten Hillegom. In het patronaatsgebouw in Lisse en zaal "De Ontmoeting" in Sassenheim. Een echte opsteker werd een optreden in Warmond. In café "De Stad Rome" waar The Shoes, ook vóór hun grote successen, heel vaak te beluisteren waren, speelden "Jerry and the Applicants" de sterren van de hemel.

Kees: *"Dat nummer van Ronnie Tober (ledere avond) maakte ook hier erg veel indruk. Ik herinner me dat een meisje bijna ontroostbaar begon te huilen toen ik daar in "De Stad Rome" dat lied stond te zingen. Er moeten toch heftige emoties bij haar zijn losgemaakt. Voor ons was het gewoon een fijn nummer om te spelen. Lekker ritme, met een frisse after-beat".*

De enthousiaste manager Jan Parmentier regelt verschillende optredens in de Bollenstreek. Ook Noordwijkerhout ervaart de toegenomen kwaliteiten van de Hillegommers, hoewel de uitbater van zaal Van der Geest ernstig verklaarde dat er zeker succes zou komen, als er nog maar flink geoefend werd. Dat zei hij nog wel na een stampende versie van "Satisfaction" van de Rolling Stones en een meesterlijk uitgevoerde cover-versie van de kraker "Roadrunner" van de Pretty Things, waarbij tijdens het intro de trommelvliezen werden gepijnigd door het aanstrijken van de gitaarsnaren met de dop van een bierfles! Met dit hele speciale effect gaan Jerry en zijn vrienden een heel stuk verder dan de al zo wilde jongens uit Engeland.

Een ideeetje van Ton Hoogewerf!

De solo-gitarist experimenteert met verschillende technieken om het geluid zo mooi mogelijk te maken. Bij de nummers van de Shadows en de Maskers klinken de dubbele snaren prachtig vol, en bij het ruigere werk worden de snaren in dwarsrichting over de hals van de gitaar getrokken. Kost een paar snaren, maar het effect is zeker de extra kosten waard.

Henk: *"Een tweede feit markeerde deze avond als een bijzondere in de historie van de band. Het door de ruige muziek een beetje wild geworden enthousiaste vrouwelijk publiek wilde wel een handtekening van Jerry, maar hadden geen boekje. Dat was voor Jerry geen enkel probleem. Zonder enige schroom tilden de Noordwijkerhoutse dames de rokken op, alwaar Jerry op het bovenbeen, met de allure van een echte popster zijn signatuur plaatste. De rest is geschiedenis".*

In september wordt onder aanvoering van manager Jan Parmentier op een vroege zondagmorgen in de Poelpolder in Lisse een officiële fotosessie gehouden. Op deze bouwplaats, met als decor de in de steigers staande huizen en grote stapels bouwmaterialen, maken "Jerry and the Applicants" zich op voor hun eerste fotopresentatie. De kleding is van donker tot zwart, en het lukt de fotograaf maar niet om de jongens te laten lachen. Henk draagt zijn eeuwige zonnebril, en blijft daarmee trouw aan zijn image. Fotograaf, Aad Faas, een goede kennis van Kees, fotografeert de band temidden van de strakke bouwlijnen. De jongens kijken zeer ingetogen. Heeft popmuziek in 1965 inmiddels een boodschap? "Jerry and the Applicants" vinden dat hun band allang niet meer in de steigers staat! Meer plezier hebben ze in de Skoda Cabriolet van de fotograaf. Jan Parmentier ziet er als grote baas op toe dat de meegenomen instrumenten het interieur van de "Oost-Europese" niet beschadigen. De foto's zullen niet op grote schaal worden uitgedeeld. De kosten hiervoor zijn te hoog. Jan Parmentier vindt dat er eerst maar eens wat meer geld in de kas moet komen.

Koos is inmiddels in het bezit van zijn felbegeerde complete drum-kit. Alles erop en eraan. Met vader van der Wolf als financier van het allerlaatste verschil, gaat Koos naar Haarlem. Bij muziekhandel De Boer hebben ze een prachtige base-drum zien staan. Inclusief een stel standaards en nog een bekken, heeft hij nu toch mooi een volledig drumstel!

Koos: *"Het was een zaak in de Smedestraat. Ik was daar al een keer binnen geweest, en bij een tweede bezoek een bod gedaan. Dat kon in die winkel. Uiteindelijk werden we het eens en hebben de grote trom en de rest van het materiaal Volkswagenbus van mijn vader geladen. Ik was er erg blij mee en vond het een prima besteding van mijn spaarcentjes".*

Alleen de verzameling verschillende kleuren van de diverse trommels en bongo's beviel hem niet. Na overleg met Kees wordt een afspraak gemaakt. Koos koopt een spuitbus goudkleurige verf. Schilderen was zijn hobby, dus dat moest lukken. Op een zaterdagmiddag wordt het gehele drumstel gedemonteerd en de spuit erop gezet. De benodigde hoeveelheid verf bleek groter dan gepland. Ruim 3 spuitbussen waren nodig om het juiste deklaag te krijgen. Het resultaat was er naar!

Technische Kees maakt in zijn pauze bij Akerboom voor Koos een drumkruk "op maat". Hoewel Koos nog altijd achter zijn drum-kit stond, was het soms wel eens handig dat hij wat steun in de rug had. De drumkruk was in hoogte verstelbaar en voorzien van een bilvriendelijk rubberen zitvlak. Met dit nieuwe en volledige drumstel kon hij echt alle kanten uit.

Moest hij zich voorheen nog in ritmische figuren beperken, nu kon Koos de echte "fills" slaan. Van links naar rechts en weer terug bewandelde en bestookte hij met zijn "sticks" de complete pannenset, waarbij ook de bekkens indringend op hun duurzaamheid werden getest.

Voor meer sound en ritme koopt hij een tamboerijn die al gauw door Kees wordt ingepikt. In no time slaat hij door zijn grote inzet het ding aan stukken, en zal hij voor de drummer op de machines van heer Akerboom nieuwe belletjes moeten maken. Nog steeds siert de tamboerijn de verzameling van Koos!

De drumsolo van Koos blijft een vast onderdeel van het optreden op het podium van "Jerry and the Applicants". Pikant is de show pas als de andere leden beetje bij beetje tijdens de solo het gehele drumstel ontmantelen, op hun gemak een shaggie roken en een glaasje aan de bar halen. Met slechts de drumstokken en een microfoonstandaard als laatste hulpmiddelen weet Koos het publiek in het Teresia-huis te vermaken.

Zijn angst af te gaan bleek ongegrond. De "drums-fight" sloeg aan, en al drummend werd de hele kit weer door de gitaristen opgebouwd. Na deze act van Koos, kreeg de rest van de muzikanten ook de smaak te pakken. Er komt meer beweging in de voordracht, en de volumeknop kan nu best een streepje hoger. Wel moet de zang verstaanbaar blijven. Vaak was het volume van de zanger een groot probleem. Het valt ook niet mee om het op te nemen tegen drie gitaristen en een ontketende Koos. Vooral Kees kon erg groeien in zijn rol. De meisjes waren erg geïmponeerd door de manier waarop hij "Donna" van Ritchie Valens en "The Valley of Tears" van Buddy Holly zong. Met dit soort nummers ging hij letterlijk en figuurlijk tot op de bodem. Via haarzuivere en adembenemende "lange noten" konden de aanwezigen tot in het diepste van zijn ziel kijken. En daar was volgens de kenners heel wat te beleven. Na zo'n stuk theater schakelde hij met groot gemak over op een andere versnelling. De "Applicants" zijn apetrots op hun "Jerry".

Kees: *"In die eerste periode bij de band was ik voor een optreden behoorlijk zenuwachtig. Toch een geheel andere spanning dan thuis een liedje zingen op een familiefeest. Alle ogen zijn gericht op Daar sta je dan. Geef eens gauw een beginakkoord....De aftik van Koos.....Moest ik nou beginnen. Is de toonhoogte goed.....Waar blijft die basgitaar..."*

"Hé, da's best een leuke meid daar met die vriendin aan dat tafeltje in de hoek". Allerlei gedachten en fantasieën spoken door je kop.

Om mijn zenuwen een beetje in bedwang te houden, deed ik thuis eens een greep in het medicijnkastje. Ik doseerde op gevoel een paar valiumdruppels, waar ik behoorlijk suf van werd. De jongens hebben daar nooit iets van gemerkt. Het optreden ging goed, alleen de combinatie met een paar flessen bier is sterk af te raden. De volgende dag kon ik me maar weinig van dat optreden herinneren".

Naast de bezigheden voor de band heeft Ben Elfering nog een aantal hobby's waar hij zich graag mee bezighoudt. Er komt dan toch dat moment dat hij een keuze moet maken. Niet makkelijk om de samenwerking met zijn vrienden te moeten stoppen.

Ben: *"Ik was nogal bezig met de judosport en mijn fotografie-studie bij de PBNA. Je moet soms keuzes maken om je vrije tijd te besteden. Ik heb het wel altijd een enerverende periode gevonden".*

Vanaf dat moment moeten de leden van de band zelf hun pluggen en snoeren onderhouden. Er was inmiddels gelukkig voldoende technisch inzicht aanwezig om ook het reservemateriaal in staat van paraatheid te houden.

In oktober 1965 moet ook Henk van der Voort in militaire dienst. Hij zal bij de luchtmacht als radio/radar-monteur het vaderland gaan dienen. Onzekerheid over zijn muzikale inzetbaarheid in deze periode noopt de band uit te zien naar een vervanger. Deze acties zijn op de radar van Henk nimmer waargenomen.

Koos van der Wolf is een creatieve geest. Hij tekent en schildert, drumt en speelt een aardig handje gitaar. Tijdens het componeren van zijn song: "If you have a girl for me" raakt hij verstrikt in het akkoordenschema. **Martin van der Valk** die bij hem in de straat woont, is een gitaarspelende voetballer van broer Theo. Hij vraagt Martin hem te helpen en samen wordt een compositie op papier gezet die echt recht uit het hart komt, omdat nou eenmaal elke muzikale scholing ontbreekt. Koos is onder de indruk, en informeert voorzichtig of Martin niet in zijn band wil komen spelen. Er moeten daartoe nog de nodige hobbels genomen worden.

Martin: "De groep repeteerde eens in de garage bij Henk van der Voort, waar ik Apache van de Shadows moest voorspelen. Het lukte redelijk en de jongens waren enthousiast over mijn spel en het feit dat ik zelf Engelstalige liedjes componeerde. Een probleem zou hier kunnen ontstaan, omdat Ton Hoogewerf de eigenlijke solist was. Ik zou Henk vervangen, en daarmee zou Ton als gitarist een stapje terug van "solo naar slag" moeten doen. Ik zelf had echter een groter probleem. Mijn ouders vonden dat muziek maken maar niks. Geen financiële ondersteuning van het thuisfront dus. Ik verdiende in die tijd wat extra geld met het "draaien" van anemonen bij de vader van John Minck. Bij elk bosje bloemen kwam ik dichterbij de aankoop van mijn eerste elektrische gitaar. Van mijn broer leende ik nog F 80,- waarna ik bij Hoogenbijn een Framus-gitaar kon kopen. Het was een redelijke slag-gitaar. Voor helder solowerk waren de elementen beslist ongeschikt".

Henk: "Eigenlijk is het een beetje raar gelopen toen ik in militaire dienst ging. Martin wordt gevraagd in de band te komen, terwijl de groep wel bij mij op de stoep staat te smeken om mijn echo-bak te kunnen gebruiken. Uiteindelijk gaat het apparaat dan toch naar de band, en zet ik teleurgesteld een definitieve punt achter mijn muzikale carrière. Het waren toch een paar fantastische jaren, waaraan ik nog vaak met veel plezier aan terugdenk. Mijn prachtige EKO-gitaar is voor geen prijs te koop!"

Als nieuw lid van de band heeft Martin heel wat in te halen. Het bestaande repertoire zal toch gewoon uitgevoerd moeten worden. Ton neemt voorlopig nog de moeilijkste solo's voor zijn rekening, en kan hij al meespelend als nieuwbakken Applicant de nodige podium-ervaring opdoen. De zenuwen vallen gelukkig mee. Als er maar geen versterker uitvalt en de snaren maar niet springen. Iedere gitarist heeft zo zijn eigen vorm van plankenkoorts.

Na zijn actieve muzikale loopbaan bij de "Applicants" is Henk vanuit zijn legerplaats Hilversum enige tijd actief als manager voor de Noordwijkerhoutse groep "Berry and his Sky Devils" voor wie hij nog een paar optredens kan regelen.

Henk: "Ik kende de kwaliteiten van Berry en zijn vrienden. In veel kroegen in Amersfoort werd destijds levende muziek gemaakt, en het repertoire van Berry paste goed in de sfeer van die bruine cafés. Op een of andere manier ben ik er nooit toe gekomen om ook voor "Jerry and the Applicants" iets te regelen".

Aad bouwt een bas-luidsprekerbox. De kenners spreken van een "bas-reflex-kast". Na het lezen van een paar hobby-bladen en artikelen in "Na Vijven" gaat hij volledig op eigen gevoel en inzicht van zware bastonen aan het werk. Het resultaat is er naar. De kast is ongeveer 1m3 (!) en dus zeer moeilijk te hanteren. Het is werkelijk een kolos van een box. Hij klonk met zijn twee luidsprekers zeker uiterst laag, en zal ongetwijfeld aan de binnenkant bekleed zijn geweest met lege eierdozen. Aan de achterkant zit een rond gat om het geluid nog beter te kunnen reflecteren. De buitenkant was beplakt met grijs plastic. Het was na een optreden altijd een hels karwei om deze reus weer op zijn plaats in het magazijn aan de Stationsweg te krijgen. Iedere keer is er gefoeter als het bakbeest waar dan ook van zijn plaats moest. Samen uit, samen thuis. Ook met een te grote baskast.

Hans Maas: "Die baskast was een echt bakbeest. Aad had geen rekening gehouden met het feit dat die speakerbox misschien ook nog wel eens buiten het pakhuis gebruikt moest worden. Om hem in de Borgward te krijgen moest je echt tot op de millimeter passen en meten, waarna er voor ander materiaal bijna geen ruimte meer was. Meestal moest ik dus twee keer rijden."

Er werd veel moeite gedaan om een optreden te bemachtigen op het jaarlijkse Kerst- en Nieuwjaarsbal in zaal Flora van de gebroeders Van Dril. Er was eerst een gesprek met een van beide broers die natuurlijk voor weinig geld een goede band in huis wilde halen. "Dit moet ik eerst met mijn broer bespreken. Zaterdag weet ik meer". Bij een tweede bezoek werd een van de heren Van Dril aange-

sproken. Bleek het de andere broer te zijn, die natuurlijk van niets wist. Zo kon het erg lang duren voordat er een afspraak gemaakt kon worden.

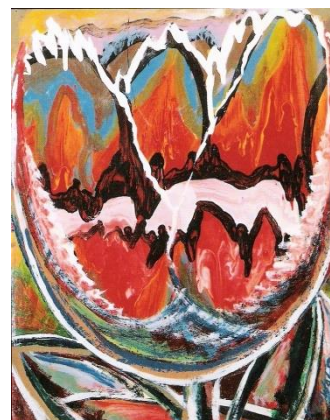
Martin: "Voor die dansavonden bij Van Dril werden twee extra podia in de zaal opgebouwd. Wij stonden op een verhoogde vlonder rechts voor in de zaal tegen het toneel. Op het grote toneel waren tafels en stoelen gezet waarop ook het publiek kon plaatsnemen. De apparatuur die wij op dat moment gebruikten was eigenlijk niet zwaar genoeg voor zo'n grote zaal. De Ampex-versterker kon de solo's maar net boven de begeleiding uittillen, en ook Kees moest bijzonder zijn best doen om ook wat verder in de zaal nog verstaanbaar te zijn. De grote baskast had geen enkele moeite met de ruimte en de drukte van het grote publiek. Harry stuurde met het grootste gemak de stampende en dreunende bas-tonen de zaal in. Hier en daar bewogen in aan de wand opgehangen kerststukjes de kleurige ballen en het engelenhaar in het ritme van de bas-gitaar. Als gitarist/zanger moest je, staande op zo'n in beweging zijnd podium, goed opletten dat niet die zwaaiende microfoon tegen je mond sloeg. Vaak heb ik daar pijnlijke ontmoetingen mee gehad".

Net als in alle andere zalen waar de band nog niet eerder speelde, werd na aankomst en het uitladen van de apparatuur altijd dezelfde vraag gesteld: "Waar is hier het stopcontact?" En natuurlijk geen stopcontact zonder randaarde, want dat gaf een vreselijke brom in het geluid! In zo'n geval hielp het soms om de stekker om te draaien. Meestal deed dit probleem zich voor in parochiezaaltjes en oude buurthuizen. Nadat elke versterker via een spaghetti-achtig systeem van verlengsnoeren en te kleine stekkerblokken van de nodige elektrische volts is voorzien, gaat de manager op zoek naar de man met de consumptie-bonnen. Een muzikant behoeft zich daar natuurlijk nimmer zorgen om te maken! Tevens onderscheidt hij zich aan de bar van het overige publiek. Betalen met een bonnetje heeft toch iets van allure en bravoure.

"Jerry and the Applicants" spelen vanavond een aantal eigen composities. Een spannende affaire, als je maar af moet wachten hoe de reacties van het publiek zullen zijn. Toch heb je als creatief- en optredend artiest dit soort koorts nodig om te ontdekken hoe je verder moet. De nummers die natuurlijk eindeloos zijn gerepeteerd lopen lekker. Jerry kondigt vol trots aan dat het hier wel even om eigen composities gaat! De meeste kerstgangers zullen het verschil met een buitenlandse hit niet hebben opgemerkt. Dit zegt misschien meer van de parate kennis van de gemiddelde danser, dan van de kwaliteit van de composities. Zeker kunnen "Follow the man", "Adation", "Stephany", "Insanable" en "Here I stand before you" de toets der kritiek ruimschoots weerstaan. Als je eigen liedjes met succes voor zo'n groot publiek kan spelen, ben je dan zoveel minder band dan die nationale grootheden die ook de covers van de Kinks en de Beatles moeten naspelen?

Kees: "Bij een van die kerstbals was er ooit een band op het tweede podium die tussentijds het optreden afbrak. Of het kwam door onze kwaliteiten of de muzieksoort van de andere band: het publiek wilde liever op onze muziek dansen. Wegspelen is alleen leuk, als je zelf mag blijven! Het was trouwens bij dat eerste optreden in zaal Flora dat een jalouse drummer Koos een paar stokken gericht de zaal ingooide. Een opgewonden jongeman danste te intiem met zijn Tineke. Een bijzondere gewaarwording als je al spelende een paar drumstokken over je hoofd de zaal ziet invliegen, om daarna een pijnlijk getroffen charmeur woest om zich heen te zien kijken die de dader probeert te achterhalen. Koos was niet groot, maar wel vreselijk dapper. Wij wisten niet wat we meemaakten!"

Harry: "We probeerden toen van alles om zoveel mogelijk op te vallen. De muziek op zich liep lekker. Dan maar een paar speciale nummers instuderen. Een van die maffe covers was "Ik heb geen zin om op te staan" van de groep HET. De dames en heren op de dansvloer wisten niet hoe ze het hadden. Al die tempowisselingen. Uitermate slecht voor de vertering van je kerstkalkoen!"

1965 : De bezetting

zang	- Kees van der Elst
bas	- Harry Maas
slag	- Ton Hoogewerf
solo	- Martin van der Valk
drums	- Koos van der Wolf
manager	- Jan Parmentier

Chronologie:

januari	optreden Nutsgebouw, 75 mensen, opbrengst F 64,08 optreden verjaardag Els van der Post
februari	optreden voor ouders en familie
maart	repeteren in de kapel van het Teresiahuis
april	optreden Van Munsteren in Noordwijkerhout dansavond in Teresiahuis 1,75
mei	Kees komt in de band "Jerry and the Applicants" Ton Maas verlaat de band
juni	Jan Parmentier manager (rock,dans en beat-band) Ton en Marianne twist-kampioen van Hillegom optreden "The Applicants" in Teresiahuis optreden verkennerreunie (1e optreden Kees)
augustus	complete drumkit voor Koos fotosessie weerestein optreden speeltuingebouw optreden in nieuwe jeugdhuis achter Jozefkerk
september	fotosessie zondagmorgen poelpolder Lisse Ben Elfering stopt Martin in de band
oktober	Henk in militaire dienst
december	Aad uit militaire dienst 1' optreden kerstbal Hotel Flora

Wereldnieuws:

Amerika brengt zijn troepensterkte in Vietnam op 235.000. De Russen zetten de onbemande Loena 9 met een zachte landing op de maan. In het verre China heerst de culturele revolutie, en zwemt partij-leider Mao gezond en wel in de Jang-tse-tjiang. Op 15 december overlijdt Walt Disney (65). Op 29 augustus geven de Beatles hun laatste live-concert in het Candlestick Park in San Francisco. Op 26 oktober ontvangen ze in Engeland de MBE (Member of the British Empire)-onderscheiding.

Nederlands Nieuws:

Prinses Beatrix trouwt op 10 maart met haar verloofde Claus von Amsberg. Uit de groeiende welvaart lijkt een onbestemde onrust te groeien. De provo-beweging roert zich flink. De hippies blijven geweldloos, en houden een grote "love-in" in een van zoete geuren gevulde Amsterdamse RAI. De autoriteit van de gevestigde orde staat meer en meer onder druk. Van wie leren die kinderen van de lagere school om die honderd strafwerkregels met 'drie potloden tegelijk' te schrijven? In Amsterdam houden 3000 bouwvakkers een woelige betoging. Voetbalscheidsrechter Leo Horn stopt met fluiten.

1966

Wereldhit :

The Beatles Yesterday

Hollandhit :

The Golden Earrings That day

The Band On The Run

Nederland Amusement:

Heel voorzichtig is er de eerste tv-reclame. Toch een heel ander plaatje dan zo'n reclameboodschap die door een stuntvliegtuig tegen het hemelse blauw werd geschreven.

We blijven allemaal thuis voor de shows van Johnny en Rijk. Na scherpe parlementaire kritiek stopt de VARA met satirisch TV-programma "Zo is het toevallig ook nog eens een keer."

Hillegom:

In hun eigen gebouw, "De Vergulde Hangkous" worden door de jongerensociëteit Fizz culturele bijeenkomsten en politiek café gehouden. Club de Parnas organiseert in het Nutsgebouw optredens door beatgroepen van de nationale top. In september is er weer volop vertier op de kermis. Tijdens de volksspelen kunnen de verliefden ringsteken, de sterke mannen tonnetje-knuppelen en de waaghalzen scheuren mee in de zeepkisten-race. Hillegomse 'kickers' rijden, met hun HBS-meisje achterop de Puch naar het schoolfeest. In de eerste klassen van de lagere school, moeder maakte nog gauw een verse inktlap, dreunen weer de klassikale rekentafels. Als je zuster in de keuken warm water tapt voor de afwas, had jij boven in de badcel een koude douche. De bloembollen gaan weer voor een nieuw seizoen ondergronds.

De beatgroep: "J and the A's"

Eind 1965 komt Aad uit militaire dienst, en wil graag in de band terugkeren. Dat gaat niet zo maar natuurlijk. De groep heeft zich inmiddels sterk ontwikkeld, en er is niet echt een personeelsprobleem. Toch leeft er bij Ton Hoogewerf al een tijdje enige onrust over zijn rol in de groep.

Bij sommige nummers wordt van hem zelfs verwacht zijn mooie gitaar aan Martin af te staan, en het repertoire ontwikkelt zich in een richting die hem niet zo ligt. Een en ander in het spanningsveld der muzikale concurrentie tussen Ton en Martin. Een herintreding van Aad lijkt de meest logische oplossing van de twee problemen. Er volgt een periode van wikken en wegen. Plannen maken en nog eens een gesprek. Voorlopig repeteert Aad met de groep mee, om wanneer nodig te kunnen invallen.

De apparatuur voldoet niet meer. Er zijn te weinig versterkers, en er is onvoldoende vermogen om de juiste sound te maken. De zaterdagkranten worden doorgespit, en bij een aantal adverteerders rinkelt de telefoon. Er wordt serieus gereageerd op een advertentie in de Telegraaf:

"Versterker 40 Watt met boxen te koop". Aad en Kees maakten een afspraak met de eigenaar in Amsterdam. De verkoper bleek een blonde langharige gitarist van de beroemde Maskers te zijn. Dat zit dus wel goed dachten ze. Vanwege een optreden was hij zelf niet thuis, maar zijn moeder kon ook wel wat geluid uit de versterker toveren. De jongens spraken af dat de zoon de versterker in Hillegom zou afleveren. "Ja, ja, natuurlijk. Boter bij de vis". De luidsprekerboxen zijn ongeveer 1.5 meter lang en driehoekig van vorm. Voor het transport kunnen ze aan elkaar geklikt worden. Met enig ontzag wordt geluisterd naar de uitleg van de bekende Nederlander. Hier past geen spatje twijfel! Zonder verder de versterker te testen wordt de koop gesloten. Er blijkt toch een niet al te fraai krassend geluid geproduceerd te worden. Als mensen opmerkingen maken over de kwaliteit van het geluid wordt steevast als antwoord gegeven "maar eens naar Steve Winwood te luisteren".

Het Bestuur van de St. Jozefkerk heeft grootse plannen met de functie van het Teresiahuis. In de nieuwe bestemming is er helaas voor de huidige gebruikers geen plaats. Er zal flink verbouwd gaan worden ten behoeve van de huisvesting van de bibliotheek en het wit-gele Kruis. "Jerry and the Applicants" zullen moeten uitzien naar een andere repetitie-ruimte. Er wordt noodgedwongen wisselend voor kortere perioden gerepeteerd in de bollenschuur van Van Til-Hartman en de schuur van Polypreen aan de Stationsweg. De ouders Maas horen natuurlijk over de problemen en de oplossing ligt in de "voorweeg-afdeling" van de kruidenierszaak. In deze direct achter de winkel gelegen ruimte werd door de kinderen Maas van jongsaf meegewerkt in het winkelbedrijf. Allerlei losgoed zoals zout, suiker en bonen werden hier in de na-schoolse uren in hanteerbare porties afgewogen. Ook werden hier de aardappels geschild, en diverse groenten gesneden en verpakt. De leden van de band moeten even wennen aan het ruimteverschil, maar een kleinere ruimte betekende ook meer gezelligheid. Besloten wordt om twee keer per week te gaan repeteren. Zowel op de vrijdagavond als op zondagmorgen komen de gitaren tevoorschijn, en wordt de hele handel opgebouwd. De familie Maas was helemaal gek met de band en de muzikale vrienden van hun zoons waren "kind aan huis".

Harry: "Bij nacht en ontij waren we met die band bezig. Repeteren in het pakhuis, en dat gesjouw met die spullen door de winkel en het magazijn. Onder het eten werd er vaak over niets anders gesproken. Na een optreden was het altijd gezellig nakaarten met een flesje bier en een zak chips. Mijn vader en moeder hebben het nooit echt zo uitgesproken, maar gezien de tolerantie en financiële hulp, kan je wel zeggen dat het "leefde" bij de ouders Maas.

Op zondagmorgen rond 09.30 uur als het grootste deel van de Hillegomse bevolking nog sliep, kwamen de heren op hun repetitie-adres. Uit de brievenbus hing een touwtje, zodat ze zonder aan te hoeven bellen naar binnen konden. Zo kon het gebeuren dat Kees, Koos en Martin al aan de koffie zaten, terwijl de rest van de familie nog sliep, en de ouders Maas in de Martinuskerk in de hoogmis Latijnse teksten prevelden. Om 10.00 uur barstte het geweld los, en trilde de buurman kapper Van Roode zijn bed uit. Mag ook wel een keer, als een ander al een eerste ronde koffie heeft gehad! Via een ventilatorrooster in een tussenmuur bonkten de geluidsgolven de wijk in. Vader Maas moest het vele malen voor de jongens van de band opnemen. Daar had de kapper dan ook wel weer begrip voor. Nooit is er op dit punt een echte crisis geweest. De repetitie-resultaten werden nooit met een bandrecorder opgenomen. Op een of andere manier is daar nooit serieus over nagedacht. Voormalig technicus Ben Elfering had wel een heel professionele 4-sporen Grundig-machine, maar die is nooit voor opnamen van de band gebruikt. De beoordeling van de uitvoering en opvatting van een nummer werd ter plekke gedaan, en het werkelijke resultaat zou met een optreden wel blijken. Koos tikte af, en de rest volgde. Op bestaande afspraken werd nauwelijks geïmproviseerd. De nummers klonken goed, en waren tijdens de optredens voldoende in balans. Na de repetitie op zondag werd in de keuken of in de kamer nog een glaasje fris gedronken. Er

werden verdere afspraken gemaakt over de nummers die er volgende week echt "in moesten zitten!" Dat betekende voor de gitaristen en zeker ook de solo-gitaar een flink portie huiswerk. De vriendinnen van de muzikanten zaten ondertussen keurig netjes in de voorkamer bij hun "schoonmoeder" op hun jongens te wachten. Soms leek het er een beetje op, dat de dames vonden dat ze nu echt lang genoeg gewacht hadden.

Begin februari 1966 kiezen, ingegeven door eigentijdse opvattingen over bandnamen en kleding, "Jerry and the Applicants" voor een andere naam. De tijd van "lange namen" is voorbij, en dus moet er weer flink gefantaseerd worden over de vlag die de lading zal moeten dekken. Zo midden in de zestiger jaren komt ook het "snelle eten in blik" uit Amerika. Misschien in dat verband, en het feit dat de groep altijd midden tussen dozen, balen en blikken staat te repeteren wordt besloten simpelweg de naam ook maar "in-te-blikken".

"Jerry and the Applicants" maakt plaats voor :

" J and the A's "

Voor de kostenpost "public relations" betekent deze beslissing dat er al binnen het jaar weer nieuwe stickers, kaartjes en ander promotiemateriaal moeten worden aangeschaft. Ter onderscheiding worden de stickers in rood/zwart uitgevoerd. Lantaarnpalen, verkeersborden en de haltebordjes van de NZH worden gesierd met de reclame van de band. Uiteraard gaan de meeste stickers naar de fans. Schoolagenda's worden volgeplakt, en een paar aanhangers schrijven met een zwarte viltstift in grote letters " J and the A's" op de groene dienstpukkel die als schooltas wordt gebruikt. Ook Koos de drummer moest weer creatief aan het werk. De naamgeving op zijn grote trom zal ook veranderd moeten worden. "The Applicants" (zonder toenaam) wordt door hem omgedoopt tot "J and the A's". Opvallend hierbij is dat "J" nu wel op het vel is bijgeschreven. Hiermee lijkt te zijn aangegeven dat de band nu een echte eenheid is, die gezamenlijk de grote avonturen en uitdagingen zal aangaan. De bandkleding wordt weer helemaal vrij.

"People try to put us down...talking 'bout my generation.."

De popart T-shirts met de cirkels en harde kleuren is de nieuwe outfit.

Koos schildert ook zijn shirt met een wervende tekst: ****Let op, J and the A's****

De muziek in het algemeen krijgt een beetje de neiging te veranderen van de afgepaste wijsjes, naar meer experimentele manieren om de soms wat abstracte teksten te begeleiden. "J and the A's" doen hier heel voorzichtig aan mee. Het grote publiek verwacht nou eenmaal van de band herkenbare deuntjes. Toch hebben "J" en zijn vrienden daar niet altijd evenveel zin in. De broeken van Kees kunnen hem niet strak genoeg zitten. Naar het voorbeeld van de in Engeland wonende Amerikaan PJ.Proby (alias James Marcus Smith) schafte "J" zich een super strakzittende pantalon-collectie aan. Nooit scheurde "J" zoals "PJ" echt uit de broek, spannend was het wel! In het repertoire is wonderlijk genoeg nooit een nummer van "PJ" opgenomen. Zeker met "Let the water run down" en "Judy in the junkyard" zou Kees met zijn manier van optreden er een mooie show van hebben kunnen maken.

We zien Kees met een Engelse platte pet, en de rest van de groep draagt een spijkerbroek met T-shirt en een zonnebril. Het moet allemaal zo losjes mogelijk, terwijl er in de groep toch een behoorlijke discipline heerst. Er wordt tijdens de optredens niet gerookt, en ook drank op het toneel is er slechts als smeermiddel voor de stembanden. De houding der muzikanten is nu van nonchalant tot achteloos te noemen. De popart schrijft dan ook een geheel andere attitude voor. Een voor "J and the A's" wat opmerkelijk meegaande houding die nooit lang kan duren. Daar zijn ze veel te eigenzinnig voor. Ze willen het allemaal zelf bepalen, en zoeken onbewust al naar een presentatie die zeker zal opvallen, maar vooral van hen zelf zal moeten zijn.

In maart wordt een bijzonder avontuur beleefd op Kaageiland. Met Koos als vaste chauffeur van de van Bas van Stijn geleende rode volkswagenbus, gaat de "band on the run" al vroeg in de middag op pad. "J and the A's" hebben de eer de aldaar wonende leider van de Dutch Swing Collegeband te mogen begeleiden.

Koos: *"Jan Parmentier groeide als manager helemaal in zijn rol. Als liefhebber van de jazz-muziek had hij een unieke ontmoeting met Peter Schilperoort. Hij proste heel wat af, en als wij niet beter wisten zat onze band al jaren aan de top. We hoefden alleen nog maar ontdekt te worden. Een beetje miskend talent waren we wel".*

Martin krijgt van Ton een "spoedcursus moeilijke akkoorden".

De beroemde heer Peter Schilperoort blijft alsmaar beleefd als hij ter plekke de nodige uitleg moet geven over de meer jazzy akkoordenschema's. Een totaal andere sfeer dan de Rock and Roll en de Beatmuziek. Het repertoire zal ongetwijfeld "Petit Fleur" en "When the Saints" hebben bevat. Overigens was het een rustige avond in het dorpshuis. De opschudding kwam later die avond door een incident waarbij Aad en Kees een affaire hadden met een brandblusapparaat. Nadat de kosten van de brandblusser betaald waren, was ook de dagkas van de penningmeester gelegegd.

Aad: *"Kees en ik liepen een beetje te dollen, en plots kregen we dat brandblus-geval in de gaten. In een soort achtervolging maakte ik met de blusser een schietbeweging naar Kees. Niks aan de hand, totdat ik het weer op zijn plek terugzette. Op een of andere manier is dat ding aangegaan, en dan is er geen houden meer aan. De hele gang onder het schuim, en wij stonden als kwajongens behoorlijk voor joker"!!!*

's Middags voor het optreden wordt in restaurant "De Bonte Koe" uitgebreid genoten van een lekker glas bier en een dubbele uitsmijter. De sfeer onderling is ontspannen. De band drinkt nog een glaasje bier en spelen een potje biljart. Een hele dag met de band de hort op. Een optreden. Lekker eten en drinken. Kattekwaad uithalen, en nog geen stuiver voor de kas! De afbetalingen moeten nog maar een maandje wachten.

Ton: *"Toen we van dat optreden naar huis reden, was het zo verschrikkelijk mistig, dat Jan Parmentier kilometers naast de auto heeft moeten lopen om Koos de weg te wijzen. Eerst met dat pontje over de Kaag, en daarna stapvoets langs de Ringvaart richting Lisserbroek. Gelukkig waren de meeste verstandige mensen thuis gebleven, en dus was het lekker rustig op de weg. Vandaar door naar Lisse. We konden ons met enige fantasie op een paar grote gebouwen oriënteren. De watertoren tegenover de steenfabriek op de grens van Lisse en Hillegom. Daarna de St.Jozefkerk. Linksaf via de Van den Ende-laan verder op zoek naar de Stationsweg in Hillegom. De laatste kilometers konden we in een sukkelgangetje afleggen. Het was werkelijk een dichte wolkenmassa waardoor we ons een weg moesten banen".*

Kort na dit Kaagavontuur zal Jan Parmentier stoppen met het management van de groep. Hij was het helemaal oneens met de financiering van de plannen die door de jongens van de band waren bedacht. Meer apparatuur kostte nou eenmaal een boel geld. Jan voorzag allerlei problemen met borgstaande ouders en huisbezoeken door in donkere lange regenjassen gehulde collectanten van de Finata-Bank. Jan wilde het meer via de weg der geleidelijkheid, terwijl de overigen veel wildere en snellere ideeën hadden. In dit eerste managerloze tijdperk, heeft Ton Maas ondertussen op de achtergrond de gebeurtenissen van de band nauwlettend gevolgd. Gezien zijn commerciële inslag en potentiële dadendrang, wordt er door hemzelf een voorzichtige lobby opgezet om hem als opvolger van Jan Parmentier aan te kunnen stellen.

De ouders Maas zullen ongetwijfeld een lichte druk hebben uitgeoefend om de belangen van de band in de familie te houden. De groep heeft geen enkel probleem met Ton. Misschien heeft Ton nog wat persoonlijke bezwaren tegen Kees of diegene die Kees bij de band haalde. De emoties van bijna een jaar geleden zijn verwerkt, en er kunnen weer gezamenlijk plannen worden gemaakt.

De leden van de band hebben een goed gesprek met Ton waarna hij officieel de manager van "J and the A's " wordt. De nieuwbakken zakenman haalt bij Jan Parmentier de gehele administratie op, en bespreekt met hem de activiteiten en afspraken van de laatste maanden. Ton is vreselijk enthousiast, en neemt de zaak goed ter hand met het organiseren van dansavonden in het Nutsgebouw en in het Teresiahuis. De aankondigingen voor deze avonden worden gepubliceerd in "Het Weekblad voor de Bollenstreek". Bij drukkerij Ultee worden gedeeltelijk voorgedrukte raambiljetten besteld. Met grote rode letters staat de naam van de band genoteerd. De locatie, datum en aanvang werden met viltstift op de daartoe vrijgehouden ruimte geschreven. De stijl en schrijfwijze van de handgeschreven tekst wijzen direct in de richting van de schrijflessen op de school voor de detailhandel. De aanplakbiljetten worden op menig winkelruit geplakt. Uiteraard hing er altijd een biljet bij kruidenier Maas.

Na een optreden blijft Kees vaak bij Ton Hoogewerf slapen. Laat thuisgekomen in De Zilk, worden er nog flink wat boterhammen (soms een heel brood!!) soldaat gemaakt. Er worden eieren gebakken, en die hele pot hazelnootpasta was voor Kees een makkie. Moeder Hoogewerf begon er met de boodschappen al een beetje rekening mee te houden.

Ton: "Het kwam nog wel eens voor dat wij zo samen in de keuken aan het kokkerellen waren als mijn vader (Pa Hoogewerf is jachtopziener) na het "lichtbakken" in de duinen met zijn "secundaire arbeidsvoorwaarden" thuiskwam. Als het weer een beetje gunstig was, kon vader Hoogewerf met de jacht een lekker centje bijverdienen, en werd nog diezelfde nacht een flinke toast uitgebracht op al die arme konijntjes die zo argeloos en verbaasd in de schijnwerpers bleven zitten. De nachtelijke geur van gerstenat en gebakken eieren met rosbief kon van verre worden waargenomen".

Op dinsdag 21 juni trouwt Loes Maas met Bas van Stijn. De man die al zoveel voor de band heeft gedaan wordt definitief lid van de familie Maas. Op dit feest wordt door "J and the A's" geen optreden verzorgd. Niet alle families in de Bollenstreek zijn even gek op beatmuziek.

De leden van de groep laten zich op het gebied van reclame maken ook niet onbetuigd. De zomer zit eraan te komen en een slimmerik komt op het idee om op het fietspad in het duin naar de Langevelderslag de naam "J and the A's" te schilderen. Een leuke aanvulling op al die stickers die overal in de Bollenstreek zijn opgeplakt, en een stuk goedkoper dan een reclamesliert achter een vliegtuig! Op vrijdagavond gaan Aad, Harry, Ben, Ton Hoogewerf en Koos na de repetitie op de brommer naar de Langevelderslag. In het duin aangekomen wordt de actie snel uitgevoerd. Los uit de hand worden de grote witte letters "J and the A's" op het fietspad gezet. Een ludieke actie, waarmee zij een trend zetten voor nog een aantal beat-groepen. Kees ging liever niet mee om het risico met de politie in aanraking te komen te vermijden. Wegens het lenen van een fiets, heeft hij er net twee weken staatsdienst opzitten.

Koos: "Wij 's avonds laat op de brommer naar het duin. Harry, die toen nog voor schilder leerde, zit bij mij achterop en draagt een emmer witkalk. Aad en broer Ben vervoeren de kwasten, en we hebben echt het gevoel een supergeheime professionele actie te gaan uitvoeren. De fantasie wil bij artiesten nog al eens gauw op hol slaan. Het was een spannend avontuur daar in het duin. Terwijl er flink met de witkwas wordt gewerkt, kijken de overige twee of de kust veilig blijft. Zij zien slechts af en toe een uit zijn slaap opgeschrikt konijn. Je weet dat er altijd een kans is, dat er net een collega van Ton Hoogewerf's vader op de fiets in het duin op jacht is naar echte stropers. In het licht van de maan is alles een stuk spannender. Na een kwartiertje is de klus geklaard. In ons hoofdkwartier aan de Stationsweg hebben we de spanning met een pilsje geblust. Wij hebben volop voorpret, en spreken af om te gaan kijken hoe de reacties van de badgasten zullen zijn".

Op zondag als de jongens en de meisjes op hun brommers en fietsen naar het strand gaan, zien ze de naam van hun favoriete groep. Natuurlijk houden de leden en fans van andere beat-groepen ook van een dagje aan de golven, en worden bij het zien van de prachtige reclameboodschap tegelijkertijd zowel jaloers als actief. Een week later staan er meerdere namen op de duinpaden genoteerd. Er viel heel wat te lachen in het wereldje van de beat-muziek.

Voor een optreden zorgde de band altijd een uur voor aanvang aanwezig te zijn. Je moet de hele apparatuur zorgvuldig opstellen, en zeker de tijd nemen om je instrument behoorlijk te stemmen. Meestal waren de bandleden rond 17.30 uur bij hun verzameladres aan de Stationsweg present. De gitaren, versterkers en het drumstel in de auto. Vanaf dat moment wordt het weer spannend, en bekruipt hen de plankenkoorts. Het hartritme gaat omhoog, het adrenaline-peil stijgt. Halverwege de eerste set zullen ze weer een beetje in hun gewone doen zijn. Eenmaal aan deze verslaving, helpt er geen huisarts meer aan. Met zijn vijven, reken de manager ook maar mee, zijn ze compleet aan de haak van het muzikantenbestaan. Als er in de familie Maas of directe omgeving geen vervoer te regelen is, worden zaken gedaan met de firma Schoonderbeek in de Molenstraat. Uiteraard moeten de nodige borggelden worden voldaan, en dienen de autosleutels en de papieren ruim voor zondagmorgen weer in de brievenbus gedeponneerd te zijn. Toch wel lastig, iedere keer dat halen en betalen van zo'n huurbus. Daar moeten we het toch nog eens over hebben.

Een onmisbaar apparaatje van de band was een klein geel kastje: **het microfoonverdeelcentrum**. De echoput "copy-cat" had twee ingangen. Eén geheel en al voor Kees, en de tweede moest worden gedeeld door de rest van de zangers. De sterkte-balans tussen de mee-zangers werd geregeld via het gele kastje. In 1966 had zomaar een amateurbandje geen groots materiaal aan versterkers. Een monitorsysteem voor de bandleden was sowieso een droom voor elke technicus. Het uiteindelijke resultaat van de microfoon-balans was in handen van Kees die het allemaal het best kon horen. Soms hadden ze de pech dat de batterij op was, en dus de elektronica niet werkte. Een en ander was niet bevorderlijk voor de samenzang, en ook niet voor de onderlinge stemming. Het volume van de

gitaarversterkers werd door de gitaristen zelf geregeld. Iedere zaal klonk weer anders, dus moest je in de eerste set de juiste balans proberen te vinden. Het geluidsniveau van de drums werd aangepast aan de inregeling van de gitaren. Daarna was het de grote uitdaging om de aanwezigen zo snel mogelijk op de dansvloer te krijgen. De lengte van de sets was "recht evenredig" gekoppeld aan de drukte op de binnenplaats. In de meeste zaaltjes stonden de tafels aan de zijkanten. Voorin stond de band te spelen, terwijl achterin de zaal de drankvoorziening en de toiletten waren.

Er werd voor een dansavond wel een programma samengesteld, maar de volgorde van de uit te voeren nummers lag bij Kees. Hij was de "frontman of the band" die de nummers aankondigde. De groep volgde soms met enige tegenzin, omdat ook over dit onderwerp de meningen flink konden verschillen. Het kwam ooit wel voor, dat er zelfs tussen de nummers door lichte onenigheid was over het uit te voeren repertoire. Dat had alles te maken met de sfeer van de avond en de vorm van de dag.

Er was wel een bepaald schema:

Eerst wat "middle of the road" nummers. Daarna lekkere "rock and roll" en vooral op het eind van de avond "het langzame werk". Als uitsmijter was er altijd een weer een stevig nummertje rock and roll.

Deze opbouw zal alom in onze westerse cultuur te herkennen zijn. Tijdens de dansavonden in Hillegom konden de dansenden geen andere volgorde waarderen. Muziek is wel leuk, maar zeker geen doel als het om de jongens en de meisjes gaat.

Jewel Akins (1965):

*" Let me tell you 'bout the birds and the bees
" And the flowers and the trees
" And the moon up above
" And a thing called love*

Kwamen ze soms wel eens nummers te kort, dan improviseerde Kees een aantal verzoeknummers die met naam en toenaam werden aangekondigd. Een hele tactische was, een "verzoeknummer" te spelen dat die avond nog niet ten gehore was gebracht! De echte fans wisten de werkelijke kwaliteiten van "J and the A's" zeker te waarderen. De nummers werden allemaal uit het blote hoofd gespeeld en daardoor hadden de muzikanten een goed contact met het publiek. Half weggedoken achter een lessenaar met papier kon je niet echt lekker "in gesprek" met de zaal komen.

Bij een optreden was het beslist noodzakelijk dat er voor Kees voldoende keelsmeermiddelen aanwezig waren. "Zonder drank geen klank!".

Koos: *Bij een optreden in de Haarlemse Deining was er geen bier! We moesten ons optreden een half uur uitstellen, totdat er voor Kees wat spoelwater was geregeld. Welke smoes de manager toen heeft verzonnen weet ik niet, maar het publiek begon knap ongeduldig te worden. Kees heeft het allemaal meer dan goedgemaakt, en het werd een succesvol optreden".*

De meegekomen vriendinnen hebben een eigen tafeltje. Eigenlijk vinden de vrijgezelle muzikanten de aanwezigheid van de dames maar zozo. Een optreden is de hele avond hard "samen"-werken en mag liever niet verstoord worden door verkeringspraat. Muzikanten blijven altijd een beetje de ziel van een rondtrekkende troubadour houden. Na een optreden moet de hele handel weer ingepakt worden. Eerst de kostbare gitaren in de koffer. De een begint met kabels te rollen of sjouwt met versterkers naar de bus. Een ander drinkt eerst een biertje of spreekt nog gauw een vriendin in de garderobe. Eenmaal aan de Stationsweg worden de spullen in het magazijn gesjouwd. Na uren van keihard werken kunnen ze eindelijk even op verhaal komen. Er wordt met een gezellig glaasje bier nagekaart over de belevenissen tijdens het optreden. Wat ging er helemaal fout, en welk nummer liep nog beter dan tijdens de laatste repetitie? De jongens van de band hebben weer alles gegeven. Ze gaan moegestreden naar huis. Moeder Maas rekent de consumpties af.

Ondertussen is Ton Hoogewerf voor zichzelf al een beetje bezig de groep te verlaten. Dat is voor hem een moeizaam proces, omdat muziek maken in een groep toch ook een soort "vaste verkering" is. Je kan je creativiteit en dadendrang goed kwijt, terwijl er toch ook op allerlei andere kwaliteiten van jou werd gerekend. Je staat als gitarist van een band in het middelpunt van de belangstelling. Kortom: spelen in een band is volop leven!!

Ton: *De beatnummers waren voor Martin gemakkelijker te soleren. Ik was meer ingesteld op rustiger repertoire van The Moody Blues en The Searchers".*

Martin: *De solo's die ik speelde moest ik echt loopje voor loopje uit het hoofd leren. Ik had wat je noemt "geen muzikaal geheugen". Alleen de positie van mijn vingers bepaalde de toonhoogte, en ik had het, wat dat betreft niet voldoende tussen de oren. De solo van de Kinks' "Till the end of the day" heeft me echt weken gekost".*

Ondanks de leuke optredens, de sfeer en de gezelligheid kiest Ton Hoogewerf natuurlijk voor zijn vriendin Lidy, en zal later naar het verre Oldenzaal verhuizen. Mede door de plannen om dure versterkers en gitaren aan te schaffen, besluit hij uit de groep te stappen. Hij ervaart in de periode hierna een vage leegte. Na het verlaten van de band verkoopt hij zijn complete apparatuur met gitaar en al. Hij koopt een Spaanse gitaar, waar hij maar af en toe op zal spelen. Geen band, geen muziek, geen repetities. Ondanks nieuwe activiteiten zoals zaalvoetbal en atletiek heeft het lang geduurd eer hij zijn vrienden kan vergeten. Nog immer droomt hij van een rode Fender Stratocaster en een Vox-versterker. Vanaf het moment dat Ton Hoogewerf de groep verlaat, komt Aad Maas definitief en zonder enige proeftijd terug in de groep. Een 6-mans formatie zou toch veel te groot geweest zijn.

Koos: *Achteraf had ik toch wel een schuldgevoel na het vertrek van Ton. Ondanks zijn persoonlijke redenen had ik toch het gevoel medeverantwoordelijk te zijn voor zijn vroegtijdig vertrek uit de band".*

Voor een optreden heeft Aad nogal wat tijd nodig om zijn haardos op orde te krijgen. Na een flinke wasbeurt, wordt de nabehandeling door Marianne Turkenburg verzorgd. Onwillige weerborstels en uitstekende plukken worden door haar met een legertje krulspelden getemd. Met rollers en al gaat Aad onder moeders droogkap, en eenmaal vrij van al die hulpstukken ziet hij er werkelijk fantastisch uit. "Nu ook nog even mijn gitaar stemmen!"

Zanger "J" behoefde zeker ook enige tijd om zijn kapsel "bühne-klaar" te maken. Naast het gebruik van "stoomrollers" werd de slag in de lokken met een lakspuit gefixeerd. Nog onwetend van het kwaad der drijfassen, stond hij na het kammen in een wolk van zwevende lakdeeltjes. Als vanzelf zong hij ook hierbij steeds het hoogste lied. Zelden trof men hem minder vrolijk.

Aad denkt dat het "gitaar"-geluid van de groep verfraaid en verbeterd kan worden. Hij fantaseert over de aankoop van een elektronisch orgel, maar heeft daarvoor niet de benodigde middelen. Hij zoekt alle muziekwinkels af om kosten en kwaliteit te vergelijken. Ook probeert hij bij zijn moeder de nodige duiten los te peuteren.

"Als jij nou eens naar de kapper ging, en weer een fatsoenlijk koppie liet knippen, dan praten wij verder over de centen voor dat orgeltje van jou".

Dat lijkt natuurlijk verdacht veel op chantage. Aad is er de man niet naar om zo maar even voor het blok gezet te worden! Hoe dan ook, een paar dagen later gaat een voorbeeldig geknipte Aad naar de muziekwinkel van Herman Smit aan de Haven. Naast de vele gitaren en versterkers heeft Herman een serie leuke orgels staan. Dat wordt nog een fors probleem. De mogelijkheden van de elektronica in de orgels heeft ook hier zijn prijs. Hier een riedeltje, daar een akkoord. Herman Smit demonstreert een aantal merken. Aad heeft grootse plannen, en wil ook weer niet met een ondermaats studiekaviertje aan de slag. Hij kiest voor een Farfisa Compact. Een in licht-grijs uitgevoerd orgel met ingebouwde booster en origineel orgelvoer. Op het dash-board wemelt het van de knoppen en de schuiven. In bepaalde combinaties klinken er de meest aparte signalen. Dat wordt nog een hele toer om daar een beetje wijs uit te worden! Met een paar studieboeken onder de arm vertrekt hij richting Stationsweg in de overtuiging straks hele mooie akkoordjes onder de zangstem en de solo-gitaar te kunnen zetten. Hij gaat op les bij de heer Chervais in Lisse. Deze leraar heeft de reputatie erg goed les te kunnen geven. Ondanks het feit dat hij blind is, weet hij feilloos de juiste vinger op de klinkende toets te leggen.

In het buurtschap De Engel bij Lisse staat achter de fraai als een kegel gevormde kerk van de Engelbewaardersparochie sinds 17 september 1929 een noodkerk. Dit houten gebouw heeft na het in gebruiknemen van de hoofdkerk een veelzijdig gebruik gekend. Vele groeperingen van de parochie hebben er een deel van het gebouw voor activiteiten gebruikt. De heren van de Jozefgezellen en de dames van de Graal. De verkennerij vond er een onderkomen, en er waren regelmatig filmvoorstellingen en bruiloftsfeesten. Op het toenmalige altaar werden in later jaren ook door diverse toneelverenigingen de jaarlijkse voorstellingen gegeven. Een aantal jongens in de Engel organiseren in hun verenigingsgebouw dansavonden. Zij noemen hun club Hash. Deze naam heeft geen speciale betekenis, hetgeen door een aantal bezorgde ouders wel eens werd betwijfeld. Om uiteindelijk de echt grote concerten met

de Nederlandse topgroepen te kunnen financieren, werden er avonden gehouden met beatmuziek die door iets mindere goden werd verzorgd.

Nico Molkenboer: *In dat houten gebouw hadden we alle mogelijkheden en een mooie ruimte om onze ideeën uit te voeren. Een spijker meer of minder in de muur of een haak in het plafond was geen enkel probleem. We schilderden zelf de wanddecoraties en experimenteerden met kleurrijke schijnwerpers. Zolang we de zaak steeds netjes opruimden kon je daar met koster Van Dorp echt alle kanten uit. We organiseerden in het winterseizoen twee keer per maand een avond. Door de centrale ligging in de Bollenstreek en de kwalitatief goede programmering was het elke veertien dagen bij ons opeens een stuk drukker in de parochie".*

Op 1 september 1966 spelen "J and the A's" voor de eerste keer bij instuif Hash (later Beatclub '68) in de Engel. Tot genoegen van organisator Nico Molkenboer en zijn enthousiaste vrienden Peter van der Voort en Frans Zoet. Natuurlijk was dit ook voor "J and the A's" een geweldige opsteker. Spelen in deze zaal betekende immers een veel groter publiek dan al die andere kleine zaaltjes. Ook was de locatie van Hash heel erg centraal voor de Bollenstreek. Uit alle dorpen in de omgeving kwamen de beatliefhebbers en danslustigen naar de Engel. Het is voor de band een prima stek, omdat het lekker in de buurt is. Vooral voor Kees is het leuk, omdat er bij Hash altijd erg veel bekenden van hem aanwezig zijn. In een zaal als deze begint de groep echt problemen te krijgen met het te kleine vermogen van de installatie. Als je als groep een volle en luidruchtige zaal wil bespelen, zal je toch over een flink portie geluidsvermogen moeten beschikken. Helaas is het vakantiegeld al op. De komende weken zullen de leden van de band eens in de muziekwinkels op zoek moeten gaan naar betaalbare versterkers en luidsprekers. Voor deze avond bij Hash wordt F 175,- getoucheerd. De spelers en manager krijgen 3 consumptiebonnen en een toegangkaart voor een introduc e. De Buma/Stemra-verplichtingen komen voor rekening van de instuif.

Koos raakt een beetje uitgespeeld en ook uitgekeken op zijn drumstel. Hij is nu wel toe aan een echte complete kit, en besluit de grote stap maar eens te zetten. Hij brengt weer een bezoekje aan de fa. de Boer in Haarlem, en is helemaal weg van een zeegroen Tricon drumstel. Het heeft een prachtige glans en het geluid van de ketels is lekker compact. Hij bekijkt en probeert toch ook nog een paar andere merken, maar heeft eigenlijk zijn keuze al gemaakt. "Ik weet het zeker! Pakt U hem maar in".

Een band doet er van alles aan om de aandacht te trekken. Uiteraard moet de muziek goed zijn, maar zeker ook de presentatie moet aanslaan bij het publiek. Koos heeft een goed idee! Samen met Aad maakt hij een ontwerp-plan om met eigen kleding te gaan optreden. In oktober 1966 maakt Ine Duindam voor de groep hele speciale broeken, waarbij in de goede kleur, een coltrui werd aangemeten. Als dank voor haar priegelwerk op de handnaaimachine zal op haar bruiloftsfeest in 1967 in Hotel Sidermans, "Het Wapen van Friesland", een optreden verzorgd worden. Natuurlijk wordt er met deze uiterst opvallende kleding een promotieactie georganiseerd. Bij het hertenpark aan de Stationsweg wordt er eerst een oefen-fotosessie gehouden. De band poseert op een houten bank en aan de slootkant. Ze dollen wat met bollenmanden en poseren in kruiwagens. Terwijl de camera klikt klimmen ze op hekken en stapels gaasbakken. De jongens hebben er duidelijk zin in, en de kleding doet het goed op de foto. Dat het maar om een oefening gaat, blijkt uit het feit dat het roken der sigaretten gewoon door gaat.

Ine Duindam: *"Het was een idee van de bandleden om dit model zo te maken. Een hele toer om zo'n apart model netjes af te werken. In de pijp van de zwarte spijkerbroek werd vanaf de knie een gekleurde binnenpijp bevestigd. De broekspijp werd in zes slierten geknipt en de sliertranden werden ook met de gekleurde stof afgezet. Voor deze zeer bijzondere opdracht kreeg ik voor elke broek een plat en een diep bord (Arzberg) voor mijn servies cadeau".*

Aad: "De nieuwe kleding was heel bijzonder. De kleur van de binnenbroek klopte precies bij de trui. Ieder bandlid koos zijn eigen favoriete combinatie. De kleuren waren: groen, rood, geel, paars en lila. Op een zaterdagmiddag lopen we een klein modeshowtje in het centrum van Lisse. De reacties waren niet van de lucht.

"Hé, kijk het circus is in het dorp"

"Wat is dát nou weer voor zottigheid"

Ook bij de scheepswerf Akerboom in Lisse wordt een aantal foto's gemaakt. We poseren daar bij de niet zo populaire prikklok. Natuurlijk moet een band goed spelen, maar men mag zich best een beetje van het gewone publiek onderscheiden".

Nou ze toch zo lekker bezig zijn, komt het onderwerp vervoer ook weer eens op tafel. De groep heeft niet voldoende middelen om met een bank zaken te kunnen doen. Het item gaat de hele familie door, en het komt ook Bas van Stijn ter ore. Met zijn vriend Koos Timmers is hij firmant in een elektrotechnische zaak van de firma De Braber in Haarlem. De firma heeft een nieuwe bus nodig, en dus ligt er voor de band een mooie kans de Volkswagenbus over te nemen. Voor deze bus, die de groep al eens eerder van Bas mocht gebruiken, behoeft slechts een vriendenprijs betaald te worden.

Als de bus niet in gebruik was, staat hij keurig geparkeerd in een garagebox onder de duiventil van de familie Kempkes aan de Stationsweg. Deze multifunctionele bus dient niet alleen als transportmiddel voor de band.

Als de melkwagen van de familie Maas met stukken staat, gaat Harry met de beat-bus vol kratten melk, kilo's kaas en andere zuivelwaren de wijk in.

Harry: "Destijds had Karel van Santen een melkwijk, en toen hij er mee stopte wilde mijn vader persé die wijk overnemen. Vanuit De Zilk dreigden vader en zoons Keyzer over de spoorlijn Haarlem / Leiden ons werkgebied te infiltreren, en dat moest voorkomen worden! Eerst deden we de wijk met een door een hulpmotor aangedreven driewieler van Karel van Santen. Wij noemden hem "De Hondenkar". De motor moest nog met een touwtje worden aangetrokken. Na een aantal weigeringen kocht mijn vader zelf een bestelbus, die op zijn beurt zo af en toe door de beat-bus werd vervangen".

Het repertoire bestond voor een groot deel uit eigen werk.

Martin schreef vooral in deze periode bijna elke week een nieuwe compositie. De jongens waren steeds weer nieuwsgierig of het nieuwe nummer voor de band geschikt was. De inspiratie van zijn componeerwerk haalde hij, zoals vele componisten, uit de krant, en niet minder uit zijn eigen fantasie.

Martin: "Op de gekste momenten krijg je soms een idee. Je probeert een melodietje vast te houden en mee naar huis te nemen. Was ik het kwijt, dan had ik pech. Het zal dan wel geen pakkend deuntje geweest zijn. Vaak zat ik 's nachts te tokkelen, en nam dan soms wat op met mijn taperecorder. Mijn ouders hadden daar, zo midden in de nacht, geen last van. De burens kennelijk wel, want die klaagden er over".

Aad en Martin treffen elkaar steeds vaker buiten de repetities om. Er wordt druk gesleuteld aan akkoordenschema's, en ze zijn alsmaar op zoek naar niet alledaagse harmonieën en speciale effecten. Op de zolderkamer van Martin klinken de akkoorden van Aad, terwijl Martin probeert in deze stemming een aantal tekstregels op papier te krijgen. Zodoende komen de heren tot teksten en melodielijnen die als vanzelfsprekend passen bij hun leeftijd en persoonlijke omstandigheden. "Don't pursue me", "If you've got any sorrow" en "A message to Isabelle M." zijn de composities van twee maniakken die niet eerder de gitaar in de hoed deden, dan dat er een muzikaal compromis gevonden was. Het geheim van hun werk was niet de techniek in de soli, of de theoretisch verantwoordde lijn in de zangpartij. De onverwachte verrassingen en wendingen in het akkoordenschema, maakt deze liedjes tot en met het slotakkoord lekker spannend. De bewoners aan het Brouwerplein zullen af en toe hebben kunnen genieten van de samenzang der schorre kelen. De stemming van de akkoorden is op het stembereik van Kees in elkaar geknutseld. Niet bepaald een zanghoogte waarmee ze zelf goed uit de voeten kunnen. Na de bandrepe- titie is de keuken van moeder Maas de plaats waar de componisten hun ideeën uitwisselen. Uiteraard hebben de overige bandleden de nodige inspraak, al moeten zij zich niet al teveel met de kunstenaars willen bemoeien.

Al een tijdje zijn er serieuze plannen om zwaardere versterkers aan te schaffen. Hoe krijg je voor nieuwe apparatuur de nodige gelden bij elkaar? Manager Ton Maas smoest met zijn ouders, en ze reageren positief. Er wordt zo links en rechts door Ton en Harry bij diverse muziekzaken geïnformeerd naar kwaliteit en prijs. Stapels folders worden bekeken, en het wordt alleen maar steeds moeilijker om een keuze te maken. Uiteindelijk komen de twee inkopers bij de fa. Hoogenbijn aan de Oude Groenmarkt in

Haarlem terecht, waar onder de toren van de Grote Kerk verder zaken wordt gedaan. Voor de band worden nieuwe versterkers, microfoons, gitaren en een zanginstallatie gekocht. "Godfather Maas" financiert de gitaar van Martin. Voor zijn oude Framus kreeg hij nog Fl 110,- terug, en zo moet hij per saldo (inclusief een fraaie riem van F 4,-) totaal F 519,- in termijnen terugbetalen. Ook voor Kees is er voor de aankoop van zijn Beyer zangmicrofoon een regeling. De verschuldigde Fl 204,50 zal hij in versneld tempo aflossen. Eigenlijk heeft hij liever, net als Theo van Es van "The Shoes", zo'n "kleine zwarte van Shure" willen hebben. De prijs van dit type microfoon is nou weer net iets te hoog op dit moment in zijn carrière.

De gitaarversterkers, de luidspreker is ingebouwd, waren van het merk Schaller. Het vermogen van deze versterker was 50 watt en op de bovenkant van de versterker wemelde het van de knoppen. Een versterker had twee ingangen, dus alles (volume, toon, treble en gain) was dubbel uitgevoerd. Eén kanaal had een echo-en galm effect. De kleur van de kast was grijs, en het geheel was redelijk hanteerbaar. Het geluid was goed. Uiteraard werd de kwaliteit van de sound vooral bepaald door de mogelijkheden van de gitarist en zijn gitaar. Bij de gitaarversterkers waren steunbeugels geleverd, waarmee de kast onder een bepaalde hoek kon worden neergezet. Die beugels zijn nooit gebruikt. Recht toe recht aan, werden de decibellen de zaal ingejaagd.

De Welson-gitaren, van Italiaanse makelij, zijn semi-akoestisch, en waren voorzien van een beweegbare kam waardoor met een pookje een vibrato-effect kon worden gemaakt. De bas-gitaar is uitgevoerd met twee elementen, terwijl de solo-en slaggitaar met elk drie "pick-ups" zijn voorzien. Bij de leden van de band was onvoldoende technische kennis aanwezig om de apparatuur op kwaliteit en mogelijkheden uitgebreid te testen. Er kon ook geen vergelijk met andere merken worden gemaakt. Tijdens de eerste repetitie met de nieuwe apparatuur was de groep dik tevreden over de kwaliteit van het geluid, en zijn de gitaristen blij met hun nieuwe instrumenten. De prachtige koffers waarin de gitaren werden vervoerd waren met een soort zijde bekleed.

De zangversterker (75 watt) was ook van Schaller. De bijbehorende smalle boxen waren nogal klein van stuk, en de aansluiting van de kabels was niet al te stevig. Bij de zanginstallatie werden twee stevige microfoonstandaards en een extra Beyer-microfoon gekocht. De oude trouwe copy-cat van Henk van der Voort deed ook in de nieuwe samenstelling van apparatuur weer lekker mee. Er was geen andere echoput te vinden die het met de stem van "J" zo eens kon zijn.

Voor speciale effecten op de solo-gitaar werd een distortion-apparaat gekocht. In een ijzeren behuizing met zwaar uitgevoerde voetschakelaar was de elektronica gemonteerd, waarmee het gitaarsignaal tot een blokgolf of een zaagtand-golf kon worden bewerkt. De uitleg van de man van Hoogenbijn was overtuigend genoeg en, het moet gezegd, het scheurde als een motorzaag.

"Hi Ho Silverlining" van Jeff Beck kreeg erdoor het oorspronkelijk solo-geluid. Wel moesten ze ook bij dit kleinood niet vergeten de batterijen tijdig te vervangen. Door het grotere volume van de gitaren en de zang, moest Koos echt zijn best gaan doen er nog een beetje bij te horen. Daartoe kocht hij een wat dikkere maat drumstokken. Werd het hem echt te eenzaam, dan ranselde hij vellen en koperwerk met de achterkant van de stokken. De leden van de groep hadden geen inspraak over de keuze van het materiaal. In het verdere verloop van hun carrière hebben zo nergens een band ontmoet die met dit merk versterkers werkte. Er was verder over deze aankoop nooit geen echte discussie geweest. Liever hadden ze natuurlijk willen werken met Vox-versterkers, Marshall-kasten, Selmer-zuilen en Fender-gitaren. Ze beseffen maar al te goed, dat het ook nog eens allemaal gefinancierd moet worden.

Harry: *"Het was toen niet de gewoonte om te diep op de financiële aspecten van dit soort acties in te gaan. Mijn moeder en Ton zouden zich over de saldo's en verrekeningen buigen".*

Met de nieuwe versterkers en gitaren worden promotie-foto's gemaakt. Plaats van handeling is wederom de speeltuin aan de Weeresteinstraat. In een halve cirkel wordt de volledige installatie uitgesteld, en vanaf de glijbaan schiet fotograaf Mieloo uit Lisse zijn plaatjes. Met en zonder instrument gaan de bandleden op de foto. Bij het NS-Station aan de Loosterweg worden foto's zonder instrumenten gemaakt. Op de gezichten is een lichte glimlach te bespeuren. Ook in het centrum van het dorp worden foto's gemaakt.

De bekende Hillegomse Oude Pomp is het middelpunt van de reportage. De kleurige broek-slierten wapperen in de wind. Een aantal dames heeft zanger Kees ontdekt. Zijn handtekening wordt in menig boekje gezet.

Kees: "Het moet in diezelfde periode geweest zijn dat ik met Martin naar een soort studentenfeest ben geweest. Het was in een bollenschuur, waar visnetten en kaarslicht voor de nodige sfeer zorgden. Het was meer een praatavond dan een dansfeest. Wij dronken geen bier, maar een pittige rum/cola. Een drankje waarmee je natuurlijk ook heel anders moet omgaan! Als je rum/cola in een biertempo drinkt, dan is het feest heel snel voorbij. Martin zwabbert op zijn fiets de bocht om de Brouwerlaan in, en ik haal nog net de laatste bus. Ik laat me op de bank vlak bij de uitgang ploffen, en overpeins het wereldnieuws. Van Hillegom naar Lisse duurt de rit ongeveer tien minuten. Ik meen mijn halte "Lisse-Vreewijk" te herkennen, en stap uit. De rum/cola heeft mijn besturingssystemen overgenomen, en ik beweeg als vanzelf van halte "Lisse-de Nagtegaal" richting Willemskade. Wat er toen precies gebeurde weet ik niet meer, maar plotseling voel ik de aarde onder me wegschuiven. Ik val ruim twee meter schuin naar beneden en beland op een met stro bedekt bollenveld. Tijdens de val vliegt mijn mooie zwarte bril van mijn hoofd. Nergens meer te vinden natuurlijk! Met mijn kleren onder het zand, en de stro in mijn haar kom ik thuis. Gelukkig zit de huissleutel nog keurig in de zak van mijn jas. De andere dag ga ik 's morgens vroeg weer op zoek. Zonder succes! De jongens van de band lachen zich slap om mijn verhaal, maar beloven wel na de repetitie mee te gaan om de bril te zoeken. Vanaf de Stationsweg rijden we met brommers en fietsen naar de plaats des onheils. Laat daar nou net geen hek staan! Heel duidelijk zijn de sporen van mijn val in het talud te volgen. Tijdens de reconstructie is Aad de snelste speurder. Gelukkig voor mij en mijn bankrekening vind hij, aan de rand van de sloot, mijn mooie bril. Met een beetje meer pech zou ik ook nog in het water zijn beland! Mijn vrienden van de band worden hartelijk bedankt voor hun hulp. Ik poets de glazen van mijn bril en ga naar huis, waar ik in de bijkeuken een lekker bad neem. Vanavond maar weer gewoon een lekker biertje".

Als verjaardagscadeau voor moeder Maas hebben de leden van de band een verrassing. Een van die mooie foto's die bij de Hillegomse Pomp zijn gemaakt, wordt prachtig uitvergroot, en krijgt een sjieke lijst. Door de uitvergroting komen de broeksluizen nog beter in beeld. Op het dressoir in de voorkamer, hoogst waarschijnlijk de geboorteplaats van de band, zullen "J and the A's" een plaatsje krijgen. "Dat hadden jullie nou niet moeten doen. Een stukje zeep was ook heel lekker geweest". De jongens hadden het er graag voor over.

Eind november 1966, nauwelijks een maand na de aankoop van al die mooie nieuwe apparatuur, opent Herman Smit in Hillegom een muziekzaak. Aan de Haven heeft de ex-professional muzikant ("Jerry Jox") een leuke winkel, die al gauw het centrum en ontmoetingsplaats wordt voor al die gitaristen, zangers en drummers die zo ontzettend hun best doen de allerbeste beat-groep te worden. Op een prikbord in de winkel hangen advertenties van "gitaar-te-koop" tot "bassist-gevraagd". De winkelruit wordt voor een flink stuk ingenomen door affiches over dansavonden. De leden van "J and the A's" moeten zich wat betreft de aankoop van materiaal beperken tot snaren en zo af en toe een plectrum.

Op zondag 27 november 1966 is er een gezamenlijk concert met de plaatselijke collega/concurrent "**Maybe-5**". De muzikanten in deze, uit 4 man bestaande groep zijn: solo-gitarist Aad Slingerland, drummer Nico Punt, bassist Kees de Winter en organist Luc Klinkhamer. Sinds de oprichting van "J and the A's" waren er in Hillegom nog meer groepen actief om zich als band waar te maken.

Een van die groepen was "Maybe-5", waarvan de individuele kwaliteiten duidelijk aanwezig waren. Toch hadden "J and the A's" als collectief een sterkere uitstraling. Een band met een aparte zanger heeft toch een completer optreden, dan een band waarvan een van de gitaristen het zangwerk doet.

De Hillegommer kondigt aan :

"Een non-stop Beat-concert in het speeltuingebouw "Weerestein".
De aanvang is om 20.00 uur en de entree is F 2,50.

Het wordt een geslaagde avond, waarvan de fans van beide bands het helemaal eens zijn: "Deze twee zijn echt de beste groepen van Hillegom!"

Koos: *"Voor een groots contract moesten we voorspelen in een soort bar in Wijk aan Zee. Wij met de hele handel naar Noord-Holland. Het loopt werkelijk uit op een fiasco. De meegekomen dames moeten hun eigen kaartje betalen, we speelden te hard en na 1 rondje waren de consumptiebonnen op! Arme Kees! We stonden met 5 man + versterkers en drumstel op een podium van 2 X 2.5 meter tegen een veel te hoog opgedraaide verwarming. Dit waren barre werkomstandigheden. Teleurgesteld en boos duikt de hele club in de Volkswagenbus. Na een lange rit, in de Velsertunnel gaat het nog bijna mis, en drinken we bij moeder Maas nog een biertje. Zij luistert naar onze verhalen. "Jongens, met dit soort ervaringen zal je straks in een andere zaal weer sterker staan".*

Chris Maas werkt in België bij de Engelse Voedselhulp Organisatie Oxfam (Oxford Famine Relief). Sinds 1945 speciaal opgericht voor de hulp aan Duitse kinderen, die het slachtoffer waren geworden van het oorlogsgeweld. Later groeide Oxfam uit tot een organisatie voor ontwikkelingssamenwerking, met vestigingen in vooral Engelstalige landen. Chris fantaseert over financiële acties aan de Belgische kust. Hij wil in de zomer van 1967 met ondersteuning van een band in de badplaatsen een grootse collecte organiseren. Hij hoort in huize Maas aan de Stationsweg steeds maar weer de wildste verhalen over de band van zijn broers. Heel voorzichtig begint bij hem een plannetje te broeien.

Manager Ton schrijft een artikel in de "Hillegommer".

"J and the A's" zullen op 1 januari 1967 deelnemen aan een groots beat-spektakel in de markthallen in Amersfoort. De fans die mee willen, dienen zich vooral tijdig te melden voor een plaatsje in de touringcar. Voor 27 december kunnen de fans zich opgeven om een plaats in de bus en een kaartje voor het optreden te reserveren. De prijs voor dit gehele pakket is F 10,- per persoon

Voor een tweede keer wordt bij Van Dril in Zaal Flora het Kerstbal verzorgd. Deze keer is de apparatuur duidelijk beter in staat de volle zaal te bespelen. Zeker 500 mensen zijn druk doende de loomheid van het "thuiszitten met de Kerstdagen" van zich af te dansen. Hoewel het podium klein is, heeft Kees net voldoende ruimte om zijn act op te voeren. De avond begint exact om 20.00 uur en de gebroeders Van Dril zien er nauwkeurig op toe dat de pauzes van de band niet te lang duren. Natuurlijk is het voor de jongens een fantastische belevenis om voor zoveel dorpsgenoten te kunnen spelen. Zij zijn er van overtuigd, dat de meiden natuurlijk alleen maar op de dansvloer staan om zo dicht mogelijk bij de band te kunnen komen. Dat staat nou eenmaal in de bladen, en zo hoort het ook in Hillegom te gaan. Het is voor Aad een spannende avond. Na de nodige uurtjes oefenen, en nog eens opnieuw proberen, komt voor het eerst vandaag zijn Farfisa mee op de planken. Een koffer met gitaar is goed te hanteren, maar een compleet orgel was toch een flinke sjouw. De elektronica heeft nog veel volume en het materiaal van het chassis komt nog niet uit de ruimtevaart.

Gewoon op tijd van huis gaan, dan kunnen de armspieren nog even bekomen van de schrik. Vooral in de wat rustigere nummers geeft het orgel een sfeervolle ondersteuning aan de hartekreten van "J". Tijdens sommige nummers heeft Aad het wel heel erg druk. De tamboerijn en mondharmonika liggen binnen handbereik op het orgel. Zijn gitaarspel wordt afgewisseld met orgelakkoorden, terwijl er ook nog eens een tweede stem moet worden gezongen. De muziek staat, en "J and the A's" hebben duidelijk naam gemaakt in hun eigen woonplaats. Tegelijkertijd een prachtige opsteker en referentie voor andere zaalhouders om met de groep in zee te gaan.

Heb je de gebroeders Van Dril kunnen overtuigen, dan zullen je muzikale argumenten zeker sterk genoeg zijn. Voor een groot publiek kan Zaal Flora zich geen mislukking riskeren!

Na afloop spreekt Ton het tweetal uitbaters, en ontvangt van hen de dikverdiende gage. Terwijl ze met de manager afrekenen, kijken de broers alsof ze eerst nog even met elkaar willen overleggen.

1966 : De bezetting

zang	- Kees van der Elst
bas	- Harry Maas
slag/orgel	- Aad Maas
solo	- Martin van der Valk
drums	- Koos van der Wolf
manager	- Ton Maas

Chronologie:

februari	repeteren in het magazijn bij Maas optreden speeltuin-gebouw "Weerestein"
maart	optreden met Peter Schilperoort (DSC) "J and the A's" , pop-art Jan Parmentier stopt als manager optreden feest bollenschuur Verdegaal
april	Ton Maas manager
juni	"J and the A's" schilderen op duinpaden
juli	Ton Hoogewerf verlaat de band Aad Maas terug in de band
september	optreden Hash Lisse
november	aankoop rode Volkswagenbus aankoop versterkers en gitaren bij Hoogenbijn fotosessies gekleurde sliertbroeken optreden met "Maybe 5" Aad en Martin sleutelen aan eigen composities Herman Smit opent muziekzaak
december	Aad koopt orgel bij Herman Smit Chris Maas organiseert acties voor Oxfam in België 2' optreden kerstbal Flora

Wereldnieuws:

De mammoettanker Torrey Canyon (61.000 ton) breekt aan stukken op de rotsen in het Engelse Cornwall. Op 8 oktober wordt Ernesto "Che" Guevara in Bolivia vermoord. Op 1 mei trouwt de koning van de Rock Elvis Presley (32) met Priscilla Beaulieu (22). In juni gaan de Beatles met hun "All you need is love" in een live tv-uitzending de wereld over, en verrassen vriend en vijand met een zeer vernieuwende muzikale productie: "Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band".

Nederland Nieuws:

In Limburg worden een aantal kolenmijnen gesloten! De Wet Arbeidsongeschiktheids Verzekering wordt van kracht. In Amsterdam demonstreren meer dan 10.000 mensen tegen de oorlog in Vietnam. Als je na je eindexamen en een maandje vakantiewerk gewoon nog even geen vaste baan wilde, ging je relaxed druivenplukken in Frankrijk. Koningin Juliana opent op 28 april het nieuwe Schiphol Complex, waar op 22 november de startbaan 09-27 (de bulderbaan) in gebruik wordt genomen.

1967

Wereldhit :

Procol Harum Whiter shade of pale

Hollandhit :

Armand Ben ik te min

Een topjaar

Nederland Amusement:

De Engelse piratenzenders worden definitief illegaal verklaard en de BBC brengt popmuziek via Radio One. Het taalgebruik in de Nederlandse liedjes wordt wat alledaagser. Armand zingt zijn "Ben ik te min".

Televisiekijkend Nederland reageert geschokt op het programma Hoepla. Er wordt 7 uur per week kleurentelevisie uitgezonden en de eerste spotjes van de STER-reclame worden met de nodige argwaan bekeken. "Als ze nou maar geen reclame gaan maken tijdens de hoofdfilm!"

Hillegom:

In het bloemencorso rijdt een wagen mee waarop de Beatles zijn uitgebeeld. Voor de Hillegomse jeugd is er een nieuwe soos: Club 567. De immer actieve Ton Maas organiseert een gezellig avondje dansen met muziek van de betere beat-groep. Na een paar avonden in het Speeltuin-gebouw aan de Weeresteinstraat, vindt Club 567 een vaste stek in het Nutsgebouw. Ook "J and the A's" zullen regelmatig bij Club 567 optreden. In november organiseert Herman Smit het eerste Beat-en Rhythm & Blues Festival.

De beatgroep: "Group \$oall"

Steeds vaker worden er in Nederland concerten gegeven waaraan meerdere groepen deelnemen. "J and the A's" gaan ook een beetje groter denken. Het draait allemaal lekker en de optredens lopen goed. Vanzelfsprekend wordt dan het werkgebied ook buiten Hillegom en de Bollenstreek gezocht.

Er is bij de aanhang van de band een flinke belangstelling voor de oproep van de manager om op Nieuwjaarsdag met de muziek mee te gaan. Rond 10.00 uur vertrekt de groep met een legertje fans richting Amersfoort. De bij de fa. Oskam Reizen in Nieuw-Vennep gearrangeerde bus is volgestouwd met materiaal en passagiers.

De chauffeur zal het een beetje rustig aan moeten doen, omdat het werkelijk zeer winters weer is. Het is ijskoud en er is lichte sneeuwval. Aad met vriendin Leny volgen met de eigen auto. Door de slechte weersomstandigheden is het hele gezelschap toch een beetje aan de late kant in Amersfoort. De spullen worden snel via de zij-ingang van de markthallen bij een podium neergezet. In de hal hebben zich een paar duizend beat-liefhebbers verzameld, en de Hillegomse delegatie beleeft nog net het optreden van de Amersfoortse groep "Duff". Deze groep maakt gebruik van psychedelische lichteffecten om het optreden visueel te ondersteunen. Ene Bernard Bakker kan niet zo goed tegen het knipperende licht, en raakt hierdoor uit zijn evenwicht.

De Telegraaf: *"Tijdens het beat-spektakel in Amersfoort ontstaat er enig tumult tijdens het gebruik van stroboscopische lichteffecten. Twee lichtkanonnen flitsen 14 X per seconde een hel wit licht dat vooral op tieners een bepaald hallucinerend en bedwelmend effect heeft. Een jongen belandt zelfs in het ziekenhuis. Amersfoort heeft kennis gemaakt met de nieuwste vorm van tienervermaak".*

Uiteindelijk hebben "J and the A's" een klein half uurtje kunnen optreden. Er was rondom die knipperlichten zoveel consternatie, dat de organisatie de door "J and the A's" gespeelde muziek meer als afleiding dan als show kon aankondigen.

Ton: *"Het leek er erg veel op dat de groep een beetje in het luchtledige stond te spelen. De politie deed erg nerveus rondom dit incident. In tijden van "flower power" en zoete geuren bij popconcerten, was de "psychedelic sound" weer zo'n nieuw onbekend element waar de "sterke arm" nog niet echt goed raad mee wist. Ook de toeschouwers moesten wennen aan verrassingseffecten vanaf het podium. De tijden van refrain/couplet/refrein lijken voorbij."*

Op de terugweg wordt er door iedereen natuurlijk druk nagekaart over de happening in de markthallen. Daar geloven ze in Hillegom geen bal van! "J and the A's" zijn weer een ervaring rijker. Tijdens een flinke sneeuwstorm laat de zwarte kever-cabriolet van Aad het bij Hilversum helemaal afweten. Het is al laat in de middag en het vriest behoorlijk. Er is geen echt deskundige auto-monteur aan boord. De oostenwind snijdt de hulptroepen aan de oren. Er worden diverse pogingen gedaan de auto aan te duwen. Wat te doen? Er wordt besloten de wagen tot de andere dag te laten staan. Alsnog wringen Aad en Leny zich in de al overvolle bus.

Hoewel muzikaal gezien de trip niet zoveel voorstelde, was het voor "J and the A's" en de meegereisde fans een gezellige dag. Met zo'n club mensen, onder deze omstandigheden naar een beatfestijn dat de komende dagen de landelijke pers zal halen. De beat-gangers zijn getuige geweest van een voor Nederland zeer bijzondere dag. Vanaf vandaag wordt muziek maken meer dan alleen gitaren en een drumstel. De man van het licht- en de rookeffecten heeft zijn plaatsje op het podium veroverd! De volgende dag wordt de Volkswagen opgehaald. Hans Maas sleept met de sterke station-wagen de auto naar Hillegom. Aad en Leny zitten zonder verwarming in de onwillige kever en blauwbekken van de kou. Aad stuurt en Leny is druk doende iedere keer weer de ramen ijsvrij te maken. Thuisgekomen is er voor hen een kop warme chocolademelk met een gevulde koek.

Aad: *"Er waren wel vaker toestanden met het vervoer. We werden ooit aangehouden door een politie-agent. Op aangeven van de chauffeur duikt het voltallig personeel als een speer achterin onder en tussen de luidsprekerkasten en de koffers. De agent vroeg of alles naar wens was, terwijl hij ondertussen met zijn zaklamp schijnend de inhoud van de bus bekijkt. Na dit hachelijk moment konden we gelukkig zonder verdere problemen doorrijden. Als de man vertrokken is, krabbelt de hele club weer opgelucht onder de kisten en gitaarkoffers vandaan".*

Martin: "Het is moeilijk uit te leggen hoe je dat met elkaar beleeft. Het avontuur en de spanning van zo'n moment. Wat voor sfeer hangt er dan in zo'n gezelschap? Dat is bijna niet na te vertellen! Weet je nog van die rit naar Wijk aan Zee? Die aanvrager van verzoeknummers in De Deining in Haarlem? Brandje blussen op Kaag-eiland? De bandleden hoef je dan niks meer te zeggen. Avontuurlijke momenten met je muzikale maatjes. "The Band on The Run" is een beetje te vergelijken met een rondtoerend circus".

Het is allemaal de ouverture van een jaar voor zo maar een beatgroep uit Hillegom. De opmaat voor een enerverende periode, waarin de leden van de band erg veel met elkaar zullen beleven. Personele bezetting en apparatuur. Teleurstelling en succes.

Op 7 januari is er een optreden voor de personeelsvereniging van Ziekenhuis Vogelenzang. Op de oranje aanplakbiljetten wordt de band aangekondigd als "Hip", "Beat" en "Blitz". De entree is F 1,-. In de gezellig versierde zaal van het ontspanningsgebouw aan de Leidsevaart wordt een goed optreden verzorgd. Het personeel van het ziekenhuis is enthousiast, en raken niet uitgedanst op de ballades van Buddy Holly en de stampers van de Kinks.

Via een bevriende muzikant in België komt Chris Maas in contact met het Geluids Technisch Bureau (GTB) in Den Haag. Ter promotie van de komende zomertrip langs de Belgische kustplaatsen, kan hij via Oxfam bij de BRT in Brussel een aantal demo-plaatjes laten persen.

Op 6 februari 1967 gaan "J and the A's" de studio in. Na een gedegen voorbereiding worden de gitaren, versterkers en drumstel in de bus geladen. Op weg naar Den Haag! Onderweg bladert Kees nog even in zijn tekstenboek. Hij oefent stillletjes de juiste accenten, terwijl hij daarbij op de tamboerijn trommelt. Het is voor chauffeur Koos een makkelijk ritje. In de wijk achter het Shellgebouw moet het al zijn. Het GTB is gevestigd in een prachtig oud herenhuis. De gevels van de huizen in deze straat zijn echte blikvangers. In het sjeke pand aan de Jan van Nassaustraat 67 worden 's avonds 4 nummers opgenomen. De stemming is gespannen en ze hebben er allemaal behoorlijk veel zin in. Vandaag zal door "J and the A's" een eerste echte studio-confrontatie worden aangegaan. Niet zo maar van : "klinkt wel leuk jongens", of "lekker geluidje". Achter de mengtafel zit een man die ook na vandaag moet kunnen zeggen een goed produkt te hebben gemaakt. Het wordt een lange sessie, waarin de jongens onder grote druk en door de vermoeidheid echt tot het uiterste zullen moeten gaan.

Kees: " Het was een hele belevenis daar in Den Haag. Ik kon na het werk geen hap door mijn keel krijgen, en was dan ook strontnervuus. Al die apparatuur en speciale microfoons. Elk zuchtje zou daar op de band komen!"

Erik Bakker (Opnametechnicus GTB): "De studio was echt wat je noemt: een familiebedrijf. Het begon allemaal met het verzorgen van grammofoonmuziek op bruiloften en partijen. Sinds 1929 werden hier, als collega van de Nekos (Nederlands Eerste Klankopname Studio) uit Amsterdam, de eerste grammofoonplaten gesneden. In 1937 werd bij ons in het GTB het over de hele wereld bekend geworden "Jamboree-lied" opgenomen.

"In een - negen - drie - zeven....

"Dan zal je wat beleven....

"Dan komt Jamboree naar Nederland..."

Eind veertiger jaren kon men bij ons voor F 7,50 2 maal 3 minuten tekst inspreken aan een zoon of vader die in Indonesië in het leger zat. Ook gingen er veel gesproken brieven naar geëmigreerde familieleden in Australië of Canada. Die plaatjes gingen dan met de post mee naar het andere eind van de wereld. Het moest er natuurlijk wel allemaal in een keer goed op staan. Dat beiteltje sneed maar door! Soms ging het helemaal mis met de klemtoon en de zinsbouw. We hebben hier vaak krom gelegen van het lachen. Rond de jaren zestig waren wij, zonder overdrijven, een topstudio voor de Nederlandse groepen. Ze zijn hier echt allemaal geweest! "That Day" van The Golden Earrings is hier bij ons op de trap geschreven! De hele Haagse Scene kwam bij ons over de vloer, en het was werkelijk keihard werken in die tijd. De opnamen duurden vaak tot 02.00 uur, en om 09.00 uur stond de volgende band al weer op de stoep! De ontwikkeling van de apparatuur moest ook nog eens gelijk opgaan met het buitenland.

"J and the A's" hebben nog gewerkt met een 6 kanaals / 3 sporen-machine. De gitaren en de drums gaan met 6 lijnen tegelijk op 1 spoor. De zang en de solo-gitaar vullen de andere 2 sporen. Eind jaren '60 ging het heel snel naar een 8 -sporenmachine, die we hier zelf hebben gebouwd! Ik ben een geluidstechnicus

die geen noot kan lezen! Wel ga je door je ervaring natuurlijk snel horen wanneer de gitaren niet stemmen met de zang. Je merkt snel genoeg dat de basgitaar en de base-drum niet op een lijn zitten. De studio was met zijn 13 X 5 meter niet bepaald een ruimte om in te verdwalen, maar er kon prima in worden gewerkt.

"In die tijd lag het uurtarief op ongeveer F 40,- en gezien de F 223,15 van "J and the A's, kan daar nu (1995) nog maar net een uurtje studiotijd voor worden gekocht".

In een goede balans staan zang en begeleiding op de band. Na het intro neemt Koos de afgesproken twee maten de tijd om te wisselen van zijn vilten stokken naar het gewone slaghout. Een zeer gedurfde slag-gitaar met een galm/echo-effect geeft speciale accenten. De zangstem is niet overal even duidelijk. Er is geen ondersteunende tweede stem opgenomen.

"Stephany" (martin)

I remember Stephany
Walking in her green dress
Everytime I saw her
My mind was a mess

See her walking by
Oh, what a sight
She got me, she got me completely
Everytime she met me
That's why, that's why I'm so blue
Cause there is nothing, nothing to do

Help me, help me find her
Cause I remember Stephany
It could be so good
Between her and me

"I'm a boy, name's Charles...hunting women, like dancing a waltz.." Een rokkenjagerslied in drie vierde maat. Stevige sustain in de gitaren.

"Will you teach me, how to love" (aad / martin)

Will you teach me how to love
And I'll be satisfied
I promise, I'll do the things with you
taught me right, I'll come to you
As I said, I'm so green
As I said, I'm so green

Say you love me too
And I'll be glad
So you can leave the other blue
That'll make him sad, what will you do

Looking in this room
Boys and girls make love
It's what I missed so long
So touch me soft, look before you leap

Een ode aan Stieneke Turnhout, een kennis van Martin. Een bluesachtige driekwartsmaat met akoestische begeleiding van de slaggitaar. De solo's zijn wat eentonig, met af en toe toch verrassende wendingen. Stien (in her green dress) zal verrast zijn met deze muzikale bekentenissen. Kees legt ziel en zaligheid in de verklaring. Koos drijft met goede timing het ritme met de tekst mee op. De fade-out is erg kort.

"Well, I'm a boy" (martin)

Well I'm a boy name is Charles
Hunting women, like dancing a waltz
I'm the danger of all men
I'm the big changer, name is Charles

The biggest cheat, you could ever meet
The meanest of all
He ain't got no soul

Well I'm a boy name is Charles
Hunting women like dancing a waltz
Women with children he leaves behind
Searching for new flesh, he misses God's bless

"Adation" (Aad - Martin)

What do I see in you
What makes me feel so glad
Before I knew you
A wanderer I was feel so sad

Have you ever thought it over
What you can mean to me
I my troubles will be over
Now I'm bound, but my mind is free

Didn't dare to talk to you
A shy boy as I still am
Girls always made me nervous
Lost like I was, they won't understand

Have you ever thought it over
What you can mean to me
All my troubles will be over
Now I'm bound but my mind is free

De slaggitaar is akoestisch. De zangstem, voorzien van de nodige galm, is zeer duidelijk. De gitaren zijn in goede balans in een lied waarin Aad zijn bewondering voor Ada Onderwater heeft verpakt.

Allemaal eigen composities die opname-technisch een voldoende niveau halen. De balans is in evenwicht, en de gitaren zijn goed gestemd. De stem van zanger Kees komt er prachtig op te staan, en de drijvende drumpartijen van Koos passen keurig op het smalle spoor van de recorder.

Het is voor de leden van de groep de eerste keer dat ze in een echte opname-studio geconfronteerd worden met een regisseur/technicus die op elke noot kritisch is. Kan soms vervelend zijn, maar een eerlijke onpartijdige mening is voor de kwaliteit natuurlijk onontbeerlijk. Verschillende passages moeten over. De man achter de knoppen lost het allemaal heel tactisch op, en op het eind van de avond is er van twee kanten een tevreden gevoel over de sessie.

Koos: *"In mijn herinnering was die technicus een beetje een Pietje Precies. Geen enkel rammeltje mocht te horen zijn. De vellen werden aan de randen met tape beplakt. Dat had iets met ongewenste trillingen te maken. Hij zat te zeuren over die piep in de pedaal van mijn grote trom. Dat was een stukje leer dat een beetje kraakte. Ook vond hij mijn spel te eentonig. De poging om alle partijen apart op te nemen mislukte. Wij hadden te weinig ervaring met het maken van opnamen om zomaar alleen je eigen partij in te spelen! Uiteindelijk speelden we samen alle nummers. Hoe hij dat verder technisch heeft opgelost, zou ik niet weten."*

Speciaal voor deze historische dag in de geschiedenis van de band kocht Ton, op de dag van de opnamen in Den Haag, een fotocamera om het allemaal voor later vast te kunnen leggen. Met wat handgeld van zijn moeder koopt hij bij fotograaf De Geus een Agfa Silette Rapid L in een bruin lederen en voorgevormde beschermhoes. Met zo'n toestel moet je eigenlijk eerst een paar rolletjes oefenen. Zeker als het onderwerp "blitslicht" aan de orde is. Dit is dan ook de verklaring voor het feit dat op sommige foto's het onderwerp danig uit de scherpte verblijft. Jammer voor de man die altijd weer zo vreselijk zijn best doet om zoveel aandacht aan de details te besteden.

Na de opnames in Den Haag gaat de groep terug naar Hillegom. Moe en nieuwsgierig naar het uiteindelijke resultaat nemen ze nog een "halve liter Grolsch". Met de ouders Maas wordt nagekaart over de belevenissen van vandaag. Ooit hebben de meest beroemde groepen ter wereld deze eerste ervaring gehad. Hoe zal het "J and the A's" uit Hillegom vergaan?

Bij de BRT in Brussel worden van deze opnamen een tweetal lakplaatjes gesneden. De heren Ton Maas en Kees van der Elst maken zich uiteindelijk meester van deze unieke geluidsdragers. Het roulatiesysteem heeft in deze onvoldoende gefunctioneerd. Tenslotte waren er nog verdergaande plannen in de maak, om speciaal voor de tour naar België met nog moderner apparatuur andere en misschien betere opnamen te maken.

In februari is er tijdens een optreden in gebouw "Welkom" te Lisse een heleboel narigheid. Behalve het breken van een hoge-E-solo-snaar tijdens het intro van "Paint it Black" van de Stones, ontstaat er tussen een aantal halfbeschonken vechtjassen een forse knokpartij. Volgens de heer W. v Lammeren ligt dat voor een belangrijk deel aan de speelwijze, repertoire en de manier van optreden van "J and the A's". De reeds gemaakte afspraken voor 23 april, 4 mei en 3 juni à F 125,- per avond worden afgezegd. Manager Ton probeert in een brief de schade nog te delen, maar helaas zonder succes. Een flinke strop voor een groep die nou net zo lekker bezig is de gemaakte schulden af te lossen.

Een leraar van Martin's school runt de club "Daddy's" in een achterzaal van het bekende restaurant Brinkman aan de Grote Markt in Haarlem. Onder het luisterend oor van Laurenz Janszoon Koster wordt een matig optreden verzorgd. Er is hier weinig belangstelling voor een groep uit het dorpje Hillegom. Er is nauwelijks publiek waaraan de band enige inspiratie zou kunnen opdoen. Wel zit er op de rand van het podium een kwartet ordebewakers. Deze heren hebben het vanavond erg rustig. Dit optreden mag echt een verloren avond genoemd worden. De band geneert zich voor de kwaliteit van de muziek, en de organisatie heeft geen verklaring voor het feit dat slechts een handje vol Haarlemmers aanwezig is. Teleurstelling voor de toch altijd enthousiaste organisator Jan Hupkes en natuurlijk ook voor "J and the A's".

Ton heeft een afspraak met Nico Molkenboer van Hash uit Lisse.

Voor een groots optreden van "The Golden Earrings" zoekt Nico voor het voorprogramma een amateurband uit de Bollenstreek. Het optreden zal op een zondagavond in augustus van dit jaar zijn. Ton bereidt zich optimaal op dit gesprek voor. Als je als manager zo'n optreden kan vastleggen, dan mag je terecht trots zijn op jezelf en natuurlijk op de jongens van de band. Er heeft zich dit jaar al het een en ander met de band afgespeeld. Deze topper kan er nog makkelijk bij! Wat een fantastische knaller! Samen optreden met "The Golden Earrings"!

Door de gehele carrière van de band is nooit echt gebruik gemaakt van de originele akkoorden-schema's en bladmuziek. In het begin hielp Jaap Schrama natuurlijk een handje mee. Later is men steeds zelf op zoek gegaan naar een muzikaal/technische oplossing voor een bepaald nummer. Zo kon het gebeuren dat soms de harmonie en de opvatting sterk afweken van het oorspronkelijke werk. Zeker waren ook de teksten op eigen gevoel aangevuld en bewerkt. "J and the A's" waren op een of andere manier toch een beetje eigenwijs. Geen echte nummers uit de hitparade van het moment. Naast de eigen composities werden vaak nummers gezocht die niet iedere band speelde. In het repertoire werden geen soul-nummers opgenomen. De hits van Otis Redding en Wilson Pickett waren niet echt hun smaak. Toch waren "Knock on Wood" en "Land of a Thousand Dances" bij het grote publiek erg populair.

Via een advertentie in een van de muziekbladen melden "J and the A's" zich aan voor een muzikale wedstrijd. Op 22 april 1967 doet de groep mee aan het Brasem-Concours in de Pancratiuszaal te Roelofarendsveen. De entree is hier F 3,- en ze moeten het opnemen tegen o.a. de "Westend Sisters" uit Noordwijkerhout, "The Butts" uit Leiden en "Truusje Koek" uit Groningen. Het werd geen topprestatie. Wel een leerzame dag met de nodige competitie, een strenge jury, en muzikale spanning. De sfeer in de band is goed, en er wordt alsmäär meer en meer geprobeerd de kwaliteit van de muziek en de presentatie te verbeteren.

Via een contact van manager Ton in de platenwereld krijgen

"J and the A's" met een aantal andere groepen de kans een opname bij Phonogram in Hilversum te maken. Er wordt een extra repetitie gehouden om de puntjes op de I te zetten. In mei 1967 gaan "J and the A's" richting Hilversum om met een aantal andere groepen een proefopname te maken. Deze opnames zouden tijdens de vakantieperiode door Hilversum worden uitgezonden.

Koos: *"Tijdens het inpakken van de spullen in de bus schiet de standaard van de hi-hat door het vel van mijn base-trom! Dat wordt niks met zo'n kapot vel. Wij bellen vlug Herman Smit om te kijken of hij nog een passend vel in de winkel heeft. "Kom maar langs, dan loop ik alvast naar de zaak". Wij rijden naar Herman, en jawel hij heeft er nog een. Even snel monteren, en zonder al te veel tijdverlies gaan we nu op volle oorlogssterkte richting Het Gooi".*

Als ze ter plekke een andere band horen inspelen, schrikken ze een beetje. Dit niveau is vast veel te hoog voor "J and the A's" uit Hillegom. Na de auditie hebben ze toch nog wel een vriendelijk gesprek met de regisseur. "U hoort nog van ons". "Don't call us, we'll call you". Op de terugweg willen de jongens persé een frietje. Koos heeft nog geen tijd gehad om iets te eten, en besluit een halve kip te bestellen. Als iedereen lekker een patatje met of zonder zit te eten, worstelt Koos met een halfgare kip.

Koos: *"Ik moest ook zonnig wat te eten hebben. Als ik aan die kip denk, word ik onmiddellijk niet goed. Ik moet wel erg uitgehongerd geweest zijn. Die kip was nog half rauw, en het bloed liep langs mijn kin!"*

Aad: *"Tijdens dat optreden liepen er veel mensen met van alles en nog wat heen en weer te sjouwen. Het was erg onrustig, waardoor we niet lekker in ons spel kwamen. We hebben daarna heel wat zaterdagmiddagen aan de radio gekluisterd gezeten. Komt de opname nou wel of niet in de uitzending? Het beloofde Hilversumse telefoontje bleef uit. Maanden later hoorden we dat de VARA wel een aantal amateuropnamen had uitgezonden. De eigen composities van "J and the A's" waren daar niet bij".*

Chris Maas heeft bij Oxfam in België niet stil gezeten. Hij heeft het een en ander geregeld, opdat "J and the A's" in een aantal kustplaatsen in België ten behoeve van Oxfam een aantal optredens zullen kunnen verzorgen. Voor deze gelegenheid zal, in eigen beheer, zelf een plaat worden uitgegeven. Voor de hoes van de E.P.(Extended Play) wordt een speciale foto gemaakt.

Dan komt een bericht: als een donderslag bij heldere hemel!

Koos van der Wolf verlaat de groep! Hij ziet het allemaal niet meer zo zitten. Er komen voor hem steeds meer bezwaren en geen echte vooruitgang in de kwaliteit. De plannen om twee weken naar België te gaan waren voor Koos een te grote aanslag op zijn inkomen. Natuurlijk is de zomertijd de drukste tijd in de Bollenstreek. Dan worden de langste dagen en dus de meeste overuren gemaakt. Ook zijn de weekeinden van Koos steeds vaker voor de band, en minder voor zijn vriendin. Voor andere hobby's en de mogelijkheid om met los-werk wat extra geld bij te verdienen is steeds minder tijd.

Koos: *"Het was een geweldig avontuur waaraan ik erg veel plezier heb beleefd. De ontwikkeling van het repertoire vond ik onvoldoende inhoud hebben, en ook de talenten van Martin als solo-gitarist bleven wat mij betreft beneden verwachting. Je moet ook voor jezelf op tijd kunnen stoppen."*

Na het afscheid van "J and the A's" heeft Koos nog een paar keer met de combo van Herman Smit op een personeelsfeest gespeeld. Eerst wat moeite met de tango, maar daarna vlot weg met het Zuid-Amerikaans repertoire, heeft hij uiteindelijk definitief zijn stokken in de paraplu-bak gezet.

Via een contact van Aad wordt, de neef van Koos, **Dick van der Wolf**, voorheen van "The Snakes" met Hans Kat uit De Zilk, de opvolger van Koos. Dick lijkt, vooral door zijn kapsel, op Pete Best, de eerste drummer van de Beatles. De in Bennebroek wonende slagwerker valt met zijn neus in de boter. Leuke dingen staan er te gebeuren!

Door tussenkomst van manager Ton en de Finatabank, koopt de band voor Dick van der Wolf een nieuw drumstel. Voor een totaalprijs van F 1103,- kan ook Herman Smit eindelijk eens zaken doen met "J and the A's", en kan er een schitterend Pearl slagwerk in gebruik worden genomen. Compleet met bekkens, standaards en drumkruk. Dick was in de zevende hemel met dit instrumentarium. Opvallend was, dat op dit nieuwe drumstel nooit de naam van de band heeft gestaan. Als extraatje heeft Dick speciale trillers op zijn grote bekken geplaatst. Dit geeft bij een swingend ritme een lekker vol geluid. Dick vraagt en krijgt een zangmicrofoon. Dat zijn de gitaristen niet gewend. Een drummer die ook meezingt. Een vierstemmig achtergrondkoor, dat hoor je niet elke dag.

Ton verwacht op grond van de plannen en de kwaliteiten van de groep een heleboel werk. Dit betekent veel schrijfwerk en public-relations. Die hoeveelheid papierwerk moet je zakelijk scheiden van de papierwinkel die de ouders Maas in hun zaak moeten verwerken. Hij opent daartoe Postbus 130 en heeft daarmee een praktisch probleem opgelost. Of het allemaal zo hard nodig was, lieten de leden van de band geheel en al over aan de verantwoordelijkheden van hun manager. Wel gaat hij regelmatig naar het postkantoor om zijn correspondentie op te halen. De brieven en contracten die de deur uitgaan worden tevens voorzien van een eigen stempel.

De flower-power overspoelt Nederland. De zangers en gitaristen van de bekendere groepen kleden zich als bloemenkinderen en passen onmiddellijk het repertoire aan. Op de plaatjes laten deze groepen zich begeleiden door strijkers en koperblazers. "J and the A's" buigen niet voor deze commercie, maar vinden een nieuwe groepsnaam toch wel verfrissend. Maar wat moet je kiezen? De mode is erg grillig, en je kan ook niet blijven veranderen! Veel suggesties komen ter tafel. Een Nederlandse naam is ook wel een leuk idee. De woordenboeken komen uit de kast, en soms hebben ze spijt weer over een naamsverandering te zijn begonnen. Er gaan weken overheen voordat er tijdens de napraat van de repetitie weer op dit onderwerp wordt teruggekomen. Er wordt besloten toch de groepsnaam weer te veranderen. Na veel discussie over en weer moet de uiteindelijke keuze moet gemaakt worden uit "Crossed Fingers" en "Group \$oall".

In juni 1967 kiezen de heren van "J and the A's" voor

"Group \$oall"

De prachtige broeken lijken nu al weer een beetje verleden tijd. Hallo!!

In De Hillegommer van 10 juni 1967 staat een advertentie die speciaal is bestemd voor zaalhouders, instuiven en sociëteiten.

"de naam, bezetting als repertoire hebben een grote verandering ondergaan er wordt verzocht vooral tijdig te bespreken"

Op de rode volkswagenbus wordt met grote gele plakletters de naam van de band geplakt. Als de melkzaak hem tussendoor als zuivelwagen nodig heeft, wordt er tegelijkertijd reclame voor de band gemaakt.

Voor de grammofoonplaat die tijdens de Belgische Tour ten behoeve van Oxfam zal worden verkocht, worden de opnames gemaakt in studio "De Drie Kronen" in Ouderkerk a/d Amstel. De opnames die in deze geluidsstudio zijn gemaakt, leveren helaas niet het gewenste resultaat. De versterkers moeten op gezag van de technicus op werkelijk minimale sterkte worden afgesteld, waardoor de gitarist volstrekt geen binding meer heeft met zijn instrument.

Martin: *"Het was bijna onmogelijk een beetje ziel in je spel te leggen. Waarschijnlijk om microfoon-overspraak te voorkomen, stonden we net op gehoorsafstand in die grote zaal. We hadden nauwelijks contact met het geluid en nog minder met elkaar. Ook Kees hoorde zijn zang per koptelefoon via een soort galmkamer waarin het geluid een flinke vertraging opliep. Het ging allemaal erg moeizaam, en de sfeer was daardoor bepaald niet ontspannen".*

De afstemming der instrumenten gaat volledig op het gehoor. De stemnoot is van het orgel, en er is geen elektronische controle op de werkspanning van de dunne gitaarsnaren. De heren technici ter plekke zijn meer gespecialiseerd in het geluid dat bij films en documentaires wordt gebruikt. Ook waren ze erg goed op de hoogte van het na-synchroniseren van tekenfilms.

Aad: *"Bij het naluisteren van de banden waren we al niet tevreden. Er werd ons verteld dat het allemaal tijdens de mix zou worden gladgestreken. Met elektronische filters kan tegenwoordig bijna alles. Je hoeft eigenlijk alleen je gitaar maar vast te houden! Hahaha!"*

Als titel voor de plaat kiest "Group \$oall": **"Will you teach me how to love"**.

Het is voor een beatgroep een absoluut hoogtepunt in de carrière dat ze het zover hebben kunnen schoppen dat er een plaatje met ze gemaakt werd. Ze zijn dan ook alleen maar meer met de voorbereiding en de muziek bezig. De zakelijke kant van zo'n onderneming laten ze maar liever aan de manager over. Ook nu regelt Ton Maas de zaken met de heren van de studio, die een "all-in deal" met hem sluiten. De platenpers heeft voor deze E.P. in eigen beheer niet echt lang gedraaid. Onder nummer E.P.7001 wordt de plaat als produkt van "De Drie Kronen" uitgebracht.

GROUP \$OALL

Stephanie

PLUT 003

3 songs recorded in 1967

Manager Ton bestelt het minimale aantal van 500 platen, die keurig verpakt in doosjes van 25 stuks zullen worden afgeleverd. De presentatie van de plaat is goed. De scène op de hoesfoto is zeer toepasselijk, en de tekst van de manager op de achterkant is wervend en informatief. In de families en bij vrienden krijgt de EP een plaatsje in de platenbak.

De volgende nummers worden op de EP gezet:

"Will you teach me how to love (martin)

Een nummer dat ook in Den Haag eerder dit jaar werd opgenomen.

Het beeld van leraar Kees in de klas klopt aardig met de rolverdeling binnen de groep. De hoesfoto werd gemaakt in een klas van de Johanneschool in Hillegom. De heren muzikanten zitten in de schoolbanken, terwijl Kees met een stok van de meester de zin "Will you teach me how to love" aanwijst. Deze tekst is door Kees met grote sierletters op het schoolbord geschreven.

De kleding is weer op en top netjes. We zien de heren in kostuum met stropdas. De bijzondere kleding met de broeken en de bijpassende coltruien passen niet in een zomers decor. Voor deze gelegenheid nog even netjes, daarna weer de spijkerbroek en het gekleurde shirt aan. Diezelfde middag nog worden in de hal van de school door fotograaf De Geus uit Hillegom promotie-foto's gemaakt. Met de hoofden tussen de spijlen van een hekwerk van de bovengang, terwijl Kees zijn handen bezwerend boven de

hoofden van Martin en Harry houdt. Een serie met verstoppertje spelen achter pilaren, en een aantal foto's waarbij de leden van de band, gezeten in rotan stoeltjes, een gezellige babbel hebben.

"Adation" (aad en martin)

De kwaliteit van de eerdere opname in Den Haag is beduidend beter.

"Follow the man" (martin)

If you are lost, and don't know where to go
Come to my house and I'll treat you so good
See me standing here, on the corner of the street
The bottle in my hand, don't say I'm a cheat

Can't you see I'm living
Living a lovely life
Girls if you are lonely
Join my other wifes and...

Follow the man with the drunken walk
Follow the man with the drunken talk
Follow me.....

See there my house, a palace that what it's like
I'm never home, I'm always on a hike

Follow the man with the drunken walk
Follow the man with the drunken talk
Follow me.....

Een echte meezinger met een leuke tweede stem van Aad, waarbij Kees 150% zijn best doet. Een afwisselend schema, waarbij Dick strakke accenten legt, en met zijn lange fills alle ketels van zijn pannenset gebruikt.

Dit nummer was speciaal door Aad en Martin geschreven, omdat er natuurlijk een leuk solopartijtje voor Aad zijn nieuwe orgel op de plaat moest komen. Martin doet de tweede stem die erg geforceerd doorkomt. Harry op de basgitaar verzorgt het betere plukwerk. Jammer dat de stemming niet lekker zit. Het orgelgeluid lijkt in de techniek door het filter van een zingende-zaag-simulator te zijn gegaan.

"By my side" (aad en martin)

All of your problems, you can solve one way
Don't know any reason, but you've got to stay

By my side (I'm sure it's all right)
We even might (hold us tight)
And make some love

Don't forget the girlfriends, you had all those years
When I start my wandering, you're in a pond of tears

You know me (it's up to you)
Can't you see (it's up to you)
To decide

Aad: "Als je deze opnamen vergelijkt met die van het GTB in Den Haag is er een levensgroot verschil dat niet verklaart wordt door de kwaliteit van de groep. Het leek wel of we sommige nummers duizend keer moesten overspelen. Lag dat aan de techniek of aan de band? De balans van de opnamen is volkomen zoek! Het gehele drumgebeuren werd met maar één microfoon opgenomen. Nieuwkomer Dick van der Wolf levert gewoon een lekker stukje drumwerk af, en de rest van de groep speelt nummers die al een heel tijdje op dansavonden worden gespeeld. We hadden voor de plaat de Haagse opnames moeten gebruiken! Misschien hebben we de geboden kwaliteit te snel geaccepteerd."

De groep wacht vol spanning op de aflevering van de plaatjes. In de avonduren even snel in zo'n studio wat nummers opnemen doe je echt alleen als je niet de middelen hebt om ruimer tijd en materiaal te investeren. Maar "Group \$oall" moet het nou eenmaal met een lager budget doen dan de top-40 groepen. Helaas was er in de directe omgeving geen vrijgeveige suikeroom. Misschien is er wel te weinig onderzocht wat hierin de mogelijkheden waren. Sponsoring was nog niet zo'n gekend fenomeen. Opmerkelijk mag wel het feit worden genoemd, dat de band in eigen beheer een plaat laat persen, die

dan weer ten behoeve van Oxfam zal worden verkocht! Mogelijk liggen de feiten over de financiering van dit platenavontuur met elkaar in de knoop. De dossiers betreffende deze affaire werden voor altijd gesloten. Gedane zaken nemen geen keer, en "Group \$oall" is ook nog eens volop met de muzikale voorbereidingen van de Belgische avonturen bezig.

Martin: "Zondagavond laat kreeg ik van de manager een plaatje mee naar huis. Maandagmorgen voor 07.30 uur stond het gehele gezin Van der Valk op de kamer van mijn oudste zus, waar op haar pick-up de EP werd gedraaid. Ze waren trots op het resultaat en vonden de presentatie fraai vormgegeven. Mooie originele hoes en leuke tekst."

Op 30 juni 1967 trouwt de maakster van de "\$oall"-broeken Ine Duindam met Lo van der Valk, de oudere broer van Martin. Voor het bruiloftsfeest in "Het Wapen van Friesland" aan de Hoofdstraat zijn naast de familie veel vrienden en vriendinnen uitgenodigd. Op een bruiloft is beatmuziek nog niet echt een alledaags geluid. Voor het optreden op dit feest moet de hele handel aan materiaal en instrumenten door de zaal en tussen de bruiloftsgasten naar het podium worden vervoerd. De aanwezigen hebben eigenlijk meer gerekend op een accordeonist en een drummer. Een meer gebruikelijk muzikaal duo op bruiloften en partijen.

"Wat gaat er nou gebeuren? Wat hebben die knapen rare broeken aan? Dat zijn die jongens van Maas, de kruidenier! Die ene met die zwarte bril en die lange haren, die hoort er toch niet bij zeker!?"

Martin: "Natuurlijk hoorde Kees bij de club. Zo af en toe kwam hij bij ons thuis in de Brouwerlaan. Hij noemde mij altijd Tinus. Dit tot ongenoegen van mijn moeder die sowieso muzikmakers maar bedenkelijke zwervers vond."

De aanwezige familie vond het allemaal toch wel aardig, maar zeker vreselijk hard! Ondertussen had de heer Sistermans hen ook een keer gehoord. Je kon nooit weten?!

Ine Duindam: "De Beat en de Rock and Roll vonden wij echt de topper van de avond. Het knalde er lekker uit. De kopjes stonden wel te trillen op de tafels, en een aantal wat ouderen brengen geschrokken de handen naar de oren om hun microfoontje bij te regelen. Ik was best trots op die mooie "flower-power"-broeken. Het was naast de al gekregen cadeaus een geweldige verrassing. We vonden het echt fantastisch!!"

Martin heeft het op de HTS in Haarlem niet gehaald. Hij gaat, voordat hij in militaire dienst moet, een paar maanden werken in de fresias bij Louis Dekker aan de Leidsestraat in Hillegom. Tegen een extra vergoeding maakt hij de afspraak om op zaterdagavond nog even naar de kachel te kijken, die de in plastic verpakte fresias op de juiste temperatuur moest houden.

Martin: "In de bollenschuur was een soort extra "plastic schuur" gemaakt om warmteverlies tegen te gaan. Dikke plastic lappen hingen in de schuur, waarbinnen ook de kolenkachel lekker stond te branden. Je had toch de verantwoordelijkheid voor die bollen en knollen. Het was in het weekend, dus ging ik met Kees altijd nog even langs Café Taveerne. Ik kwam op zaterdagavond midden in de nacht met mijn brommertje uit Lisse, en controleerde met de precisie van een cafébezoeker de temperatuur rondom de zo gevoelige knolletjes, waarna ik toch echt moest gaan slapen! Ik moest de andere dag weer om 09.30 uur met de band repeteren!"

In België verschijnt een Oxfam vakantie-folder waarin "Group \$oall" (stond \$aoll) als bekende Nederlandse beatgroep wordt aangekondigd. "Group \$oall" zal in de periode van 16 tot en met 30 juli een aantal benefiet-concerten ten behoeve van Oxfam geven. De door de groep uitgebrachte "fonoplaat" zal ten gunste van Oxfam in België worden verkocht. In de folder wordt de 80 Bfr als prijs voor de plaat belachelijk laag genoemd.

Ton: "Op middelbare scholen is de plaat te koop, en worden tekst en muziek in de muzieklessen onder de loep genomen."

Op het laatste moment in de voorbereiding wordt op pijnlijke wijze duidelijk dat Chris Maas wel een aantal plannen en zelfs toezeggingen heeft, maar dat geen van de gemaakte afspraken op papier zijn vastgelegd.

Chris: *"De hele actie was te laat gestart. De meeste zalen waren al volgeboekt, en de zaalhouders waren met betrekking tot een Hollandse band nogal terughoudend. Sommigen wilden eerst wel eens van de nodige successen van "Group \$oall" horen. Helaas kreeg de band daar, binnen de korte termijn, de kans niet voor. Oxfam zorgde met affiches en artikelen in kranten en bladen wel voor de nodige publiciteit".*

Ton Maas bespreekt een en ander met Aad en Martin. Er wordt afgesproken ter plaatse de schade op te nemen en er het beste van te maken. Bij de Copex (Coöperatieve Expediteurs) in Hillegom wordt de benodigde papierwinkel in orde gemaakt om de apparatuur naar België te kunnen uitvoeren. De gitaren worden voorzien van een setje verse snaren, drummer Dick brengt de drumvellen op de juiste spanning, en Kees zorgt er voor dat de stembanden tot en met de hoogste frequenties in topvorm zijn.

In deze periode in de geschiedenis van de band is er een uiterst curieuze overeenkomst tussen "Group \$oall" en al die beroemde groepen die zich in de Liverpoolse Cavernclub in het zweet hebben gewerkt. Na de ontmanteling van de Cavern in 1964 is het wereldberoemde podium van The Beatles, Gerry and the Pacemakers, The Shadows en al die andere groepen van de British Invasion in kleine stukjes verzaagd en verkocht. De opbrengst van deze actie was bestemd voor Oxfam!!

Op 12 juli 1967 komen er stukken in de krant waarin het "Group \$oall"-avontuur wordt aangekondigd. De perschef van de groep heeft weer zijn uiterste best gedaan de publiciteit te halen, en de andere groepen in de streek een tikkeltje jaloers, en de lezers van de krant nieuwsgierig te stemmen. Allemaal elementen in de wereld van de show die moeten worden gebruikt. Natuurlijk moeten er, ook na België, weer optredens komen. Onder de kop "laatste uren voor "Group \$oall" geslagen, wil de schrijver van dit bericht de lezers doen geloven dat er een muzikaal drama staat te gebeuren. Meer dan eens slaat de fantasie van de manager lichtelijk op tilt. Ook hij heeft net als de muzikanten zijn wensvolle gedachten. Er is in deze een groot verschil. De leden van de groep kunnen die gevoelens van zich afspelen. Bij een manager ligt dat een stuk lastiger. De boys dromen al van buitenlands succes en van mooie Belgische meisjes op zachte stranden. Het repertoire wordt besproken en eenieder zorgt ervoor dat ook zijn reservespullen in orde zijn.

De paspoorten waren tijdig op einddatum gecontroleerd, en bij de bank zijn voor vele guldens Belgische franken gekocht. Ze zijn er helemaal klaar voor. Deze keer staat de familie niet te zwaaien als de bus vertrekt. De tijden van schoolreisjes waren reeds lang voorbij.
"This is an international tour, man"!!

Op 15 juli 1967 vertrekt de groep met chauffeur Nico Turkenburg naar de Belgische kust. Nico is de broer van Marianne, en heel vaak present als de band een optreden had. Hij spreekt met de betrekking tot de band altijd in de wij-vorm. Een echte fan! De stemming is licht gespannen, maar vooral gezellig. Welk dorps bandje maakt zoiets mee? Via Rotterdam en Dordrecht over de Moerdijkbrug, en Breda naar de grens. Er zijn wat administratieve problemen bij de grenspost Hazeldonk. Of de dames en heren van de Copex hebben een beetje te snel de verschillende formulieren ingevuld, of de opgave in Hillegom van de bagage is onjuist geweest. Feit is, dat de heren van de Belgische douane niet zomaar even een groepje Hollandse muzikanten tussen de regels door hun Vlaanderenland in laten trekken. Er wordt een soort afspraak gemaakt die het midden houdt tussen een formele afwikkeling en een portie steekpenningen. Ter inkleding dient er een borg te worden betaald, die bij terugkeer weer zal worden verrekend. Na dit oponthoud stuurt Nico de rode volkswagenbus richting kust alwaar succes in het verschiet ligt. In Heist aangekomen wordt kennis gemaakt met de gastheer. Het blijkt een echte edelman te zijn. De gastvrije baron Antoine Allard wijst "Group \$oall" het onderkomen voor de komende twee weken. Als slaapplek krijgen de jongens een soort tuinhuisje met een rieten dak in gebruik. Meteen de eerste nacht wordt drummer Dick met bed en al naar buiten gesjouwd. Zijn gesnurk was werkelijk niet te harden! Er is een kleine wasbak en een kraantje waaraan men licht persoonlijk onderhoud kan plegen. Op 1 meter hoogte was een rand in de muur. Na een paar dagen was de gehele rand rondom gevuld met geleegde bierflesjes. Een band in het buitenland gedraagt zich zoals men dat van "een band in het buitenland" verwacht. Vooral tijdens de eerste dagen was de sfeer erg goed, en stegen de fantasieën over succes vanuit de vakantiebungalow tot ijle hoogten.

Kees: *"Het was een warme zomer en we lieten ons natuurlijk de diverse Belgische biermerken en die lekkere rode worsten goed smaken. Wel hadden we erg veel last van ontelbare vliegen die waarschijnlijk in dat rieten dak een lekker plekje hadden gevonden".*

Er is alle tijd voor ontspanning, maar voor een potje voetbal, moet de groep maar naar het strand gaan, vindt de baron. Eerst nu wordt het ook de rest van de groep duidelijk dat de afspraken van Chris Maas geen solide basis waren voor een geregeld aantal optredens. Er ontstaat door de teleurstelling een zekere stemming. De groep zal toch met Ton Maas tot een oplossing van het probleem moeten kunnen komen. De hele familie Maas is in België aanwezig. Zij logeert in een pension in Blankenberge, alwaar de dames en heren kruideniers genieten van een welverdiende vakantie. Voor de ouders van de overige bandleiden een beetje het idee dat er een wakend oog op de muzikanten zal worden gehouden.

's Morgens was er repetitie in de tuin en 's middags vertrok de groep naar Knokke, Heist of Blankenberge om zelf een optreden in een café of op de boulevard te organiseren. Een keer werd de band zelfs door de politie opgedragen het optreden te staken. Manager Ton wilde al helemaal geen problemen met de gendarmerie die jegens Hollanders al een bepaalde reputatie hadden. Tijdens een optreden op de boulevard van Knokke kon een of andere grapjas het weer niet laten. Hij trok de hoofdstekker uit de stoppendoos. De apparatuur was voor een danszaal wel voldoende, echter in de openlucht moest er eigenlijk toch iets meer vermogen in de strijd worden gebracht. Het ging allemaal net aan. Via tussenkomst van Chris had Ton in de vlak bij de Franse grens gelegen badplaats de Panne bij een café een optreden geregeld. Ondanks een fantastisch uitgevoerde versie van "Summertime", wilde de kroegbaas na afloop de afgesproken F 100,- niet betalen. Na enig vocaal strijdgewoel kon er met moeite de helft van het bedrag worden uitbetaald. "Group \$oall" is met dit bedrag het naastgelegen café binnengegaan, en een half uur later is de buit in de kassa verdwenen. Om een beetje te bekomen van de schrik maakt het gezelschap een wandeling langs het, hier in de Panne, honderden meters brede strand. Er wordt wat geduld met overboord gezet scheepsgerei, en in geen van de vele aangespoelde flessen zit een vrolijk bericht. De frisse zeewind en het gekrijs van de meeuwen doen de malaise maar een klein beetje vergeten. Als de jongens weer bij hun tuinhuis arriveren, was er voor hen een frietje om de hoek en een flesje bier uit eigen voorraad. De een leest een boek en een ander probeert vanuit de troosteloze situatie nog een pakkend melodietje uit zijn gitaar te knijpen.

Natuurlijk sturen ze een kaart naar huis waarin wordt vermeld dat ze met de optredens groots succes hebben. Het thuisfront hoeft zich over de glorie van "Group \$oall" geen zorgen te maken. Voor de optredens aan de Belgische kust komen de mooie sliertbroeken niet uit de koffer. Drummer Dick heeft niet de confectiemaat van zijn neef Koos. Vandaar.

Leny (vriendin van Aad) en Marianne (vriendin van Dick) komen met een volkswagenbusje op visite. Er volgen voor hen warme nachten op het strand, en een plaatsje eerste rang bij de concerten in de open lucht. Chauffeur Nico Turkenburg was altijd al een echte fan van de band. Hij bezoekt regelmatig optredens in Hillegom, en was best een beetje trots om als chauffeur mee te werken aan deze buitenlandse trip.

Nico: *"Ik herinner me nog goed dat ik in een aantal cafés aan de kust toch het plaatje van "Group \$oall" in de juke-box heb aangetroffen. Wie dat heeft geregeld weet ik niet. De behuizing waar we het mee moesten doen was erg karig. Door het grote aantal bedden kon de deur nauwelijks open. De hele rij met lege bierflessen was trouwens een zeer kleurrijk gezicht. De heren muzikanten konden een aardig voorraadje bier wegwerken. Het was dan ook zeer dorstig weer!"*

Soms kwamen de ouders Maas even langs om te kijken hoe het met de band ging. Het was een prachtige zomer, en dus zou je verwachten dat de jongens zich vaker aan het strand zouden ophouden. Waarschijnlijk wilden ze alleen maar optreden en meer niet!

Nico: *"Op een moment dat je het niet zou verwachten, stond opeens vader Maas op de stoep. Ik zat met mijn vriendin lekker buiten in de tuin, terwijl Aad en Leny in het tuinhuis zich met andere, meer buitenaardse, dingen bezig hielden. Dat was natuurlijk even schrikken voor die twee. Vader Maas zei nog: "Ik snap jullie niet. Ga toch lekker net als de rest gezellig in het zonnetje zitten".*

Tijdens het verblijf in België is er gelukkig nauwelijks materiaalpech. Slechts een keer was er een half uurtje vertraging, omdat de rechter achterband verdacht slap stond. Voor Aad een mooie gelegenheid te demonstreren dat iemand met een rijbewijs meer kan dan alleen maar een beetje aan een stuur draaien.

Door de slechte planning en organisatie wordt de tour voortijdig afgebroken. Er was nauwelijks gelegenheid en ook onvoldoende motivatie om zelf meer optredens af te spreken. In zo'n situatie probeert de een er nog wat van te maken, terwijl een ander zijn teleurstelling met vertrek duidelijk maakt. Iedereen had een beetje gelijk. Het is einde oefening.

Wat een flop! Na goed overleg wordt besloten de trip definitief af te blazen. Aad en Leny, Dick en Marianne, Harry en Elly blijven nog een paar dagen logeren bij de familie Maas.

De hele handel wordt in de bus geladen. Nico Turkenburg rijdt met Martin, Kees, Ton en Marianne en de apparatuur richting Nederland. Ze zijn natuurlijk erg teleurgesteld, maar proberen elkaar toch met nieuwe plannen en ideeën enthousiast te houden. Aan de grens zijn er weer problemen met de papieren. Ze komen er letterlijk niet uit! Wat te doen op zo'n prachtige zomeravond, als de grenswachten zo moeilijk doen over rijbewijzen, paspoorten en vrachtbrieven. Ten einde raad wordt zwager Bas van Stijn in Haarlem gebeld. Hij moet nog maar even wachten met naar bed gaan. Eerst even naar de grens om die jongens van de band te redden.

Bas van Stijn: *"Het was op een zondagavond en we stonden eigenlijk op het punt om naar bed te gaan. De telefoon gaat en een nogal opgewonden Ton Maas vraagt of we de \$oall-bus met spullen en personeel even over de grens willen helpen! Er was duidelijk paniek in de tent! Ik bel mijn compagnon Koos Timmers en die is bereid om met Loes en mij mee te gaan naar de grens. Er waren voornamelijk toestanden over wel of geen geldig rijbewijs. Met mijn papieren waren de grensperikelen redelijk snel uit de wereld. Hoe dat met die al betaalde borg is afgelopen, is mij niet bekend!"*

De eerste muzikanten arriveren voortijdig in Hillegom. Binnen een week zou de groep voltallig zijn, en de draad weer oppakken. Men was zich er van bewust dat de verantwoordelijkheid voor het mislukken van de tour buiten de groep moest worden gezocht. Al met al komen er over de belevenissen van "Group \$oall" in België geen reportages in de "Hillegommer". Reden temeer om op een later moment (1996) op deze affaire terug te komen.

Chris: *"Deze mislukte actie heeft Oxfam een paar duizend gulden gekost, en daar was men in de directie en het bestuur helemaal niet blij mee. We hebben ons laten meeslepen door het idee, dat wat elders in de wereld voor Oxfam is gelukt, ook in België mogelijk moest zijn. We hadden de optredens van "Group \$oall" moeten combineren met optredens van een bekende Belgische groep. Natuurlijk was het ook voor de band een hele teleurstelling".*

Ton Maas heeft ook verder maar geen moeite meer genomen te onderzoeken in hoeverre de verantwoordelijkheid voor de papieren-kwestie bij de Copex moest worden gezocht. Feit was wel, dat er in de periode van 11 tot en met 19 september 1967 uitgebreide stiptheidsacties van de Belgische Douane werden gehouden. Waarschijnlijk heeft "Group \$oall" last gehad van een paar grenswachters die daar niet op konden wachten? Al met al een bijzondere trip met meer tegenslag dan succes. Een ongeregeld avontuur. In de vooraankondiging van de België-tour werden nog wel als concertplaatsen de "Cosmopolite" in Blankenberge en het Casino in Knokke genoemd. Toch geen locaties waar je bedelaars en daklozen zal ontmoeten!

Na het avontuur over onze zuidelijke landsgrens speelt de groep op 29 en 30 juli weer gewoon op de fancy-fair achter de H. Engelbewaarderskerk in Lisse.

Op zondag 6 augustus 1967 staat "Group \$oall" bij Beatclub Hash voor een bomvolle zaal in het voorprogramma van de beroemde "Golden Earrings". Het concert werd geproduceerd door Pops-Movements en de entreeprijs was f 4,50. Er zullen in die dagen heel wat groepen in de Bollenstreek met de nodige jaloersheid de dubbelgrote aanplakbiljetten hebben bekeken. De hele streek van Hillegom tot Sassenheim, en van de Engel tot Noordwijkerhout hing wekenlang vol met aankondigingen waarop "Group \$oall" in een adem werd genoemd met Nederlands meest populaire groep van dat moment. De voorbereiding op dit programma was zeer intensief. De mensen zullen eens te horen krijgen wat dat Hillegomse bandje allemaal kan! In de zaal zijn vele vrienden en familie die niet direct voor "The Golden Earrings" kwamen. Aan hen en de vele eigen fans was "Group \$oall" een meer dan goed optreden verplicht.

Martin: *"Onze muziek stond echt als een dijk, en we hadden het gevoel dat het voorprogramma beslist even goed was als de hoofdact. Je zou kunnen zeggen, dat we een beetje boven onze eigen kwaliteiten uitspeelden. Tijdens ons optreden gooien de roadies van "The Golden Earrings" een hele serie luidsprekerboxen op het toneel. We moesten op onze tenen staan om nog voor het publiek zichtbaar te blijven. "The Golden Earrings" zelf droegen alleen hun gitaar en de drummer goochelde wat met zijn sticks. Met The Go-Go-Girls "The Rousers Limited" hadden we wel nader kennis willen maken. Helaas."*

Het wordt een zeer geslaagd optreden, waarin "Group \$oall" boven het eigen niveau zal uitstijgen. De band komt als vriendengroep heel erg sterk uit het Belgische dal terug. Aangemoedigd door de eigen aanhang spelen ze ruim een uur op de toppen van hun talent! De basgitaar kan het vandaag bijzonder goed vinden met de drijvende beat van de base-drum. De solo's komen lekker door, en Kees heeft hier op het voormalig altaar alle ruimte om zijn vocale offers te brengen. Omdat de installatie echt honderd procent op scherp staat, mag hij beslist niet met zijn microfoon vóór de zangboxen komen. Als de rondzing-piep eenmaal tussen de versterkerbuizen zweeft, krijg je hem niet zomaar weggedraaid. Organisator Nico Molkenboer kijkt van achter de coulissen tevreden toe hoe de Hillegomse formatie met de nodige muzikale kwaliteit het voorprogramma afwerkt. Voor de jonges uit Hillegom is er helaas geen gelegenheid om de profs van "The Golden Earrings" te ontmoeten. Dat zou de hele gebeurtenis natuurlijk nog mooier gemaakt hebben. Ze hebben zeker de overtuiging, dat dit optreden één van de hoogtepunten in de geschiedenis van hun band was.

Hans Maas: "De jongens hebben die avond echt fantastisch gespeeld. Het was alleen jammer dat "The Golden Earrings" door hun gedrag een beetje arrogant overkwamen. Ook de sjouwers en andere directe aanhang waren niet echt sympathiek. Na het optreden zijn we eigenlijk direct teruggedreden naar Hillegom. Zoals het hoort. Spullen in veiligheid brengen en netjes in het magazijn opbergen. Een van de jongens van de band kon het niet laten om op de autospiegels van "The Golden Earrings" een aantal gele \$oallstickers te plakken. Wisten de heren uit Den Haag zeker dat er die avond nog een band bij Hash had staan spelen!"

Op 31 juli stuurt de manager Ton Maas een contract naar de Hr.D. Oudshoorn van de sociëteit S.O.S. te Sassenheim. In het contract staan de gebruikelijke condities, en er lijkt niets aan de hand te zijn. Op 8 augustus ontvangt Ton een brief, waarin de heer Oudshoorn meldt dat hij een bepaling in het contract heeft moeten strepen. De bandleden mogen geen vriendinnen meenemen. Dit op grond van de soosregels en op last van een politieverordening. Nooit eerder had de band te maken met dit soort voorwaarden. Ze voelden zich in de tang genomen, en spraken onderling zelfs over een "wurgcontract". Hoort er allemaal een beetje bij, en ze zijn zeker niet van plan zich door deze fratsen uit het spel te laten halen. Op zaterdag 30 september 1967 speelt de band in zaal de Ontmoeting te Sassenheim voor een gage van F 175,-. Voor de orkestleden en de manager liggen er per persoon 3 consumptiebonnen klaar. Voor de dames van "Group \$oall" een avondje met Pa en Ma voor de buis. Het wordt een geslaagd optreden met maar een beetje begrip voor de onmacht van het S.O.S.-bestuur.

Op 25 augustus 1967 organiseert Ton Maas namens "GROUP \$OALL PRODUCTIONS" een demonstratieavond voor besturen van sociëteiten, clubs en zaaleigenaren in het Nutsgebouw aan de Van den Endelaan in Hillegom.

Geïnteresseerden kunnen zich tot een week tevoren schriftelijk verzekeren van een gratis toegangskaart. Deze actie levert verschillende optredens en afspraken op.

- De Ontmoeting in Sassenheim
- De Linge in Haarlem
- Club Brasil in Amsterdam

Aad: "Er ging een vaste groep fans mee naar de optredens in Amsterdam en Haarlem. In de Linge maakten we het mee, dat er een of andere muzikant persé met ons wilde meespelen. De man droeg een felgeel overhemd, en speelde klarinet. Hij zeurde in de pauze net zo lang, dat wij het toch maar een keer met hem hebben geprobeerd. Erg ingewikkelde toonladders kwamen er uit zijn instrument. Waren er slangen in de zaal, hadden we nog een mooie show kunnen beleven".

De sliertbroeken komen weer uit de kast, en drummer Dick draagt ter verfraaiing een kleurrijk hemd en een prachtige zijden sjaal. Manager Ton is voortdurend bezig om boeren, burgers en buitenlui te bestoken met aanbevelingen ten gunste van zijn "Group \$oall". Dat hij een daarmee soms een loopje met de realiteit neemt, blijkt uit een citaat uit een ontwerp-brief aan zaalhouders:

"Natuurlijk kent U "Group \$oall" reeds. Wie kent ze tegenwoordig eigenlijk niet? U heeft van hen gehoord via de radio, via de pers, via hun eerste grammofoonplaat. Van hun eerste E.P. zijn in twee maanden tijd 500 stuks verkocht! Met deze plaat zijn zij naar België gegaan, en hebben daar gespeeld in de grootste zalen langs de kust. Onder andere in zaal Cosmopolite (1500 mensen) te Blankenberge en in Knokke tijdens een openlucht-concert. Er was erg veel interesse van de Belgische radio en televisie. Dit alles bracht een enorme belangstelling voor "Group \$oall". Helaas moesten zij vanwege studieactiviteiten van een paar groepsleden een deel van de aanbiedingen afzeggen.

"Group \$oall" speelt voor instuiven, verenigingen, clubs, sociëteiten en liefdadige doeleinden (voor halve prijs!).

Voor alle soorten van inlichtingen kunnen belangstellenden geheel vrijblijvend terecht bij AM. Maas. Schrijf een briefje naar "Group \$oall", Postbus 130, Hillegom, of bel (liefst tussen 6 en 7 uur 's avonds) 02520-5684.

Ton Maas maakt plannen om namens de verenigde Bollenstreekse Groepen een vaste "Beat-Agenda" in de "Bloembollenstreek" te krijgen. Hij wijst in een schrijven de redactie op de belangstelling die er bij de jeugd is, kennis te nemen van informatie over de plaatselijke Rock and Roll-helden. Alle mogelijke groepen krijgen van hem een uitnodiging zijn plannen te ondersteunen, en alvast de nodige informatie over hun band op papier te zetten. Verzamelplaats van deze copy is de muzikwinkel van Herman Smit, die reeds eerder had toegezegd deze plannen te willen ondersteunen. Spijtig voor de immer enthousiaste Ton smooit zijn plan al op de tekentafel. Kennelijk is de Bollenstreek toch een maatje te klein voor dit soort acties.

Voor de echte liefhebbers is er een fanclub opgericht, die de volgelingen van "Group \$oall" zal voorzien van wetenswaardigheden over de leden van de band. Voor F 5,- per jaar zullen de leden van de fanclub "iedere keer" een clubblad ontvangen. Ook mogen de leden zich verheugen in het bezit te komen van foto's met handtekeningen en plakplaatjes.

Voor de fans in België is er een adres in St. Amandsberg(Gent).

Martin: *"Ton was een jongen met een speelse fantasie. Het bleef volgens mij vaak bij plannen van hemzelf, die met de leden van de band niet besproken werden. Zijn inzet was erg groot, en zijn houding ten opzichte van de markt van zaalhouders en dergelijken was professioneel te noemen. Hij had eigenlijk één groot blok aan het been, en dat was "Group \$oall" zelf!*

De manier waarop hij de buitenwereld benaderde, kon door het niveau van nauwelijks een enkele andere groep in de Bollenstreek worden waargemaakt. Een en ander maakten zijn acties en manier van werven niet geloofwaardiger".

In November 1967 bestaat de muziekzaak van Herman Smit aan de Haven in Hillegom 1 jaar. Herman wil hier in samenwerking met zijn zakenrelaties een heleboel omheen organiseren. Hij gaat zelfs zover dat alleen het beroemde Treslong voor dit jubileumfeest groot genoeg is om een en ander te kunnen herbergen. Natuurlijk moet het alleen maar te maken hebben met muziek, en al snel ligt er een draiboek op tafel!

Er wordt door Herman Smit voor alle groepen in de Bollenstreek een "Beat & Blues"-talentenjacht georganiseerd. Via twee voorrondes kan men zich plaatsen voor de finale. In totaal zullen 14 groepen uit de Bollenstreek zich voor dit evenement inschrijven. "Group \$oall" is daar natuurlijk bij, en de nummers van de E.P. worden nog eens behoedzaam op de snijtafel gelegd. Tot in de kleinste details worden zowel tekst als muziek onder het vergrootglas bekeken. Intro, timing, tempo, accenten en slotakkoord. Stuk voor stuk elementen waar een jury speciaal op zal letten. Kees besteedt nog eens extra aandacht aan zijn voordracht en oefent met het rondzwaaien van de microfoon.

Kees: *"In het begin van mijn carrière bij "The Applicants" was ik de grote kwelgeest van materiaalman Ben. Net als Roger Daltrey van "The Who" zwaaide ik driftig met mijn microfoon in het rond. De truc was om net op tijd (dus op het laatste moment) de microfoon weer binnen te halen, om daarna onmiddellijk weer de zang in te zetten! In 1965 waren de kabels en pluggen nog niet zo sterk, en zeker niet gemaakt om er mee te vliegen.*

Gelukkig gingen de jongens van de band minder wild met hun spullen om dan de andere leden van The Who".

De voor deze tweede voorronde beschikbare kaarten worden allemaal al in de voorverkoop verkocht. Er zijn zelfs geruchten dat de "zwarte handel" welig tiert, en dat er voor een kaartje van f 2.50 zelfs f 10,- wordt gevraagd!

Op zondag 5 november dingt ook "Group \$oall" mee naar een finaleplaats van de "Beat en Blues"-talentenjacht in Treslong. In de foyer van de grote beroemde Treslongzaal is het werkelijk een drukte van belang. Organisator/muziekhandel Herman Smit heeft in samenwerking met versterkerfabrikant Dynacord een geslaagde formule bedacht. Uit de Bollenstreek hebben 14 groepen zich voor dit evenement opgegeven. Er waren geen audities, en dus heeft iedere solist of groep in ieder geval de kans zich voor een groot publiek te presenteren. "Group \$oall" doet het goed! De ervaring van de laatste twee jaar hebben de groep gevormd tot een club muzikanten die de eigen kwaliteiten niet overschat, en zodoende een stevig optreden weet neer te zetten.

De jury omschrijft het optreden als "goed gedisciplineerd" en heeft alle bewondering voor de kwaliteit van de eigen composities. Totaal speelt elke band 4 nummers, waarvan er 1 speciaal wordt benut om per groep de geluidsverdeling in te stellen. De jury onder voorzitterschap van Bert de Kort (trompettist van de DSC) bestaat onder anderen uit :

Cees Menting (hoofd-redacteur Teen Beat) en Hyacintha de Munnik (Artone Reclame).

Er worden punten gegeven voor:

- samenspel
- instrumentaal solistisch
- zang solistisch
- ritme
- mate van indringendheid
- algemeen

In de voorronde bereikt "Group \$oall" via een tweede plaats (259 pnt) achter "The Saints" uit Noordwijkerhout (267 pnt) een plaats in de grote finale.

Martin moet op 6 november 1967 in militaire dienst. Is er dan toch weer een probleem met een muzikant die soldaatje moet gaan spelen? Hij is ingedeeld bij een Painbat in de legerplaats Oirschot, en is voorbestemd om met de Limburgse Jagers, net als Aad destijds, in Duitsland te worden gelegerd. Gelukkig komt er een mogelijke oplossing. Een groep militairen (werving en selectie) van het Korps Commando Troepen (KCT) uit Roosendaal zoeken nog een aantal dienstplichtigen voor de opleiding. Als je dat haalt, dan ben je elke week thuis. Hij geeft zich op voor een gesprekje en een keuring, en mag mee naar Roosendaal. Onderweg van Oirschot naar het Westbrabantse bedenkt hij welke mogelijkheden zich hiermee voordoen. In verband met de deelname aan het concours krijgt Martin bij wijze van hoge uitzondering het eerste weekend ook vrij om in de grote finale in Treslong mee te kunnen spelen. Wel moet hij zondag voor 24.00 uur binnen zijn.

Op zaterdag 11 november 1967 is de grote finale, waarbij ook een 5 man sterke cameraploeg van de NTS-tv aanwezig is. Ze zullen voor het programma "Monitor" een reportage maken. Voor de winnaar van de talentenjacht is er een kans op een opname in een platenstudio. Presentator Jos van de Burg praat het gehele programma aan elkaar, en introduceert alle groepen bij het publiek.

Zaterdag 11 november 1967.

Voor de 8 groepen die de finale hebben gehaald, een heel belangrijke dag. Kosten de kaartjes voor de voorronden nog f 2,50, vandaag moeten de fans f 3,50 neertellen om het allemaal mee te kunnen maken. Bij de deuren van Treslong is het dringen geblazen. Met allerlei attributen zoeken de honderden aanhangers een plaatsje in de grote schouwburgzaal, waar de spanning met de minuut stijgt. Welke groepen zullen vandaag met de hoogste eer gaan strijken? "The Saints" en "Group \$oall" hebben duidelijk de meeste ondersteuning van hun aanhang, die toch keurig netjes op hun stoelen plaatsnemen. Als hun favorieten zich op het podium aan het publiek voorstellen, geven ze zwaaiend met spandoeken, gekleurde paraplu's, ballonnen en ratels staande luidruchtig blijk van hun enthousiasme. Onder de toeschouwers is ook Henk van der Voort, die zo vlak bij zijn ouderlijk huis, toch graag zijn oude makkers nog eens aan het werk wil zien.

Henk: *"Ik was heel nieuwsgierig om na bijna twee jaar de groep weer te zien spelen. Het was een prima optreden met een stevige uitstraling. Kees stond te zingen alsof hij nooit voor een kleiner publiek optrad."*

Aad speelde in de warming up het intro van "A Whiter Shade of Pale". Ik had er toch een beetje gemengde gevoelens mee, maar hoopte zeker dat "Group \$oall" in de prijzen zou vallen. Aan mijn applaus heeft het niet gelegen!"

Het is allemaal groots opgezet en goed geregeld. Nooit speelde een van deze groepen op zo'n groot toneel. Het wemelt van de versterkers, kabels en belichtingsapparatuur. Er heerst op en achter het podium een strenge regie. Eenmaal van start mag er natuurlijk niks misgaan. Een nadeel voor de muzikanten is het gebruik van de voor hen onbekende apparatuur. Prik je gitaar maar in een versterker en spelen maar jongens! Daar had de organisatie wel iets meer aandacht aan mogen besteden. Het is voor alle finalisten natuurlijk een fantastische ervaring om in deze grote Treslongzaal voor zoveel mensen te kunnen optreden. Al die aandacht in een competitie die voor alle groepen evenveel kansen bood.

Als er een technische storing optreedt, gaat zelfs de beste band van vandaag nog niet met de eerste prijs naar huis. Kees zet een reserve biertje op het orgel van Aad. De zenuwen spelen een grote rol en ook de leden van "Group \$oall" ervaren deze happening als een groots moment.

In deze zaal te kunnen spelen, waar alle grootheden van de showbusiness hebben gestaan! Zanger Kees doet net of hij thuis is. Op kousevoeten heeft hij nog meer contact met het podium.

Kees: *"Waarschijnlijk toch door de spanning en al die aandacht die we kregen, had ik bij "Adation" een verkeerde inzet. Daardoor werden de gitaren toch ook een beetje onzeker en duurde het een paar maten voordat het nummer echt liep. Ik denk niet dat er iemand in de zaal het foutje heeft gehoord. Maar toch!? Je bent natuurlijk weken alleen maar met die paar nummers bezig geweest. Uiteindelijk denk ik dat de juiste winnaars op de eerste plaats zijn geëindigd".*

De uitslag:

- 1 the strangers
- 2 maybe 5
- 3 group \$oall**
- 4 the saints
- 5 set illusion
- 6 the lowlanders
- 7 berry and his sky devils
- 8 grannies lovers

De derde prijs levert "Group \$oall" een glimmende bokaal met inscriptie op. De beker staat op een houten voet, en op het deksel is een prachtige harp gemonteerd. Hij zal een ereplaats krijgen bij de manager in zijn kantoor. De beloofde studio-opnamen blijven uit. Maar ook "Group \$oall" gaat niet zitten wachten op zo'n soort doorbraak. De eigen kwaliteiten zijn bekend, en de hitparade zullen ze waarschijnlijk nooit halen. De Bollenstreek is voorlopig hun werkgebied.

Later schrijven de kranten over het "daverende beatfeest" in Hillegom, waarbij het gehele Treslong mee (t)rilde. De jeugd was enthousiast, en de aanmoedigende spandoeken en toeters zorgden voor een lekker sfeertje. Er zou sprake zijn geweest van vernielingen in de mooie zaal van Treslong. De krant wil hiermede ten onrechte het dorp Hillegom misschien een beetje vergelijken met het Kurhaus in Scheveningen (Stones '64) of Paradiso in Amsterdam. In Hillegom kunnen in 1967 nog heel veel mensen samen in een zaal gewoon gezellig met elkaar een potje beat-bal uitspelen. Alle bewondering voor Herman Smit en zijn mede-organisatoren.

De platenverkoop verloopt uiterst stroef. Men was het met de bandleden helemaal eens: vooral door de erbarmelijke mix en de slechte persing was de kwaliteit van de plaat niet best. Daarom was "Group \$oall" helemaal niet verbaasd dat het geen storm liep. Platenzaak Veelenturf aan de Hoofdstraat had beslist geen last van opdringerige fans die maar om dat ene plaatje bleven zeuren. Het Beatle-succes dat in de platenwinkel van manager Brian Epstein in Liverpool begon, zal zich in Hillegom helaas niet herhalen. Natuurlijk droomde ook manager Ton van een wereldhit. Daarin was hij zeker niet alleen! De plaat wordt

een object voor verzamelaars, en verschijnt in de winkel van kruidenier Maas tussen de kauwgum, de toverballen en de dropveters.

Piet van Dijk uit Lisse regelt een plaatje, en krijgt Alex van café Taveerne zover dat hij de EP in de juke-box doet. Het repertoire van de juke-box wordt niet veranderd. Alleen Piet weet welke plaat uit de muziekdoos verdwenen is.

In november 1967 adverteert Maas' Zelfbediening in de "Hillegommer":

Maas laat u met de Kerst weer gratis kip eten.

Waarschijnlijk een ideetje van bassist Harry om bij de klanten van de kruidenier aan de Stationsweg 22 de kooplust aan te wakkeren. Bij aankoop van bepaalde producten kon men kipzegels sparen, waarna men met de nodige zegels gratis kip kon krijgen. Of er met de aankoop van het grammofonplaatje ook kipzegels te verdienen waren is niet aannemelijk.

Chronologie:

januari	optreden markthallen Amersfoort optreden ziekenhuis Vogelenzang
februari	opnamen Geluids Technisch Bureau in Den Haag optreden "Daddy's Club" Haarlem
maart	auditie Phonogram Koos verlaat de band Dick van der Wolf vervangt Koos
april	optreden Hash in de Engel deelname Brasem Concours in Roelofarendsveen
mei	Ton Maas start "Club 567"
juni	opname in 'Drie Kronen' te Oudekerk a/d Amstel diverse fotosessies met "Group \$oall" optreden op bruiloft Ine Duindam en Lo vd Valk
juli	vertrek naar België voor tournee langs de kust optreden fancy fair Lisse
augustus	voorprogramma "The Golden Earrings" bij Hash presentatie zaalhouders
september	oprichting Fanclub "Group \$oall" optredens in Nutsgebouw optreden "Ontmoeting" Sassenheim
november	deelname voorronde Herman Smit Concours Martin in militaire dienst deelname finale Herman Smit Concours

1967 : De bezetting

zang	- Kees van der Elst
bas	- Harry Maas
slag/orgel	- Aad Maas
solo	- Martin van der Valk
drums	- Dick van der Wolf
manager	- Ton Maas

Wereldnieuws:

Op 27 maart komt kosmonaut Joeri Gagarin (34) om bij een vliegtuigongeval. De koningin verdient F 4,75 miljoen per jaar. In april wordt Martin Luther King in Memphis vermoord. In Parijs zijn ernstige studentenrellen. De Russen bezetten Praag. Paus Paulus 6 predikt zijn Humanae Vitae, terwijl er in Biafra 6000 mensen per dag sterven! De Apollo 8 draait met de kerst tien maal rond de maan.

Nederland Nieuws:

Op 9 februari opent prinses Beatrix in Rotterdam de Metro. Op 8 maart worden de Sassenheimse Sikkens Lakkenfabrieken door een uitslaande brand in de as gelegd. Jan Janssen wint de Tour de France, en bij Utrecht wordt het verkeersplein Oudenrijn in gebruik gesteld.

1968

Wereldhit :

The Moody Blues Nights in white satin

Hollandhit :

The Buffoons It's the end

Instuiven en sociëteiten

Nederland Amusement:

Ook de toneelwereld krijgt te maken met vernieuwingen. Studenten van de toneelacademie zijn het oneens met het subsidiebeleid en missen het verband tussen toneel en de actualiteit van de samenleving. Door de actie "Tomaat" moeten verouderde structuren op de helling. Bill Haley maakt na 10 jaar zijn rentree in de vaderlandse hitlijsten met "Rock around the Clock". De VPRO stopt het rebelse TV-programma "Hoepla", en in "Moef ga ga" zingt Boudewijn de Groot over Meester Prikkebeen.

Hillegom:

In augustus 1968 verhuist de afdeling Burgerbevolking naar het voormalig badhuis (1931) aan de Hofstraat 49. Het achter het Nutsgebouw aangelegde Henri Dunantplein wordt geopend, alwaar voor de winkelende Hillegommers ruim plaats is in de parkeergarage. Al vroeg in het voorjaar wordt begonnen met de grote schoonmaak. De vloerkleden krijgen met de matten-klopper en in de woonkamer staan de meubels weer als twee jaar geleden.

De beatgroep: "Group \$oall"

In maart sluit Martin met succes zijn begin-opleiding bij het KCT in Roosendaal af. Dit betekent dat hij definitief elke weekeinde thuis zal zijn. Dat is een hele geruststelling voor de manager, die met meer zekerheid zijn afspraken kan maken.

Kees is een groot fan van The Shoes. Als er geen optreden was, zijn hij, Martin en Piet van Dijk op zondagmiddag te vinden in Café "De Stad Rome" in Warmond. Daar treden regelmatig The Shoes op, die als een soort inspeeloptreden of try-out vaak met nieuwe nummers experimenteren. Een van hun eerste nummers was "Farewell in the Rain". "Group \$oall" heeft dit nummer in het repertoire opgenomen, omdat Kees het fantastisch vond om zanger Theo van Es te imiteren. Het nabootsen van het schorre stemgeluid ging Kees erg makkelijk af. Ieder ander zou al na één regel kuchend en proestend de zang moeten stoppen. Het was een nummer zonder al te moeilijke soli, maar met vooral een interessant intro. "Group \$oall" maakte de eerste maten van het nummer zeer bijzonder. De tweede stemmen zongen "Faaareeeewwwell.....in the raaaiinnnn...". De lengte van dit intro-gezag werd bepaald door het speciale effect dat Aad vanuit en vanachter zijn orgel toverde. Met een metalen reclameplaat uit de winkel produceerde hij al rammelend, in een soort golfbeweging, een oorverdovend effect. Het geluid dat klonk, deed de aanwezigen naar de paraplu grijpen. Het enige dat eraan mankeerde was een echte bliksemflits. De tel : tik...tik...tik van dit Shoes-succes verzorgde Aad met twee roestvrij stalen stukken pijp. Het totale intro was veel meer theater dan muziek. De onweersdonder denderde over het podium, en eer de mensen begrepen wat er gaande was, was het nummer al half voorbij. Ze waren meestal zo verbaasd dat ze niet opmerkten dat Kees de tekst net zo onverstaanbaar zong, als Theo van Es dat op de plaat deed.

Ondertussen had Aad zich het bespelen van een mondharmonika helemaal eigen gemaakt. Was het echt nodig, dan bespeelde hij met de rechterhand de mondharmonika, terwijl zijn linkerhand de nodige begeleidingsakkoordjes op het orgel speelde. Al met al kon er met die verschillende instrumenten een uitgebreider repertoire worden gespeeld.

Regelmatig wordt er opgetreden in dansschool 'Entre Nous' van Fortgens aan het Houtplein in Haarlem. Zo'n arrangement werd voor een heel weekeinde gemaakt. Voor F 120,- speelt de groep twee avonden (1 avond F 80,-).

***Aad:** "De heer Fortgens was een heel precies mannetje. Iedere keer moesten we eindeloos veel formulieren invullen. Dat was voor de Buma en Stemra die iets met auteursrechten deden. Van onze genoteerde eigen composities hebben we nooit een stuiver gezien!"*

In de danszaal lag een prachtig glimmende dansvloer, en langs de wanden waren rondom spiegels aangebracht. De leerlingen van de dansschool konden op muziek van "Group \$oall" eens lekker anders bewegen dan op de verplichte ritmes van de wals, de rumba en de cha-cha-cha.

Een beatgroep is altijd blij als er een optreden is. Twee avonden achter elkaar spelen werd door de vrouwelijke aanhang van de muzikanten niet altijd gewaardeerd. Een avond met de band mee betekende voor hen lange wachttijden en nauwelijks aandacht. Ze voelden zich soms gegeneerd als ze vonden een jongen de dans te moeten weigeren. De drumstokken-actie van Koos was in dit verband een nog regelmatig verhaalde anekdote. De danszaal van Fortgens was gelegen op de 1' etage, en dat betekende heel veel gesjouw aan het Houtplein. Twee avonden spelen scheelde dus veel spierarbeid. Het was na de eerste avond natuurlijk erg plezierig om eens niet te hoeven slepen met al die kilo's versterker.

Er was dan op de terugreis eens een keer lekker veel beenruimte. Omdat Martin in dienst is, speelt hij op zondag zijn laatste set in militair tenue. Daarna als een haas naar het Haarlemse NS-station op weg naar Roosendaal. De slotserie speelde de groep met 4 man uit. Nog hetzelfde jaar wordt de verplichting in uniform te reizen definitief afgeschaft.

Kees: *"Met de week verslechterde helaas de relatie tussen Aad en Dick in deze periode. Er was kritiek over en weer, en omdat Dick een beetje een driftkikkertje was, kon het gebeuren dat hij op een gegeven moment in een pauze gewoon vertrok. Daar sta je dan zonder drummer. Meestal was ik de rustige prater die hem weer kon overhalen verder te spelen.*

In Haarlem, als we bij Fortgens speelden, heb ik hem meerdere keren bij de bushalte in de Tempelierstraat moeten ompraten. Dat waren natuurlijk slechte signalen!"

Toch lijkt het er een beetje op dat "Group \$oall" na al die successen een beetje in een dal is geraakt. Een soort grauwsliuier hangt er over de groep, en de factor inspiratie wordt een schaars artikel. De leden van de groep nemen het niet zo nauw meer met hun huiswerk, en onderling begint het een beetje te wringen. Er wordt nog steeds gerepeteerd in de werkruimte direct achter de winkel van de familie Maas.

Martin: *"Ik kwam op vrijdagavond rond 19.30 uur uit Roosendaal met de bus in Hillegom aan. Snel naar huis en onmiddellijk het militaire pak uit. Na een snelle hap, direct door naar de Stationsweg. De versterkers en boxen staan keurig opgestapeld op een door Aad speciaal gemaakte verhoging, waaronder weer een stel fietsen staan geparkeerd. De hele handel gaat met een speciaal karretje richting oefenruimte. In de bodem van zo'n karretje konden losse zijanten worden gezet, die dan met een dik elastiek (met haken) aan elkaar werden bevestigd. De spanning op dit elastiek kon door overbelading erg groot worden. Dat was oppassen geblazen bij het uitladen!"*

In de vrij kleine ruimte was voor het personeel van de band niet erg veel plaats. Het drumstel slokte ongeveer een derde van de oppervlakte op. De smalle Schallerboxen hingen met haken aan de balken, en als het orgel eenmaal een plekje had kon je nauwelijks enige beweging met je gitaar maken.

Harry Maas is de band en de hele toestand erom heen een beetje zat. Hij heeft een drukke baan bij Albert Heijn, en ook nog eens vaste verkering.

De band gaat op zoek naar een vervanger en gedurende die tijd blijft Harry actief als bassist. Als hij vertrekt neemt hij zijn Welson basgitaar mee.

Harry: *"Ik werkte bij Albert Heijn in Zandvoort waar het vooral in het zomerseizoen natuurlijk hartstikke druk was. Dat betekende op zaterdag en op zondag werk aan de winkel. Een band vraagt erg veel van je tijd, en is toch meer een hobby voor vrije jongens. Als ik ergens kom waar live-gitaarmuziek gespeeld wordt raakt mijn hartritme in een lichte versnelling. De beelden van je eigen beatgroep flitsen door je brein".*

In het geheel geen vrije jongen maar wel toevallig een heel talentvol gitarist is **Henk van Ooijen** uit Lisse. Martin kent hem van club "Artemis" aan de Herenweg in Lisse. Daar ontmoeten elkaar de wat dromerige praters, studenten en andere wijndrinkers. Regelmatig treden er muzikanten op die stuk voor stuk vooral technisch goed uit de voeten kunnen. Henk volgde al jaren een klassieke gitaaropleiding. Als hij in Artemis speelde, deed hij dat meestal op de basgitaar. De eerste weken speelde Henk als invaller, maar al heel snel had hij door zijn opleiding en techniek geen enkele moeite met het repertoire.

Henk: *"Ik vond het wel een leuk idee in een vaste groep te spelen. Het was niet echt mijn repertoire, maar de sfeer was goed en er waren toch regelmatig optredens. Mijn muzikale voorkeur ging toch meer uit naar de blues van John Mayall en het speciale geluid van Santana".*

Kees heeft een beetje last van zijn muzikale hormonen. In zijn platenverzameling zien we meer en meer Lp's van "Chicago" en "Jefferson Airplane". Nog meer experimentele muziek van "Tyrannosaurus-Rex" en andere vernieuwers in de popmuziek. Hij koopt een dubbel LP : "Fill your head with Rock", waarop nummers staan waar de jongens van "Group \$oall" nog nooit van gehoord hebben. Zelfs elektrisch versterkte violen in rockstijl! Er lijkt ook bij Kees een beetje een ontwikkeling naar een ander repertoire te groeien.

Het eerste optreden van Henk was op een groots georganiseerde fuif in de bollenschuur van de firma C. Verdegaal aan de Weeresteinstraat. De bollenkisten en de gaasbakken zijn twee bij twee langs de muren van de schuur gestapeld. Gekleurde doeken en grote posters. Spaarzaam gekleurd licht. Talrijke feestgangers bevolken de dansvloer en de man achter de bar heeft een drukke avond. Af en toe verdwijnen er stelletjes achter een schuifdeur naar de naastgelegen pakruimte. De meisjes van buiten de Bollenstreek hebben nog nooit een originele bollenschuur van binnen gezien. Vandaar!

Het wordt een geslaagd optreden, waarbij men erg enthousiast was over de vertolking van een aantal nummers van "The Kinks". Voor een stevige versie van "Bald Headed Woman" en "Till the end of the Day" was je bij "Group \$oall" nog steeds aan het juiste adres.

In een Haarlems cultureel blad verschijnt een artikeltje over "Group \$oall". Het is niet direct uit de pen, dan toch zeker via een toelichting van Ton Maas bij de redactie op tafel gekomen. Het artikel wemelt helaas van de fouten en opgeklopte successen. De drummer heet opeens Theo de Wolf, en de bassist wordt Henk van Noorden genoemd. De band die dit seizoen een tv-optreden en een Belgisch Tournee als hoogtepunt kende, speelt 3 tot 4 keer per week. Deze optredens zijn voornamelijk in Amsterdam, Den Haag en Haarlem. Het artikel lijkt een uiterste poging van het management te zijn om de groep voor een breder publiek in de belangstelling te krijgen. De werkelijkheid is minder rooskleurig, en door het uitblijven van de nodige inspiratie begint het verval nu toch een beetje aan de groep te knagen.

Ben Maas neemt het management van broer Ton over.

Ton ziet geen perspectief in de groei van de band. Na zoveel jaren enthousiast met de band te hebben gewerkt, geeft hij met bloedend hart de gehele portefeuille over. Misschien dat de band samen met Ben de neergaande lijn weer in opgaande richting kan ombuigen? Ton Maas heeft nog enige tijd als discjockey gewerkt, waarna hij een tweede club is begonnen. Ditmaal met name gericht op een wat ouder publiek, waarvoor de traditionele dansmuziek meer in de belangstelling stond.

Voor "Group \$oall" worden er speciale kaartjes gedrukt waarmee de zakenrelaties 'prettige feestdagen' wordt gewenst. Ben zoekt contact met de zaalhouders, die met optredens in de muziekbladen adverteren. Helaas blijft het eenrichtingsverkeer. Hij woonde intussen op kamers in Heemstede, en ter plekke werden door de bandleiden min of meer regelmatige diepgaande en urendurende nachtelijke discussies gevoerd. Zeker niet alleen over muziek. De maatschappij-vernieuwing had ook de Bollenstreek bereikt, en deze nieuwe ideeën moesten ook een plaatsje krijgen in de denkpatronen van de muzikanten van "Group \$oall". Slechts af en toe speelt "Group \$oall" nog bij Hash en dansschool Fortgens in Haarlem.

De versterkers en gitaren die in 1966 zijn aangeschaft zijn van goede kwaliteit. Hoewel het vermogen eigenlijk vanaf het begin te klein is, kan er toch in de meeste zalen goed mee worden gewerkt. Een zwak punt was alleen de plugaansluitingen, die soms moesten worden gerepareerd. De zorg over de apparatuur was goed. Ook bij het transport werd zorgvuldig met het materiaal omgegaan. De versterkers stonden niet op rollers en werden dus met spierkracht verplaatst. Geen gooi- en smijtwerk, maar altijd keurig netjes vanaf de opslag naar de auto, en vandaar weer richting podium. Nooit stond er een glas bier of cola op een versterker. Het was voor alle bandleiden duidelijk dat er niet zomaar een nieuwe versterker kon worden gekocht. Er is ook nooit voldoende reservemateriaal geweest. Met het nodige geluk heeft de band zonder al te grote pech vele jaren met hun spullen kunnen werken.

Aad is de man die de \$oall-bus bestuurt. Na een optreden, als alle spullen weer netjes op de plank in het pakhuis zijn opgeruimd, brengt hij zijn inmiddels zeer vaste vriendin Leny van Dijk naar de Gladiolenstraat in Lisse. Wel zorgt hij voor vertrek dat de bodem van de bus voorzien is van een zachte vloerbedekking. Langzamerhand begint de klad er nu echt een beetje in te komen. De meeste leden van de groep hebben een vriendin of zijn zelfs officieel verloofd. Dat betekent een dramatische verdeling van beschikbare vrije uren.

Bassist Henk van Ooijen ontwerpt een heel bijzonder visitekaartje voor de band. Met een computerachtig strak lettertype noteert hij alle namen en functies van de bandleden, van links naar rechts, andersom en diagonaal. Alleen als je het kaartje op enige afstand, op ooghoogte houdt, en er schuin overheen kijkt, dan pas wordt de tekst leesbaar. Een handmatig precisiewerkje van hoge kwaliteit!

Ook zijn basgitaar ondergaat een gedaanteverwisseling. In felle gevlamde kleuren wordt de naam van de band op de body van de gitaar geschilderd.

Het is eind 1968 en "Group \$oall" mist nu echt het elan van een paar jaar geleden. Optredens worden schaars, en de onderlinge samenwerking wordt steeds moeizamer.

Martin: "Namens een lid van een liturgie-groep van de St. Jozefkerk werd ik gevraagd om mee te spelen in beat-missen. "De langharige Jezus was toch eigenlijk de eerste hippie!", meende de pastoor. De Katholieke Kerk deed er van alles aan om eigentijdse opvattingen te ondersteunen door langharige zangers, gitaristen, een drummer en een organist tijdens de diensten te laten optreden. Deze relipop was voor mij geen echt alternatief voor de optredens die we gewend waren te doen".

Onderweg naar de bushalte lopen Kees en Martin, zoals zo vaak op vrijdagavond, na de repetitie nog even bij Snackbar Vic en Riet aan de Van den Endelaan binnen. Als Vic hen buiten ziet aanlopen gooit hij onmiddellijk twee zeer forse bamiballen in de olie. Patatje-bamibal voor de boys.

Heel vaak heeft Kees, in de tijd dat Martin nog een zakgeld-arme student was, hem op deze lekkernij getraakteerd. Ze proberen te verklaren wat er in en aan "Group \$oall" aan fouten zijn ingeslopen. De gouden jaren zijn definitief voorbij en het nieuwe vuur lijkt niet te komen. De apparatuur is in handen van moeder Maas, en de financiële verplichting ligt bij de leden van de band. Er is sprake van een impasse die alleen door zakelijk handelen lijkt te kunnen worden doorbroken. De jongens lopen verder richting NZH-bushalte, en realiseren zich het bijna onvermijdelijke. Martin spreekt af Kees morgen te zien in café Taveerne waar het bij Alex en Thea een gezellig potje "Tien over Rood" biljarten is. In oktober neemt Martin een paar vakantiedagen op. Samen met Kees gaat hij een paar dagen werken in de dahlia's bij de firma Grimbergen in Lisse. Door de langdurig aanhoudende regenbuien hebben de knollen al veel te lang in de bagger gestaan. Ze moeten eruit! Het is werkelijk hondenweer, en de regenpakken helpen niet echt. Al ruim voor de eerste schaft is de hele ploeg tot op het hemd nat. Wat kan je dan nog doen? Zingen natuurlijk! De hele topveertig wordt doorgenomen, en ook tijdens het zingen van Beatlenummers worden de overlevenden uit het moeras geplukt. De familie Grimbergen heeft in Lisse de bijnaam "Spetter". De muzikale baggeraars zingen "Father Spettrinsky" in plaats van "Father Mackenzie" als parodie op Eleanor Rigby. De zoons van de baas konden dit in het geheel niet waarderen. De zangers liggen krom van het lachen tussen de drenkelingen, en verdienen ondertussen ook nog eens een extra dagloontje.

1968 : De bezetting

zang	- Kees van der Elst
bas	- Henk van Ooyen
slag/orgel	- Aad Maas
solo	- Martin van der Valk
drums	- Dick van der Wolf
manager	- Ben Maas

Chronologie:

maart	optreden Club 567
mei	Harry verlaat de band
juni	Henk van Ooyen vervangt Harry
augustus	weekendcontracten bij dansschool "Entre Nous"
september	Ben Maas vervangt Ton als manager
december	moeilijke tijden voor "Group \$oall"

Wereldnieuws:

Op maandag 21 juli landen Neil Armstrong en Edwin Aldrin met hun Apollo 11 op de maan. De boordcomputer van de Lunar-module slaat bijna op tilt, maar gelukkig loopt alles goed af. "The Eagle has landed!" Zij planten de vlag en huppelen over de planeet. In het Amerikaanse stadje Woodstock wordt voor 400.000 toeschouwers een groots muziekspektakel gehouden. "Love and Peace is the Message." In België wordt het rijbewijs verplicht.

Nederland Nieuws:

Wij worden getroffen door de Hongkong-griep. Duizenden landgenoten zijn ziek, zwak en misselijk. Op 26 maart wordt in Dodewaard de kerncentrale geopend. Nog net voor de grote vakantie mogen jongeren onder de 18 jaar zelf voorbehoedmiddelen kopen. John Lennon en Yoko Ono liggen een week lang voor de wereldvrede in bed in het Amsterdamse Hilton hotel. Hippies slapen op de Dam in Amsterdam, en het Maagdenhuis wordt door rebellerende studenten bezet. Als je 'peace is the message' wilde uitdragen, groette je elkaar met het V-teken.

1969

Wereldhit :

David Bowie Space oddity

Hollandhit :

The Tee Set Ma belle amie

Er was eens een beatgroep

Nederland Amusement:

Shocking Blue scoort met Venus een nummer 1-hit in de Amerikaanse Hitparade. Tussen alle wereldsterren scoort 'De kat van ome Willem, van Wim Sonneveld op nummer 41 van de single top 100.

Hillegom :

In Treslong organiseert Herman Smit de tweede editie van het Beat-en Rhythm & Blues-festival. De Club 567 houdt op te bestaan. Ton Maas en zijn medewerkers krijgen te weinig respons op de wijze waarop zij de club willen draaien. Op Hemelvaartsdag gaan we nog massaal vroeg uit de veren. Ook tijdens het jaarlijkse dauwtrappen zorgen we er nauwkeurig voor dat het aantal jongens en meisjes gelijk is. Samen met moeder Van der Valk kijken Martin en Ben Maas 's morgens om 04.00 uur live naar de maanlanding. Omdat je ook gewoon thuis je haar in een zwerige rol kan draaien fixeert moeder haar lokken met oud bruin. De rest van het bier wordt in de pannekoeken verwerkt.

De beatgroep: "Group Soall"

Het laatste jaar voor "Group \$oall".

De groep heeft bijna 9 jaar in verschillende samenstellingen door de hele Bollenstreek en daarbuiten muziek gemaakt. Het aantal optredens van "Group Soall" begint steeds verder terug te lopen, en daarmee worden de problemen alleen maar meer en groter. De oorzaak van deze ontwikkeling is niet zo duidelijk. Wellicht is de manager niet meer echt gemotiveerd, en wordt hij onvoldoende geïnspireerd door de leden van de band.

De groep besluit niet deel te nemen aan het festival in Treslong. Men kan het niet eens worden over het te spelen repertoire. Een eeuwig discussiepunt in de wereld die "muziek maken" heet. Begin maart komt Martin uit militaire dienst en zal een baantje moeten zoeken. Hij weet alleen zeker dat hij F 125,- per week netto wil verdienen. Met dit bedrag kan hij de week wel doorkomen.

Op de repetitie verschijnt **Harold Friedöhl**, een vriend van Henk v Ooijen, die Dick van der Wolf voor een optreden in het speeltuingebouwtje aan de Weeresteinstraat zal vervangen. Hij is een drummer met geheel andere kwaliteiten en opvattingen. Een beetje jazzy, en wat minder "zwaar" op de base-drum. Er ontstaan binnen de groep twee sporen die beide met het repertoire een eigen kant op willen. Er lijkt een keuze gemaakt te moeten worden voor de Blues of de Beat. Wil je een bepaalde kant op, dan zullen er zeker ook bepaalde kwaliteiten aanwezig moeten zijn. Er is sprake van een breekpunt in de groep.

Aad: *"Wij hadden een huis gekocht, en ik had door de verbouwing geen tijd meer om te repeteren. Ik heb er al die jaren steeds flink op gehamerd dat iedereen altijd op de repetitie aanwezig moest zijn! Nou zat ik zelf met dit probleem. Daardoor ontstaat er toch een verwijdering van de band. In de repetitieruimte was geen van de gebroeders Maas meer aanwezig, en dat vonden de ouders Maas nou ook weer niet zo prettig".*

Martin: *"Opvallend vond ik achteraf, dat Kees nooit door een andere band is gevraagd. Volgens mij was hij toch een van de betere zangers in de Bollenstreek. Hij had kennelijk niet die ambitieuze uitstraling".*

Er waren grootse avonturen, kasboek, eindeloos oefenen, pijnlijke vingertoppen, persoonlijke leningen, vriendinnen, laat thuiskomen, faalangst, concurrentie, studioactiviteiten, artikelen in de krant, contracten, stickers, foto's, plaatopname, belangstelling, repetities, plankenkoorts, grootspraak, beatconcoors, ereplaats.

De muzikanten van "Tommy and Jerry and the Applicants" waren 100% hobbyisten, die er midden zestiger jaren alles voor over hadden om iedereen te laten zien en horen wat ze waard waren. En dat laatste is zonder meer gelukt.

Geen Top-40 hits, interviews en video-clips.

Geen manshoge Marshallkast, met Vox-Amps en Selmer-zangzuilen.

Geen sjouwende roadies en volgzaam groupies.

Geen grote bus vol met reservemateriaal.

Geen publiciteitscircus.

Geen grote groepen gillende fans.

Het was er allemaal wel.... alleen een maatje kleiner.

De geest is moe, de creatieve rek is er uit. De leden van "Group \$oall" kunnen elkaar niet meer inspireren. Optredens blijven uit, en wat moet je dan nog als band?! In goede verstandhouding zal de groep worden ontbonden en zullen de ouders Maas de boedel verkopen. De financiële afwikkeling van deze transacties wordt door de groepsleden als bijna vanzelfsprekend in de vertrouwde handen gelaten van de grootste fans die de groep ooit had!

Harry: *"Met de verkoop van die mooie spullen is men wel heel voortvarend te werk gegaan. Ik kocht destijds een elektrische gitaar om af en toe nog eens wat te pingelen. Voor het gemak stalde ik hem bij de spullen van "Group \$oall". Op een dag merkte ik dat niet alleen de spullen van de band verdwenen waren. Ook mijn mooie elektrische gitaar was in deze deal in andere handen overgegaan. Na de eerste schrik en het nodige commentaar heb ik me maar bij de situatie neergelegd."*

Mevrouw (Moeder) P. Maas: "Het was voor onze jongens, en zeker ook voor ons een enerverende tijd. We hebben het allemaal graag gedaan, en er veel plezier aan beleefd. Als er ooit nog eens een boek over deze muzikale avonturen verschijnt, zou ik graag een exemplaar willen ontvangen."

In het algemeen geldt dat de muzikale band bij "Group \$oall" beter was dan de vriendschappelijke. Men bezocht elkaar maar zelden privé, en vooral de muziek was de bindende factor. In de beginperiode van de band was dat bepaald anders. Men zag elkaar op feestjes en verjaardagen, en waren de leden van de band nog meer vriend dan collega-muzikant. De samenwerking is zeker altijd vriendschappelijk geweest, en heeft vooral onder druk gestaan van de drang te veranderen van repertoire.

Ook de individuele kwaliteiten waren niet op alle posten voldoende aanwezig. Het avontuur van een beatgroep is afgelopen. De acteurs maken zich op voor geheel andere activiteiten. Martin en Kees zien elkaar voorlopig ieder weekend in Lisse. Wat er op het programma staat is nooit van tevoren bekend. Het wordt dit weekeinde vast ook weer een bezoekje aan Café Juffermans in de Engel. Ze zien een optreden van "Cuby and the Blizzards" bij Hash. Een zaal waar ze zelf zoveel succes hebben gehad .

Kees en Martin hebben nu genoeg tijd om een aantal popconcerten te bezoeken:

Amsterdam, De Rockopera Tommy van The Who

Rotterdam, Led Zeppelin

Amsterdam, Joe Cocker in de RAI, alwaar het zicht op het podium minimaal is door de laaghangende Nederwietwolken

Op het eind van een weekeinde is er altijd wel weer een gezellig glaasje bier in café Taveerne, waar de geur van de roemruchte Hongaarse goulashsoep van Alex nadrukkelijk aanwezig is. Piet van Dijk gooit een kwartje in de juke-box om nog eens naar het plaatje van "Group \$oall" te luisteren.

Maar de jongens willen echte optredens! Ze willen met elkaar het podium op om te laten zien en horen wat "Group \$oall" nog waard is. Ze raken gefrustreerd over de onmacht die er heerst. Er is onderling nooit ruzie geweest. Waar haal je de nieuwe ideeën vandaan om weer aan werk te komen.

In juni 1969 is de breuk definitief. Geen wekelijkse repetities. Geen plankenkoorts. Geen spanning voor een optreden. Ook geen gebruikelijk geharrewar over het repertoire. Wel erg veel vrije uren, en nog meer vrije tijd om nog eens na te denken over dat geweldige avontuur. Het einde van "Group \$oall" betekent na die te lange periode van neergang toch een opluchting. Gemengde gevoelens over het afsluiten van een opwindende periode. Voor de "\$oall"-bus komt dit dramatisch moment als een verlossing. De bodem van de bus moest al maanden lang tocht dicht worden gehouden met kartonnen dozen uit het winkelmagazijn. Met "Group \$oall" gaat de rode volkswagenbus met die prachtige gele plakletters voorgoed in de remise.

Op dinsdagmiddag (de winkel is gesloten) 26 augustus 1969 trouwen de gebroeders Ton en Aad Maas met hun vriendinnen Marianne Turkenburg en Leny van Dijk. Ondanks het hele slechte weer die ene dag, één lange regenbui in een bloedhete zomer, hebben de drie families een gezellig feest. Plaats van de festiviteiten is het gebouw 'Welkom' in Lisse. Een feestzaal waar die Hillegomse Beatgroep menigmaal de kalk van het plafond speelde.

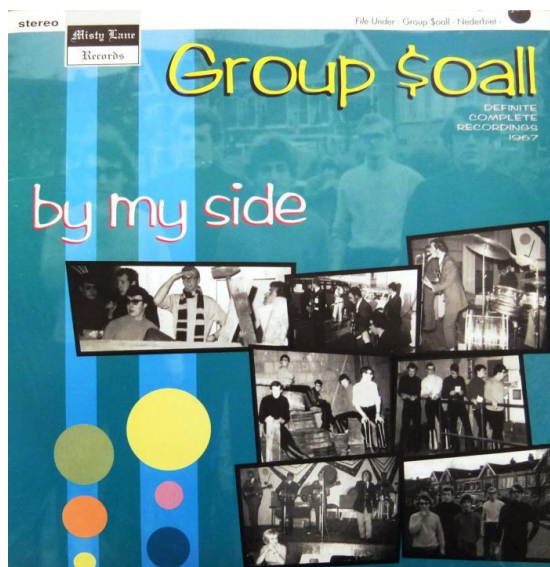
Geen van de overige leden van "Group \$oall" kan zich herinneren op dit feest aanwezig te zijn geweest.

1969 : De bezetting

zang	- Kees van der Elst
bas	- Henk van Ooyen
slag/orgel	- Aad Maas
solo	- Martin van der Valk
drums	- Dick van der Wolf
manager	- Ben Maas

Chronologie:

februari	Harold Priedöhl drumt als invaller
mei	teveel spelletjes 'tien over rood' in Taveerne
juni	"Group \$oall" wordt ontbonden versterkers en gitaren worden verkocht
juli	de \$oall-bus gaat voorgoed in de remise
augustus	Aad trouwt met Leny, Ton trouwt met Marianne

Wereldnieuws:

In Washington demonstreren 100.000 mensen tegen de Vietnam-politiek van president Nixon. In Londen overlijdt zanger/gitarist Jimi Hendrix (24), en Paul McCartney maakt het uitenvallen van The Beatles bekend.

Nederland Nieuws:

Wij vieren het 25-jarig bevrijdingsfeest. Sommigen vragen zich af hoelang dit feit nog gevierd moet worden. Via een wijziging in de Kieswet wordt de opkomstplicht afgeschaft. Feyenoord wint de eerste Europacup voor Nederland. Op 24 augustus verjaagt een groep mariniers de hippies van de Dam. De teleurgestelde hippies voelen zich de drop-outs van de samenleving. Onderhand is hen duidelijk geworden, dat de gevestigde orde niet zo makkelijk is 'om te turnen'. Joop den Uyl wordt gekozen tot lijsttrekker van de PvdA.

1970

Wereldhit :

Jefferson Airplane White rabbit

Hollandhit :

The Shoes Osaka

Een jaar later

Nederland Amusement:

Op 2 januari gaat de Musical "Hair" in première. In Oktober start de radiozender Hilversum 3, die uitsluitend popmuziek uitzendt. De Haarlemse groep Ekseption krijgt een Edison.

Hillegom:

In de wijk Elsbroek wordt het winkelcentrum 't "Palet" geopend, en hebben de kopers nog meer keus in de Meerstraat Winkelpromenade. De jaarlijkse voetbaltopper Hillegom - Concordia trekt enkele duizenden toeschouwers. De sfeer is vol competitie en de kantinebaas heeft weer een topomzet. De punten worden meestal broederlijk gedeeld.

De Beatgroep: "Group \$oall"

Op 24 oktober 1970 trouwt Ton Hoogewerf met zijn vriendin Lidy. Kees, Martin en Piet van Dijk rijden op vrijdagmiddag met de Mercedes van Piet naar Oldenzaal. Het wordt een minireünie, en er wordt een flink glas bier getapt. Ton vindt het hartstikke leuk dat hij na 4 jaar dit stel vrienden op zijn bruiloftsfeest heeft.

De leden van de band hebben in 1970 hun stek gevonden.

Ben Elfering	helpt doe-het-zelf-klussers in een winkel.
Kees van der Elst	werkt als ijzervlechter in de bouw.
Ton Hoogewerf	begeleidt werkers in een Sociale Werkplaats.
Aad Maas	stelt keukens.
Ben Maas	heeft grootse plannen in de meubelwereld.
Harry Maas	regelt van alles bij Albert Heijn.
Ton Maas	zit in de verkoop bij een platenmaatschappij.
Henk van Ooijen	is technisch tekenaar.
Jan Parmentier	werkt in de autobranche.
Ed Schuit	is bouwkundige bij een aannemersbedrijf.
Martin van der Valk	berekent salarissen in een ziekenhuis.
Henk van der Voort	is technicus bij een platenmaatschappij.
Dick van der Wolf	begint een eigen bedrijf in modelbouw.
Koos van der Wolf	wordt techneut in de radio-elektronica.

**Teksten van eigen
composities.**(zie ook 1967)

Wall of Berlin.

look at the wall
so big and so tall
that keeps people away
from their own way

read the papers
and you'll see
that a man can't be free
though he wants

listen people
listen to me
it is awful to see
that one can't be free

refr:
who divided Berlin in two parts
who's responsible for all the
smarts
who can tell you who made
people hate, each other
many people died for the fight for
freedom
but later on you'll see it wasn't in
vain

Oh, look at the wall
so big and so tall
that keeps people away from their
own way

Insanable.

yesterday, I walked alone at night
not holding someone tight
it was really too much for me
out of touch how could it be

when I saw, a couple of lovers go
by
I turned my head so was I
It was really too much for me
out of touch how could it be

Oh, do I have to tell you
how many times that I cried
do I have to tell you
how many times that I've tried

a little house
a shelter in the woods
talking by the cosy fire
not listening to the little boy's cry

postman, a dream a new
destination
a thief a brand new sensation
it was really too much for me
out of touch how could it be

If you've got any sorrow.

If you've got any sorrow
don't say it tomorrow
if you've got any care now
let me say it's not rare now

tell me why (why did you have to
go)
tell me why (why did you leave me
so)
tell me why (do you forget about
us now)
all my love for you is gone
but I can't go on

if you've got any sorrow
don't say it tomorrow
if you've got any care now
let me say it's not rare now

Don't pursue me.

don't pursue me to a thing
i've never done before
you'll even get your ring
so what are you hurrying for

what shall I tell to my parents
when the baby will come
please don't pursue me Clarence
and dress yourself, dumm

i'll be expelled from my normal life
and have to work for you all day
wait a few years to be my wife
and i'll earn my bread in a better
way

please, don't pursue me Clarence
and do your mother's errands
dress yourself and be good
though nobody sees us in these
woods

Here I stand before you.

Here I stand before you
without the usual things
can't give them though I want to
can't give you diamond rings

if you want to take another
then don't let me bother you

my love was so deep now
like ocean and sky
I really don't know why
our love ended anyhow

if you want to take another
then don't let me bother you

Message to Isabelle M.

Saw you in the park.....
walking
It was rather dark.....
talking

A dark suite he wore
what is it for
can't take it no more
the wound feels sore

to be a nun.....
ash on the forehead
i'll buy you a cradle.....
but you'll cry instead

behind iron bars...
Rebecca
I still think its rare.....
Rebecca

Nawoord.

In november 1994 krijg ik, ingegeven door alle verhalen die ik over de Beatles heb verzameld, het idee om de geschiedenis van mijn eigen band op papier te zetten.

Alle ex-leden werden telefonisch benaderd, en gevraagd wat ze van het idee vonden. De reacties zijn van enthousiast tot zeer enthousiast. Voor zover het geheugen mij hielp, heb ik een verhaaltje met een aantal steekwoordjes op papier gezet, en iedereen gevraagd daarop te reageren. Al snel kreeg ik bezoek van Henk van der Voort die wel heel erg meeleeftde! Foto's komen op tafel en de verhalen komen los. Met enige regelmaat krijg ik van de veertien ex-leden tien brieven met foto's, kaartjes, knipsels en zelfs een cassette met GTB-opnamen! Die reacties hebben mij heel erg gemotiveerd, en vanaf dat moment is het allemaal gaan ratelen op mijn toetsenbord.

In de tweede ronde heb ik iedereen telefonisch om verdere toelichting gevraagd. Die gesprekken staan op de band en geven voldoende materiaal om een uniek geluidsbeeld te geven van de ervaringen en herinneringen van de leden van de band. Van de 4 die niet schriftelijk reageerden heb ik van 3 de telefonische reacties die zeker de moeite waard zijn. Uiteindelijk heb ik medio juli 1995 een voorlopig verhaal op papier staan. Een aantal ex-leden krijgt dat op diskette/papier ter reactie toegestuurd. De reacties op het concept zijn positief en enthousiast. In de gesprekken blijkt dat de feitelijke gebeurtenissen niet bij iedereen in het hetzelfde jaar in het geheugen zijn weggeschreven. Fotoboeken en privé-verzamelingen moeten uitkomst brengen. De plakboeken, posters en dia's van Ton Maas vertellen heel erg veel over de gebeurtenissen en de bijbehorende data. Het verhaal begint beter te lopen, hoewel er in de chronologie nog wat vragen zijn.

Voor het maken van een aantal foto's ben ik een paar keer naar mijn geboortedorp teruggegaan. Als je al bijna 25 jaar niet meer in Hillegom woont, is er terugkomen een ritje in de tijdmachine. Het is echt teruggaan in de tijd.

Op 1 juni 1996 wordt een reünie georganiseerd, waartoe Aad zich spontaan als gastheer opwerpt. Alle genodigden zijn met partner aanwezig. Het wordt een fantastisch weerzien. Sommigen hebben elkaar ruim dertig niet meer gesproken. Marianne heeft twee taarten gebakken. Ook moeder Maas komt nog even langs voor een korte ontmoeting. Alsof de tijd heeft stilgestaan. Van een aantal foto's en knipsels heb ik nog gauw een videobandje gemaakt. Met de eigen muziek erbij kwam dat erg leuk over. Ben Elfering maakt foto's, en Aad heeft een buffet geregeld bij de Chinees. Het restaurant is gevestigd in de voormalige kruidenierszaak van vader en moeder Maas. Nostalgische sausjes over een pittige maaltijd. 's Avonds nog een keer de video, en een diashow door de manager. De sterke verhalen komen lekker los.

Ben Elfering maakt een serie prachtige foto's die langs alle reüniegangers gaat. De bestelling wordt door Ben feilloos verwerkt.

Op 9 november is er een interview bij Radio Holland Centraal in Lisse en op 15 november wordt de aankondiging van het boek en de video in een groot artikel (met foto) in de Weekendkrant Duin & Bollenstreek gepubliceerd.

In de nacht van 9 op 10 augustus 1996 overlijdt Ed Schuit. Een week eerder nog was hij bij Henk van der Voort in Harderwijk. De twee vrienden hadden elkaar voor ruim dertig jaar te vertellen gehad.
" old rockers never die , they just fade away"

Prinsenbeek
Januari 1997

Persoonlijk

Naam: Ben Elfering (11-12-43)
opleiding: VGLO , LTS-meubelmaker
Hobby: electronica en fotografie
Functie: technische man / bongo's
In de band: via de gebroeders Maas
idool: Shadows
ideaal:
niet leuk
succes: veel optredens technisch goed verzorgd
gestopt: judo, studie PBNA

Naam: Kees van der Elst (12-10-46)
opleiding: LTS-metaalbewerker
Hobby: feesten
Functie: zanger
In de band: via Ton Hoogewerf
idool: Shoes, Beatles, T-Rex
ideaal: beroemd worden
niet leuk:
succes: voorprogramma The Golden Earrings
gestopt: einde band

Naam: Ton Hoogewerf (20-02-46)
opleiding: LTS-scheepsbeschieter
Hobby: muziek, hardlopen, fietsen
Functie: sologitaar
In de band: via Aad Maas
idool: ZZ & Maskers, Rene & Alligators, Shadows
ideaal: conservatorium gitaar- en trompetstudie
niet leuk:
succes: optredens in Warmond, Hillegom en Noordwijkerhout
gestopt: verkering en financiering materiaal

Naam: Ton Maas (15-5-46)
opleiding: ULO
Hobby: muziek
Functie: zanger en manager
In de band: oprichting
idool: Cliff Richard
ideaal:
niet leuk:
succes: troela, oh troela
gestopt: verkering

Naam: Aad Maas (28-5-45)
opleiding: LTS-meubelmaker
Hobby: muziek en dansen
Functie: basgitaar / orgel
In de band: via Henk vd Voort
idool: Cliff and the Shadows
ideaal:
niet leuk:
succes: 3' prijs concours Treslong
gestopt: einde band

Naam: Harry Maas (27-10-48)
opleiding: LTS-schilderen
Hobby: muziek maken en luisteren
Functie: basgitaar
In de band: vervanger Aad
idool: Cliff, Beatles, Elvis, Shadows
ideaal: met muziek beroemd en rijk worden
niet leuk: breuk met de band
succes: plaatje gemaakt, België
gestopt: weinig tijd, onenigheid

Naam: Ben Maas (9-11-47)
opleiding: Mulo A, MDS
Hobby: muziek
Functie: manager
In de band: vervanger Ton
idool: Byrds, Steve Miller, T-Rex, Them
ideaal: rijk worden
niet leuk:
succes: optreden Amersfoort
gestopt: einde band

Naam: Henk van Ooijen (10-3-49)
opleiding: MTS-electro
Hobby: muziek, meisjes
Functie: basgitaar
In de band: via Martin
idool: Santana, Beatles, Stones
ideaal:
niet leuk: einde band
succes:
gestopt: einde band

Naam: Jan Parmentier (17-10-34)
opleiding:
Hobby: muziek
Functie: manager
In de band: via Koos
idool: Errol Garner, Coleman Hawkins
ideaal:
niet leuk: mislukt avontuur Applicants
succes: optreden Noordwijkerhout en Kaageiland
gestopt: andere visie investeringen

Naam: Ed Schuit (27-3-46)
opleiding: LTS, MTS
Hobby: muziek
Functie: sologitaar
In de band: oprichting
idool: Cliff, Shadows
ideaal:
niet leuk:
succes:
gestopt: verhuizing

Naam: Martin van der Valk (30-12-47)
opleiding: Mulo A+B
Hobby: gitaar, voetbal
Functie: solo-gitaar
In de band: via Koos
idool: Ray Charles, Connie Francis
ideaal: alleen maar muziek
niet leuk: flop in België
succes: voorprogramma The Golden Earrings, 3' prijs Treslong
gestopt: einde band

Naam: Henk van der Voort (12-2-46)
opleiding: LTS, RTS
Hobby: muziek
Functie: slag-gitaar
In de band: oprichting
idool: Cliff, Beatles, Buddy Holly
ideaal: werken in de show-business
niet leuk: ontslag uit band
succes: optredens in Warmond en Noordwijkerhout
gestopt: (zie: niet leuk)

Naam: Dick van der Wolf (11-2-46)
opleiding: machine bankwerker
Hobby: muziek en modelbouw
Functie: drummer
In de band: via Koos en Aad
ideaal: eigen zaak in modelbouw
niet leuk: sof Belgie
succes: 3' prijs in Treslong
gestopt: einde band

Naam: Koos van der Wolf (30-11-46)
opleiding: LTS
Hobby: tekenen en schilderen
Functie: drummer
In de band: via Henk vd Voort
idool: Bintangs, Stones, Elvis
ideaal: naar Amerika in de reclame
niet leuk:
succes: andere band weggespeeld bij Flora
gestopt: verkering, geen vooruitgang

Repertoire

1	painterman	
2	souvenir	eigen compositie
3	don't let me be misunderstood	Animals
4	house of the rising sun	Animals
5	eight days a week	Beatles
6	i saw her standing there	Beatles
7	she loves you	Beatles
8	hi ho silverlining	Beck Jeff
9	true confession	Benton Brook
10	this strange effect	Berry Dave
11	can't judge a book by the cover	Bintangs
12	summertime	Brainbox
13	mr spaceman	Byrds
14	without your love	Cats
15	glad all over	Clark Dave
16	hippy shake	Clark Dave
17	the wedding	Clark Petula
18	your body not your soul	Cuby and the Blizzards
19	under the boardwalk	Drifters
20	adation	eigen compositie
21	applicants theme	eigen compositie
22	by my side	eigen compositie
23	don't pursue me	eigen compositie
24	follow the man	eigen compositie
25	here i stand before you	eigen compositie
26	i'm a boy	eigen compositie
27	if you got any sorrow	eigen compositie
28	insanable	eigen compositie
29	message to isabelle m	eigen compositie
30	stephany	eigen compositie
31	top of the world	eigen compositie
32	wall of berlin	eigen compositie
33	will you teach me how to love	eigen compositie
34	she won't come to me	Golden Earrings
35	brandend zand	Grönloh Anneke
36	skinny minnie	Haley Bill
37	ik heb geen zin om op te staan	Het
38	heartbeat	Holly Buddy
39	it's so easy	Holly Buddy
40	valley of tears	Holly Buddy
41	you talk too much	Jones Joe
42	greensleeves	Kingston trio
43	all day and all of the night	Kinks
44	bald headed woman	Kinks

45	don't you fret	Kinks
46	gotta move	Kinks
47	long tall shorty	Kinks
48	louie louie	Kinks
49	till the end of the day	Kinks
50	you'r so mystifying	Kinks
51	troela oh troela	Lighttown Skiffle Group
52	little red book	Lomax Jacky
53	bye bye blondie	Lopez Trini
54	la comparsa	Maskers
55	hang on sloopy	Mccoys
56	one more dance	Ofarim Esther & Abi
57	someone	Poole Brian
58	cry to me	Pretty Things
59	ann	Q-65
60	i love you because	Reeves Jim
61	a girl like you	Richard Cliff
62	do you want to dance	Richard Cliff
63	i could easily fall in love	Richard Cliff
64	it'll be me	Richard Cliff
65	lessons in love	Richard Cliff
66	lucky lips	Richard Cliff
67	maria no mas	Richard Cliff
68	on the beach	Richard Cliff
69	please don't tease	Richard Cliff
70	summer holiday	Richard Cliff
71	the young ones	Richard Cliff
72	theme for a dream	Richard Cliff
73	traveling light	Richard Cliff
74	when the girl in your arms	Richard Cliff
75	y'arriva	Richard Cliff
76	devil woman	Robbins Marty
77	it's all over now	Rolling Stones
78	paint it black	Rolling Stones
79	she smiled sweetly	Rolling Stones
80	tell me	Rolling Stones
81	the last time	Rolling Stones
82	time is on my side	Rolling Stones
83	ann louise	Scorpions
84	hello josephine	Scorpions
85	apache	Shadows
86	atlantis	Shadows
87	foot tapper	Shadows
88	guitar tango	Shadows
89	kon tiki	Shadows
90	peace pipe	Shadows
91	farewell in the rain	Shoes
92	talk to my mother	Shoes
93	there was an old man	Small Faces

94 the french song
95 from a jack to a king
96 iedere avond
97 terry
98 donna
99 my generation
100 evil hearted you
101 heart full of soul

Starr Lucille
Steneker Ben
Tober Ronnie
Twinkle
Valens Ritchie
Who
Yardbirds
Yardbirds

Ben Elfering (techniek en bongo's)

Optredens in zaal / club :

Brasil	Amsterdam
Eiland	Beinsdorp
Daddy's	Haarlem
Deining	Haarlem
Fortgens	Haarlem
Linge	Haarlem
Bollsch Verdegaal	Hillegom
Flora	Hillegom
Nutsgebouw	Hillegom
Sisternans	Hillegom
Speeltuin	Hillegom
Teresia	Hillegom
Treslong	Hillegom
Weltevreden	Hillegom
Patronaat	Kaageiland
Hash	Lisse
Welkom	Lisse
Oase	Noordwijk
Brama	Noordwijkerhout
Muziekschool	Noordwijkerhout
vd Geest	Noordwijkerhout
cafe Polleke	Panne (belgie)
Talentedjacht	Roelofarendsveen
Ontmoeting	Sassenheim
Stad Rome	Warmond

small faces the, engelse groep met zanger steve marriott hadden met 'tin soldier' en 'all or nothing' hun grootste hits

sonny and cher, componistenduo. Een van de weinige echtparen in de rockmuziek scoorden hoog met 'i got you babe' en 'baby don't go'

Soall Group, hillegomse beatgroep in de zestiger jaren. Jerry was een van de betere beatzangers in de Bollenstreek

spotnicks the, instrumentale gitaargroep uit Göteborg. Spelen sinds 1957 en hadden hits met 'amapola' en 'drina'

steele tommy, het eerste engelse antwoord op Elvis Presley. Speelde in de zestiger jaren als zanger/acteur in musicals

animals the, r&b-groep uit Newcastle scoorde in 1964 een monsterhit met 'the house of the rising sun'

anka paul, canadese zanger-componist had als 15-jarige een wereldtopper met 'diana' **applicants and the tommy clifford**, beatgroep uit Hillegom in de zestiger jaren. Hadden vooral lokaal succes met covers van de Cliff and the Shadows

archie the, popgroep in een tv-serie die met het nummer 'sugar, sugar' in de zestiger jaren de wereld overgingen

armand, zanger van het lied 'ben ik te min'. Zijn taalgebruik was ongekuist

avalon frankie, zanger/trompettist/acteur uit Philadelphia. Speelde met 'why' en 'venus' een belangrijke rol in de doorbraak van de popmuziek in de vijftiger jaren

In de zestiger jaren speelden ook in Hillegom een aantal beatgroepen op vaak door henzelf georganiseerde dansavonden. In het Nutsgebouw en in bollenschuren kwamen familie, vrienden en kennissen luisteren naar de prestaties van de jongens die nergens anders meer over spraken dan 'beatmuziek'.

Eindeloos repeteren en maar weer sparen voor een flitsender gitaar en een krachtiger versterker.

Dertig jaar na het topjaar 1967 verschijnt deze publicatie over de avonturen van de beatgroep "Tommy Clifford and the Applicants". Later zal de groep als "Jerry and the Applicants", "J and the A's" en "Group Soall" ook proberen de beste band in de Bollenstreek te zijn. Een verhaal voor iedereen die ooit een beetje te maken had met het 'beatgebeuren' of nu ook wel eens wil weten waar zo'n band toen allemaal mee bezig was.

Met dank aan allen die hebben geholpen de vele herinneringen uit de zestiger jaren op papier te krijgen. Samen met dit boek verschijnt er ook een videoband. Fotomateriaal, knipsels, stickers en alle mogelijke herinneringen uit de plakboeken en schoendozen van de bandleden.

Martin van der Valk
Prinsenbeek 1997

EEN BEATGROEP IN HILLEGOM 1960-1970